

De vrolyke zanggodinnen, of mengelwerk van vernuft

<https://hdl.handle.net/1874/36248>

gel
[Handwritten]

D E
V R O L T K E
Z A N G G O D I N N E N ,
O F
M E N G E L W E R K
V A N
V E R N U F T .

— — — *Ridiculum acri
Fortius ac melius magnas pierumque secat res.*

E E R S T E D E E L .

* * *

* *

Te A M S T E R D A M ,
By P E T R U S C O N R A D I ,
Te H A R L I N G E N ,
By V . V A N D E R P L A A T S ,
M D C C L X X I .

VOORREDE.

In eenen tyd als deze is het gantsch geen wonder dat men Genootschappen opregte, en zich met anderen vereenige om Werken van Vernuft, Smaak of Geleerdheid aan het licht te brengen. — De ondervinding verschaft bewyzen genoeg voor deze stelling: en die zelfde ondervinding leert ook in hoe verre Genootschappen van Digtters van dienst zyn, om geene andere dan uitgezogte, keurige en wel beschaafde Digtstukken te voorschyn te doen komen.

— Daar is een tyd geweest, waarin onze Voorouders ieder op zichzelf werkten, en alle rympjes, welke zy by voorkomende gelegenheden maakten, lieten drukken.

— Aan zulk eene ongezellige werkzaamheid hebben wy die groote bondels van kunstelooze Vaarzen, van onttugige Liedjes, van zotte Sprookjes, en laffe Puntdigten, toe te schryven. In de prullekraam vindt men egter hier en daar nog wat goeds, dat te veel verdiensten heeft om onder de vuilnis begraven te blijven. — In Focquenbroch, in Apolloos Kermis-, Nieuwejaars- en Vastenavondsgift, en in veele Blaauwboekjes, vindt men, onder veele dingen, welke nimmer gedrukt behoorden geweest

te zyn, verscheidene brokken, die geestig gelach, leerzaam vermaak en nuttig tydverdryf verschaffen kunnen.

Eenige winteravonden, met het doorloopen van de gemelde en van eenige andere Boeken gelften, bragten zeker gezelschap van goede vrienden in het hoofd dat men geen kwaad zoude doen met een Genootschap op te rigten, welks werk bestaan moest in uit boeken, die niet verdienen gelezen te worden, het goede te verzamelen, de Werken van oude Digtters, welke, omdat zy te ouderwets zyn, verworpen worden, naar onzen tegenwoordigen schryf- en rymtrant te verhanfelen, en dus den Nederlanderen eene Mengeling van korte Digtstukjes te verschaffen, die, zoo ze al niet algemeen mogten behagen, egter van sommige welmeenenden en verftandigen niet genoeg zonden ontvangen worden, als gefchikt om luiden die jok en ernst by elkanderen willen vinden, en door verscheidenheid voldaan worden, genoeg te geven, en hen op eene fchuldellooze en tevens verftandige wyze te vermaken.

Het denkbeeld wegens de nuttigheid der oprigtinge van zulk een Genootschap werd onmiddelyk gevolgd van een besluit om 'er zelven de Stigtters van te zyn. Overweegende dat anderen misfchien niet in die gedagten zouden vallen, dat men een nuttig werk niet te fchielyk kan beginnen, en dat wy fterk genoeg in getal waren om iets van dezen aart te ondernemen, beraumden wy nadere fchikkingen.

Ons

V O O R R E D E. v

Ons oogmerk is geenszins die schikkingen aan het algemeen bekend te maken. — Wy hebben onze wetten; maar het is onnoodig dat iemand buiten ons dezelve wete, dewyl wy niet voornemens zyn om nieuwe Leden te verkiezen, of om Pryzen uit te deelen. Het is by ons geene zwaarigheid dat onze stigting niet van langen duur zal zyn. Wy hebben geen oogmerk om, of by ons leven, of na onzen dood, onder eenigen anderen naam dan onder onze Spreuk genoemd te worden.

Het komt ons egter billyk voor nog iets te zeggen wegens de wyze, waarop wy ons werk aangevangen, en gedeeltelyk voltoerd hebben. — Elk onzer nam zekere taak op zich, en die Stukjes, uit het Boek, het welk hy gelezen had, over, welke gevoeglyk, ter bereikinge van ons oogmerk, overgenomen konden worden. Sommige (en wel de meesten) zyn zeer merklyk veranderd, verbeterd mogen wy wel zeggen, gelyk den kundigen ten overvloede zal blyken in verscheidene opzigten. Genoegzaam alles wat wy vonden, moesten wy van Kunst- en Taalfouten zuiveren.

Wy verzamelden dus eenigen voorraad, waaronder nog al het een en ander is, dat men in geene gedrukte Boeken kan vinden, en voor eigen maakfel mag opkomen. Wy bragten het tot nu toe verzamelde onder vier Afdeelingen, waaronder wy het den Lezer aanbieden. Men vindt hier

Men.

Meengedigten over verscheidene Stoffen; Punt- en Snel-digten; Fabelen en Vertelsels; en Gezangen. Misschien krygen wy in het vervolg wel gelegenheid om 'er eene nieuwe Afdeeling by te voegen.

Hieruit kan men afnemen dat wy ten minsten nog een Stukje meenen uit te geven. Dit bepalen wy nu: en wanneer het Tweede Deel van onze Werken uitkomt, zal de Lezer weten of hy een Derde te wagten hebbe.

In het eerst kwam het ons best voor naauwkeurig aan te teekenen waaruit wy het een en ander overnamen: doch naderhand veranderden wy van gevoelen, en oordeelden dat zulks niet behoefde. Wy zyn geene Letterdieven, al ware het dat men ons kon aantoonen dat wy alles van letter tot letter hadden uitgeschreven, het geen wy eger onmogelyk gemaakt hebben, en belooven verder te zullen doen.

Zoo veel meenden wy onzen Lezer te moeten berigten: wanneer 'er merkelyke veranderingen in ons ontwerp mogten komen, zullen wy dezelve, by de uitgave van een volgend Deel, melden.

M E N G E L D I G T E N .

 D E S L E G T E T Y D .

o Ja, myn waarde vriend, ik ben gewis bedrogen:
 Myne ooren hebben mis, of 't hapert aan myne oogen:
 'k Hoor klagen. Elk roept uit: het is een slegte tyd;
 Daar alles wat ik zie met zulke klagten stryd.
 Kom laat ons de Ystad eens, langs hare winkelhoeken,
 Doorwandlen; laat ons met bedaardheid onderzoeken,
 Of deze klagt met regt of tegen regt geschiedt,
 En of men, in 't vervolg, meê klagen zal of niet.

Wat woelt daar niet door een? de weg wordt drok betreden;
 Het grimmelt hier van volk, van wagens, paarden, sleeden.
 Hier voert men zilvren munt, daar koopmanschappen aan.
 'k Zie wagen, sleede en volk met zware vragt gelaên.
 'k Besluit dat de Amstelslad een ryk verschiet der schatten
 Van ieder waerelddeel moet in haar' kreits bevatten.

Wat venten Vygendam en Nes en Warmoesstraat
 Al voorraads, die het hart vervrolykt en verzaadt!
 Men vindt hier keur van stof, verordend om de leden
 Te dekken voor de koude, of sierlyk op te kleeden.
 De geest verbeeldt zich ligt een half Luilekkerland.
 En klaagt men hier nog? Ja, de klagten houden stand;
 Al heeft men veel te doen, al weet men winst te halen;
 Begeerte is onvoldaan: de hcbzugt kent geen palen.

Nu naar de Heeren- of de Keizers-gragt gespoeld.
 Daar leert men, dat, wanneer de nutte handel bloeit,
 En wakkere yver zich van 't koopgeluk ziet streelen,
 De modderigste grond geschikt wordt voor Kasteelen.
 Hier bragt Natuur geen klei- maar bollen veen-grond aan:
 In dezen wist de kunst haar paalwerk vast te slaan.
 Dit paalwerk draagt den last der zwaarste praalgebouwen.
 Van buiten kan het oog hier niets dan pragt aanschouwen:
 Van binnen groeit de pragt, door kostbaar huisieraad
 En kunstwerk, een bewys van onbekrompen staat.

Men wyk', 't is noodig hier wat aan een zy' te treden,
 Ik hoor een Koets. De Koets, met dolle drift bereden,
 Snort met vier rossen ons in volle vaart voorby.
 Haar raders dreigen elk de lappen uit de py
 Te draayen, of een vlerk van 't ligchaam af te scheiden.
 Men kan niet zonder zorg op deze plaats verbeiden.
 Vraagt gy wat Heerschap in het gulden rytuig zat?
 Het is een Koopman, 't is een Burger van de Stad,
 Die, als meer anderen, uit Knoetland of Westfalen
 Gekomen is, om hier een' ruimen winst te halen.
 Hy is door Vrouw Fortuin ten hoogsten top getild.
 't Schynt dat zy rykelyk van hare schatten spilt
 Aan hun, die, dagelyks, met handen uit de mouwen,
 Haar' wankelbaren aart het allerminst betrouwen.
 Het Godendom is, naar het oud begrip, gereed,
 Den mensch te dienen, maar het eischt verstand en zweet.

Nu zien we een' grootfchen stoet van Jufferen spanferen,
 In zyden klederen, die, als de Paauwenveeren,

Of

Of de eedle verwen van den schoonen Regenboog ,
 Een' aangenamen glans verspreiden voor het oog.
 De Jongelingen, die by 't wandlen haar geleyen,
 Zyn yvrig bezig met de fraaye kunst van vleyen.
 Elk zweert zyn Juffer trouw en blyken van zyn min,
 Hun vriendelyke taal neemt jonge harten in.
 Wat zit de poeyer dik op hoofden en in pruiken.
 Men kan van verre reeds den flank van 't sineerfel ruiken.
 Wat wist een vorige eeuw van zulk een hoofdieraad ?
 't Verdient een Hekeldigt: het hindert en misstaat.

Nu hebben we, in de Stad, de straat genoeg geselepen.
 Kom, gaan wy buiten om de kleppers te zien zweepen.
 Zy draven langs den weg. 't Was aan den Overtoom,
 Waar onze Vaders met een kom vol melk of room
 Zich vrolyk maakten: of, indien ze eens wakker brasten,
 Elkaer op lebaal en op lekker bier vergastten.
 Nu valt men keuriger, wanneer men vrolyk is.
 Nu moet 'er spanbaars op, die strekt tot watervissh;
 Voetbaarzen tot den doop; en braasfems om te braden;
 All' hommers: andre spys, om 't ligchaam af te laden.
 Men plengt 'er nu den wyn, als waar 't geen dure drank,
 In zulk eene overmaat, dat velen, van de bank
 Of in den dut geraakt, wanneer zy willen slappen,
 Staan knikkebeenen, tot zy rollen van de trappen;
 Wyl andre gulzigaarts, niet minder vol en zat,
 Alsof men Tritons zag, het ingezwolgen nat
 Met stralen, dik en lang, uit neus en kelen blazen,
 Tot aan de zoldering, of door de venster glazen.

Ruim op! daar komt een zwerm van woeste ruiters aan:

De meesten zyn zoo vol als een kartou' gelaén.
 Daar 's niemand onles, die het heeft van hooren zeggen.
 Elk wil den Franfchen flag op zyne paarden leggen.
 Daar valt een rytuig om, in 't draayen van den hoek.
 De Man in Jassa, en de platen uit zyn broek,
 Ten teken dat hy nog juist alles niet liet zitten,
 Maar wel wat overhoudt om in de Stad te kittern.

Hier ryden makkers in een wedloop, elk om ftyd.
 De een vloekt en tiert en slaat, en raakt de wedding kwyt.
 Hy fcheidt zyn paarden: zweert, zoo zy niet harder loopen,
 Dat hy die knollen aan den vilder zal verkoopen.
 Hy, die den wedloop wint, vertoont zich wel te moét,
 En eigent aan zichzelv' de paardenglorie toe.

Hoe weinig wist men, in der eerste burgren dagen,
 Van zulk een losheid, van het leven dus te wagen!
 Men nam, voordezen, zyn vermaak al meest te voort;
 Of, als men reizen wilde, en zeker zyn van spoed,
 Men spaande niet, als nu, een gantsche ríst van rofen
 Voor 't krakend rytuig, om zich murw te hofebosfen,
 En voort te draven, dat al zwindelt wat men ziet.
 Ó Neen! één paardje voor den wagen, en meer niet,
 Was toen genoegzaam om een reisje te beginnen.

De fchemeravond dryft nu 't meefte volk naar binnen.
 Kom, laten wy het ook maar houden voor gezien:
 Men ga van hier. Wie weet wat onheil wy ontvlién.

Nu eens gewandeld langs de winkels, daar ze tappen!
 Ei luifter! luifter hoe de tiltakfchyven klappen,
 De teerling rolt, en hoe elk oogenblik, twee drie-
 Of viermaal wordt gefchreeuwd, dat 's fa, al wat ik zie.
 Het zyn geen deuvikken, die ze op het speelbord zetten,

Ó Neen!

O Neen! 't zyn dukatons, dukaten, pistoletten;
 En fomtyds meer dan hy, die speelt, heeft in zyn' zak:
 Want ros en wagen hangt fomwylen aan één finak.
 Daar boven hoort men nog het razen en rinkinken
 Der wynbokalen, en het roepen: schrik van drinken!
 De Hospes zorgt, terwyl men dus den beker flort,
 Dat niet te weinig op de ley geschreven word'.

Heb wat gedulds: gy zult de gasten uit zien komen:
 Daar is 'er een, die stoor zyn kopstuk aan de boomen:
 Die stort voorover, en blyft hangen, krom en lam,
 Als 't vlies van^o Jafon, op een keten aan den Dam.
 Een ander ziet men met een paal of leuning vegten:
 Die wil een' kokerboom met reden onderregten:
 En andren. . . Maar ik schets die zotheid langer niet.
 Wie denkt om slegten Tyd, die zulk een leven ziet?

Maar zou men egter niet met reden klagen mogez?
 Is alles wat men zegt van slegten Tyd gelogen?

Is 't niet een slegte Tyd voor iemand, die verliest,
 En buiten zyne schuld het ergst voor 't beste kiest?
 Is 't niet een slegte Tyd voor hun die handel dryven?
 Voor elk, die, in de plaats van goud of zilvren schyven,
 Die hy in overloed voor zyne waar verwacht,
 Moet zien dat ze onverkogt wordt van de markt gebragt?
 Is 't niet een slegte Tyd voor Schippers, die de baren
 Des ruinen Oceaans beploegen en bevaren,
 Wanneer zy schip en goed verliezen in den nood,
 En naauwlyks 't bitterst leed ontvlugten in de boot?
 Is 't niet een slegte Tyd voor hun die granen zaayen,
 Wanneer ze, eer hun gewas nog ryp is om te maayen,
 Zien hoe een hagelbui de veldvrugt nederflaat?

Is 't niet een slegte Tyd voor die zich trouwen laat,
 Wanneer voor 't huwlyksgoed, het geen hy heeft besproken,
 Niets anders dan een nul wordt in zyn hand gestoken?
 Is 't niet een slegte Tyd voor menig frische Maagd,
 Als niemand haar bezoekt of om het jawoord vraagt,
 Alleen maar by gebrek van tydelyke schatten?
 Het minnevuur wil op de munt, als tonder, vatten,
 En nimmer op de deugd en 't edele verstand.
 De gloed van 't roode goud ontvonkt het ingewand.
 Is 't niet een slegte Tyd voor Doktors zonder kranken?
 Voor oorlogslui, die by den vreed zich af zien danken?
 Voor Vischers, wien de hoop een goede vangst belooft,
 Doch die door 't nydig lot zich alles zien ontroofd?
 En voor meer anderen, te veel om voor te dragen?
 Men hoort dan menig een' met regt hunn' staat beklagen.
 Maar zal 't wat helpen? Neen! 't is vrugteloos gefluit.
 Men zugt vergeefs: men kryt vergeefs zyne oogen uit.
 De heilzaamste artseny in rampen, die ons kwellen,
 Is handen aan de ploeg om zaken te herstellen.
 Het klagen aan een kant, de flouwen uitgezet.
 Dat gisten vloog voorby valt heden ligt in 't net.
 Wanneer de nyvre mier een korreltje is ontvallen,
 Dan vat zy 't weder op, en sleept het in haar wallen.
 Of als haar dat mislukt, zy vat een ander aan,
 En zal, zoo lang zy leeft, niet tragten stil te staan.
 Wanneer de gaauwe spin haar webbe ziet verbreken,
 Dan is haar werkzaamheid ten eersten niet bezwaken.
 Zy werkt weêr op nieuw: en spant haar draden uit.
 Zy vlamt, gelyk voorheen, met graagte, op haren buit.
 Als 't bezig bytje wordt beroofd van honigraten,

Zoo zal 't niet hopeloos den arbeid fleken laten;
 Maar 't valt 'er weder aan of 't nimmer was gefchied.
 Het yvrig diertje denkt aan geen geleên verdriet.

Van deze fchepfels kunt ge, ô dwaze klager, leeren
 Hoe ligt ge een' kwaden tyd ten goede kunt doen keeren,
 Zoo flegts uw lendenen bevryd zyn van het spit,
 En trage Frankbuur u in hoofd noch armen zit.

Maar gy, ondankbren, die met fchatten zyt gezegend,
 Alsof het louter goud had op uw dak geregend,
 En evenwel nog klaagt, en fpreekt van flegten Tyd,
 Ik moet bekemen dat gy niet te helpen zyt.

Het diepgeworteld kwaad wordt nooit by u genezen.

Al zuipt gy dagelyks het bloed van weeuw en weezen,

Al zyn uw kisten steeds van fchyven opgepropt,

Geen rykdom heeft nog ooit uw gierigheid geflopt.

De straf van Midas komt u als verdigt te voren,

Maar weinig denkt gy dat u erger is befchoren.

Uw eigen karigheid onthoudt u 't noodig brood.

Gy zyt u zelv' een beul, en pynigt u ter dood.

Hoe wordt uw ziel geprangd, hoe trillen u de leden,

Als ge ééne ftuiver tot uw' nooddruft zult befteeden!

Dien ge, als gy 't hart fchier hebt gedongen uit het lyf,

Al beevend overgeeft, met morren en gekyf

Dat gy bekogt zyt, en ten halven reeds bedurven.

Hoe dikwerf springt gy niet, verbaasd en bleek befturven,

Ten bedde uit in den nagt, als gy wat ritflen hoort,

Niet anders denkende of gy wordt alreé vermoord,

Of zult uw woning haast geplonderd zien door dieven,

Die loeren op uw geld en op uw rentebrieven,

Of andre fchatten, die gy hebt, met eigen hand,

In de aard' gedolven, of gemetfeld in den wand!
 Ontaarden! 't lust my niet uwe ongeneesbre kwalen
 En buitensporigheên nog verder op te halen:
 'k Ben voor uw wangedrag en byzyn billyk schuw.
 Gy hebt de schatten niet; de schatten hebben u.

't Is waarlyk ydelheid van beter tyd te droomen:
 Hy is 'er nooit geweest: hy zal ook nimmer komen.
 Wanneer 't my wêl gaat, is 't voor my een goede tyd:
 Een slegte vormyn' vriend, wanneer hy schade lydt.
 De goede tyd verzelt den slegten alle dagen.
 Het is ondankbaarheid, indien wy telkens klagen,
 Geluk en ongeluk regeeren 't gantsche jaar.
 De een smaakt een blyde rust, den andren dreigt gevaar.
 Zoo was 't; zoo is het nog; zoo zal 't by 't menschdom blyven.
 't Verhaal der gouden eeuw is goed voor oude wyven
 En kinderen; of als men 's winters by den haard
 Zyn huisgenooten by elkandren heeft vergaard,
 En zich met sprookjes van 't rood kousje wil vermaken
 Om niet op 't onvoorziens by 't vuur in slaap te raken.
 Het oude praatje van den slegten tyd, myn Vriend,
 Heeft, wat men zeggen moog', by wyzen uitgediend.

A.

STUDENTEN PRAATJE

TUSSEN

LIKKEBROER EN SLEMPUIS.

LIKKEBROER.

Kees Neef! zou 'er in gantsch Leyen

Nog wel zulk een koppel zyn,

Als wy snaken met ons beyen?

Jy by 't Pypje, ik by den wyn?

Vriend! je bent een noble smooker.

En je houdt ook wel van 't vat.

Trouwens Keesje! zulk een rooker

Vindt verkwikking in het nat.

SLEMPUIS.

Broertjelief! aan al de linden

Die we op 't Rapenburg zien staan,

Kan ik zoo veel geurs niet vinden,

Als aan deze dorre blaën.

En de tuin met al zyn kruien,

Waar men rare dingen ziet,

Mag voor my zyn moer wel bruien.

Als ik maar myn' wensch geniet.

Zou ik vlytig gaan studeren

In Galeen of Hippokraat?
 Zou ik van die snaken leeren,
 Wat den zieken schaadt of baat?
 Neen: 'k ben liever by de Bazen,
 Die studeren in de pret;
 Daar men rooktuig, fles en glazen
 Op de tafel vindt gezet;
 'k Wil liefst daar de Scheikunst leeren.
 'k Heb de Lesfen lang gemyd;
 'k Agt ook 't anatomifceren
 Slechts verkwisten van den tyd.
 Schoon men al de kragt der kruien,
 En den aart der ziekten kent,
 't Zal voor niemand iets beduinen,
 Die zich aan geen fnoeven went.
 Als men flegts met grootsch te fpreken,
 En een glad gefreken bek,
 Wat Latyn den hals kan breken,
 Heeft men 't allerbeste fpck
 Om de Rotten vast te krygen.
 't Is: de Jappen zyn geftremd,
 En de kwael vapeuren flygen,
 Vat je 't? (dan een wyl gehemd)
 Steeds in cerebro, en stoppen
 Daar meatus spiritum.
 Hem! . . . Hem! . . . voel de pols eens kloppen.
 Dit komt dat bet Acidum . . .
 Hem! . . . bet Alkali wil binden:
 En dit corrodeert bet bloed.
 'k Zal terftond iets zien te vinden,

Dat

Dat u soulageren moet.

Praat dan voorts wat van Mixturen,
 Van Klisteer, Enema, zagt,
 Want de beste van de curen
 Wordt door woorden voortgebracht.
 Praat van Poeyers en van Pillen,
 Die de Lyder slikken moet:
 Broertje, dergelyke grillen
 Doen den Doctor meestal goed.
 Komt 'er een den moord te steken,
 't Is geen nood! Hippocrates
 Hoort men voor onze onschuld spreken,
 In 't begin van zyne Les.
 Ja: hoe boos, hoe onverduelig
 Ook de menschen zyn, men maakt
 Nimmer eenen Doctor schuldig,
 Maar den kranken, of die waakt.
 En al deze mooye dingen
 Leert men zonder moeite, Vrind,
 By die brave Jongelingen,
 Wier gemoed de vreugd bemint.

LIKKEBROER.

't Laat zich aan die taal wel hooren
 Dat wy 't eens zyn, mon Coufyn.
 Ik zoek meê myn Profesoren
 By de vrienden van den wyn.
 'k Moet myn hart eens open leggen.
Lucri bonus odor est
Ex re qualibet: dat zeggen

Smaakt

Smaakt my steeds het allerbest,
 't Is een feldrementsche Jorden,
 Die, zoo hy de spreuk verstaat,
 Om een Advokaat te worden
 Vlytig aan 't studeren gaat.
 't Snoeven, zegt ge, voegt Doctoren :
 Maar het voegt hen niet alleen,
 Advokaten moet men hooren:
 't Snoeven is by hen gemeen.
 't Snoeven moet hun nering geven.
 Zoo de pleiter dat verstaat,
 Lekker eten, vrolyk leven,
 Is dan 't lot van d' Advokaat.
 Wil hy onbekrompen teeren,
 Hiertoe staat de kans hem schon.
 Zoo hy slegts kan harangueren,
 Kiest hem elk voor zyn Patroon.
 Duizend kunstjes kan hy vinden
 Om Clienten op te doen;
 Veel mag hy zich onderwinden;
 Zonder krenking van fatzoen.
 'k Moet, ó Neef, u eens vertellen
 Hoe een man, die wyn verkogt,
 Voor zyn waar zich zag bestellen,
 Toen een Pleiter hem bezogt.
 Dezen werd een glas geschonken :
 't Was : dat 's lekker : dat is fris.
Kom, myn vriend, nog eens gedronken,
Wyl de drank zo lekker is !
Wel gy moet me een' anker zenden,

't Is een wyn die kragten sehept. . . .
 Maar hoe zal de quaestie enden,
 Die gy met uw' buurman hebt:
 Kunt gy bem geen mores leeren?
 Aanstonds ging de onnoosle bloed
 Met den Heer aan 't discoureren:
 Die gaf raad: de zaak was goed.
 D' Advokaat gaf zyn advyzen
 Kort daarna, in schrift gesteld:
 Hy kreeg wyn: hy bleef dien pryzen:
 Doch betaalde niet met geld.
 Hy had voor het befoigneren,
 Voor het schryven, iets verdiend,
 En was voor het liquideren:
 Want de Koopman was zyn vriend.
 Al die dingen leert men weten,
 Zonder dat men denkt of leest.
 Vrugtloos wordt de tyd gesleten,
 Met vermoeying van den geest.
 Vrienden, die gezellig leven,
 By de pyp en by den wyn,
 Kunnen ons de lesfen geven,
 Die voor Pleiters nuttig zyn.
 Alles wat men heeft te leeren,
 (Dit gaat naar myn oordeel wis)
 Is dat we altyd adviferen,
 Dat de zaak wel rigtig is.
 Wie ook om myn raad komt vragen,
 Vindt in 't antwoord vast vermaak.

14 S T U D E N T E N P R A A T J E .

'k Zal hem raden 't pleit te wagen,
Al waar' de eisch niet in den haak.
En verlies ik 't : niets bedreven :
'k Zeg slegts : *alles was zoo klaar,*
Dat het niemand op kon geven.
'k *Moest het winnen, dagt my . . maar*
Eene wet heeft my bedrogen,
Die heeft al ons werk verbruid:
'k Draai dus elk een rad voor de oogen,
En bewaar myn' eigen huid,
Dit zyn de aangename vrugten,
Die men van 't gezelschap trekt;
't Leert ons dergelyke klugten,
Daar men eens de beurs meé spekt.

P.

A A N J A N

Gy vraagt my telkens waar het schort
Dat gy geèn pryslyk Digter wordt,
Schoon dat gy dagelyks met schryven,
Uw vaarzenmakend leven slyt,
En dag aan dag uw nagels byt,
Of de ooren telkens zit te wryven.

Het smart u dat de waereld lacht,
Zooras als ge iets hebt voortgebragt
Dat naar een Digt of Rym moet zweemen.

Elk

Elk roept : hoe gek is onze Jan!
 Ily, die geen Digter worden kan,
 Verveeft ons telkens door zyn teemen.

Hoe, zegt gy, zyn myn rymen niet,
 Gelyk men alle rymen ziet,
 Behoorlyk op de maat gefchreven?
 Wie vindt ooit beter slotwoord uit?
 'k Rym Tryn op Wyn, en Bruid op Schuit,
 Waarom met my den fpot gedreven?

Ik zoek de beste woorden na :
 Ik fchik, ik voeg, ik buig, ik fla.
 Niets over om het rym te vinden,
 Zoo goed als Cats, of Westerbaen,
 Of Vondel zelf ooit heeft gedaan;
 En nog befpotten my myn Vrinden.

Zy roepen : Jan, hoe wél ge ook rymt,
 Hoe gy de woorden famenlymt,
 Gy beuzelt flegts voor boerenkinkels :
 't Is Laprym, zonder zout of fmout,
 Uw vinding is zoo droog als hout.
 Gy maakt papiertjes voor de winkels.

Dit zeggen maakt my dol van kop,
 Schoon ik zoo lydzaam ben als Job :
 Ik zou my zelven fchier vermoorden.
 Want hoe ik 't maak of niet, ik vind
 Bezwaarlyk een' verftandig vriend,
 Die fmaak heeft in myn fchoone woorden.

Zagst

Zagt ! wilt gy nu eens zwygen , Jan ?

'k Heb u verstaan : genceg hiervan.

'k Zal op uw vraag u antwoord geven ,

Wat ge ook moogt rymen , nimmer zult

Gy u als Digter zien gehuld :

't Staat vast , en voor uw hoofd gefchreven.

Jan ! gy hebt geen Poëten lot ;

Zy zyn meest kaal : gy ryk en zot.

M.

 VERZOEKSCHRIFT AAN N. N.

'k Stel vast dat ge , eer gy valt aan 't lezen ,
Zult denken : wat zal dit weêr wezen ?

Wat gekskap dreunt hier vaarzen op ?

'k Heb wel wat anders in myn' kop.

'k Bid hoor , myn Heer : let op de waarheid :

Ik ben thans schriklyk in de naarheid.

Myn meubeltjes zyn meest verteerd.

Myn plunje is zeer ontramponceerd.

'k Zend u van alles de Inventaris

Die naar de letter zuiver waar is.

Myn Schoenen . . . Schoenen , zeg ik ! nees ,

Zoo lang als 't duurt die bruyen heen.

Van Kousfen wil ik ook niet zeggen ,

Schoon daarin vry wat sloppen leggen.

Maar och ! myn Broek , die oude knegt ,

Myn Heer ! myn Heer ! die is zoo slegt :

Die

Die valt schier telkens van malkandren :
En kryg ik in het kort geen andren,
Dan hangen , 'k zeg het met een zugt,
Myn billen haast in de open lugt.
Myn Kamizool, schoon 't van damast is,
Is 't slegtste stuk, dat aan myn bast is.
Myn Rokje schynt nog knap en goed ;
Maar 'k heb een' schandeleuzen Hoed.
Myn Pruik heugt ook van vele jaren :
Daar is geen krul meer in de hairen.
Het kwade beest, myn Degen, heeft,
Omdat men hem geen werk meer geeft,
De halve scheê schier opgegeten,
En in myn' Rok een gat gebeten :
Die booze hond byt schriklyk fel.
En lykt het niet wel gekkenfel,
Dat luiden , die van armoê klagen,
Quantuis nog Degens moeten dragen ?
Gefcheurd, en zulk een ding op zy!
't Is al een rare hovaardy.
Myn Linnen moet ik ook beschouwen :
Twee Hemden heb ik nog behouên,
't Een aan, en 't ander in de was.
Maar 'k heb niet meer dan énen Das.
Zoo is myn staat, en reparceerje
Dien wrakken boel, zoo obligeerje
In eeuwige verbintenis
Een bol, die zeer uw dienaar is.
Myn Huisheer komt my, alle dagen,
Des morgens vroeg onnenschlyk plagen :

B

De

De Vent is ongemeen gesteld,
 Op 't geen ik niet bezit, dat 's geld,
 't Is in myn woning niet te vinden.
 Ik schryf dit, waardste myner Vrinden,
 Omdat ik weet (ontken het niet)
 Dat gy wel luïden kent en ziet,
 Die, onder andere gebreken,
 Tot de ooren in de schyven fleken.
 Daarom beschaar my, uit plaïsier,
 Drie gouden ryders, of liefst vier.
 'k Zal zeer verkeugd zyn, mag ik 't vinden;
 Zoo niet, al even goede Vrinden!
 Ik zal aanstaanden Zaturdag
 Vernemen wat ik hopen mag;
 Dan kom ik op de beurs wat wandlen.
 Hebt gy, ó Gys, 't dan drok met handlen;
 't Is niets: ik heb wel tyd, en wagt,
 Zoo gy slegts ja zegt, knikt of lacht.
 Maar hoe 't ook zy, wil vry gelooven,
 Dat ik geen tyd u zal ontrooven.
 Want schudt gy 't hoofd, of zegt gy neen:
 Dan is 't gedaan, en ik ga heen.

 DANKDIGT AAN DENZELVEN.

Zie daar, myn Vriend, op nieuw myn klanken,
 Waar meé wy u op 't needrigst danken.

Je bent een vent als David , Gys ,
 Wel waardig dat ik je eeuwig prys.
 Omdat je genereuze bollen
 Hebt smaak doen krygen in myn grollen.
 Ligt denkt ge, 't is weer beedlery,
 Maar, al hebt ge uw gedagten vry,
 Ik wenschte dat gy 't wat verbloemde,
 En myn verzoekschrift anders noemde.
 Het is net op denzelfden trant,
 Waarop, ik meen in Engeland,
 De Koning, als hy aars gebrek heeft,
 Of eenen Vyand op zyn bek geeft,
 Verzoekt om Guiries by 't miljoen.
 't Vermindert nimmer zyn satfoen,
 Schoon hy ééns 's jaars, in eene Oratie,
 De beurs komt vryen van de Natie,
 Gelyk ik de uwe doe, om geld.
 Terwyl hy aan elk een vertelt :
 Eerst dat hy groot gebrek aan poen heeft,
 Daarna waartoe hy 't al van doen heeft.
 En krygt hy wat, hy 's in zyn schik,
 En dankt de lui, zoo wel als ik.
 Zoo blykt dat, schoon ik nog zoo kaal ben,
 Ik, in dit cas, met hem egaal ben.
 Of is het myne beedlery,
 Omdat ik minder vraag dan hy?
 Want, als van 't geen wy beiden zeggen,
 De stukken by malkander leggen,
 Is 'er geen onderscheid altoos,
 Dan dat ik rym, en hy spreekt proos.

AAN DEN HEER

JORDANUS VAN . . .

Wat noodigt gy my weer te gast?
'k Heb al genoeg by u gebrast :
Hoor : 'k zal nog eenmaal by u eten,
Doch met beding dat gy niet weer
My aan den kop zult lellen, Heer,
Van 't geen ik jaren heb geweten.

Gy praat schier telkens anders niet,
Dan van uw ryke Wyf, Margriet.
Van uwe jaarelykſche renten,
Of van uw nieuw getimmerd huis.
Laat elk vernoegd zyn met zyn kruis.
Wat leert men uit uwe argumenten?

Gy ſchreeuwt my dikwyls de ooren doof,
Wanneer gy zegt, hoe elk ten hoof
Geen ſlegthoofd vindt in meester Jorden.
Gy ſchreeuwt nog harder als gy zegt
Dat ge eens, gelyk het by u legt,
Een man als David nog zult worden.

Gy hebt my de aanwas van uw geld
Reeds meer dan duizendmaal verteld;
Gestadig zingt gy de oude deunen.
Heer Jorden, 't raakt my niet wat man

Ees

Een nar door 't geld ooit worden kan,
Zoude ik my aan die dingen kreunen?

Dat hoor ik daaglyks : 't is dan uit,
Met al uw noón! En tot besluit
Zyt gy gewaarfchouwd : 'k zal na deezen
My nimmer zetten aan uw diſch,
Ten zy het hoog waarſchynlyk is,
Dat gy geen orateur zult wezen.

Maar wilt gy zwygen als een Mof,
En hooren eenige andre ſtof
Die mynen geest meer kan verzaden,
'k Zeg u myn komst dan weder toe.
Zoo niet, ik ben u waarlyk moe.
Vaarwel Heer Jorden, laat u raden.

G.

LYKZANG OP HET SCHIELYK
OVERLYDEN VAN EEN KAT.

Hoe zyn de Rotten zoo vol vreugd?
Hoe al de Muizen zoo verheugd,
Met dansen en met springen?
't Is even als of 't kermis was :
Zoo vliegen zy langs kist en kas,
Niets kan de blydſchap dwingen.
Elk speelt den meester, elk is baas;

B 3

Zy

Zy zoeken brood en spek en kaas
 In kelders en in kassen.
 Elk eet wat hy het liefste mag,
 Niet flegts by avond, maar by dag,
 En schynt de vrees ontwasfen.
 Hoe komt het dat dit schelmsch gefpuis
 Zoo onvervaard, met groot gedruis,
 Van plaats tot plaats durft draven?
 Is 't wonder? Zy zyn buiten nood:
 Want onze Truija is nu dood;
 Het beest is al begraaven.
 Zy was de schoonste en beste Kat,
 Die icmand vond in vlek of flad,
 In dorpen of gehugten:
 Een felle schrik voor Rot en Muis,
 Die niet vertoefden in ons huis,
 Maar fleeds voor Truija vlugtten.
 Want zegt een ondier daar zyn wyk,
 't Was niet alleen terftond een lyk,
 Maar haast geheel verftonden,
 Wyl zy 't, met ongemeen gemak,
 In 't centrum van haar penshuis flak,
 Voor al zyn pekelzonden.
 Maar hoe haar list en felheid ook
 By al dat fchadelyk gefpook
 Van Rot en Muis mogt blyken,
 Zoo hoefde zy, hoe spits van baard,
 Geen lam, in makkigheid van aart,
 Of zedigheit, te wyken.
 Zy was eerbiedig voor haar Vrouw,

Die zy geftaag, met zoet gemouw,
Kwam op haar wys begroeten,
En flookte en ftreelde langs de hand.
Zy kwam ook wel op 't Ledikant,
En fpeelde met haar voeten.
Hoe dikwerf men by kat en hond
Gok onverzoebren afkeer vond,
Hier was geen haat te fpeuren.
Zy fpeelde, juist als een konyu,
Nu met Fidel, dan met Robyn,
En maakte vreemde geuren.
Met die twee hondjes was zy maats.
Zy vond in beiden kameraats,
Met wie zy fteeds verkeerde.
Die vriendschap zag men ongeftoord;
Geen van de drie fprak ooit een woord,
Dat de andren offenfcerde.
Dus leefde Trui in diepe rust,
En at en dronk en fleep met lust,
Want niemand kwam haar kwellen.
Zy wist van ziekte noch van pyn,
En daaglyks mogt zy vrolyk zyn:
Tot haar de dood kwam vellen.
Zy finulde telkens met gemak,
En werd zoo vet gelyk een flak,
Zoo dat, in al haar dagen,
Geen mensch haar, voor zoo veel ik weet,
Van koorts of ziekte of hartenleed,
Of pyn heeft hooren klagen.
Vraagt my dan niet ten naauwften af

Wat ongeval haar hielp in 't graf?
 Maar egter moogt gy weten,
 Dat geen gebrek of hongersnood
 Een oorzaak was van haaren dood :
 Zy stierf haast onder 't eeten.
 Zy had, nog naauwlyks een kwartier
 Gelcén, een braave brok drie vier
 Ten gorgel ingestoten,
 Of kreeg een rilling op het lyf,
 En viel eerlang, gantsch koud en styf,
 Ter neêr, met styve pooten.
 Zy kreeg geen' slag met stok of zwaard :
 De spys heeft haar den dood gebaarde :
 Dus valt het ligt te weten
 Dat zy, gelyk het grootst getal
 Der menschen, deerlyk kwam ten val,
 En stierf door gulzig cten.
 Naakt gaat de Mensch de Moeder af,
 Hy keert ook weder naakt naar 't graf,
 De plaats der duifternissen :
 Maar Truy kwam van haar Moer in 't bont;
 En moest, na 't sterven, tog terstond
 Haar bonte rokje misfen,
 Dat heerlyk blonk, gelyk de Zon;
 Doch maar vier stuivers halen kon,
 Met al zyn schoone vlekken.
 Het slappe en zachte winter-weêr
 Was oorzaak dat de vagt niet meer
 In waarde mogt verftrekken.
 Doch laat u dat niet smarten, Truy!

't Is 't lot van alle groote luy,
 Van Dames en van Helden.
 Het vel van de allerfchoonfte Vrouw,
 Die voor den dood moest bukken, zou
 Mifchien zoo veel niet gelden.
 Rust dan gerust, en rot in vree,
 Terwyl uw Vrouw, in uwe fleê,
 Eene andre kat zal zoeken,
 Die haar ontlast van 't ongediert,
 Dat na uw fterven byfter tiert,
 En zwerft in alle hoeken.

A.

OP DE AFBEELDINGEN VAN DE
 TWAALF ROOMSCHE KEIZEREN.

Gy leide, ô Julius, den grond der flaverny.
 August, hoe heerlyk bloeide uw opperheerfchappy.
 Uw veinzery, Tibeer, bragt duizenden om 't leven.
 Caligula, gy hebt uw' naam met bloed gefchreven.
 Gy hebt de Vaderliefde, ô Claudius, gefmoord.
 Beef, Nero, voor de wraak van die gy hebt vermoord.
 Uw vrekheid, Galba, en uw keur heeft u bedorven.
 Gy, Otto, hoe verwyfd, zyt als Romein geflorven.
 Uw hals, Vitellius, bewyst uw gulzigheid.
 Vespafiaan, gy hebt den Roomfchen naam verbreed.
 Uw deugd, ô Titus, heeft eiks bart aan u verbonden.
 Domitiaan, gy hebt en wet en regt gefchonden.

P.

B 5

HU-

HUWELYKSZANG TER BRUILOFTE
VAN EEN ONGELYK PAAR,
DOOR MOMUS UITGESPROKEN.

Hoe zelden myn perfoon ter bruilofte ook verfchyn',
Wyl elk my haat om myn berispen,
Om 't lastig fmalen , schimpen, gispen,
'k Wil thans, al wenscht men 't niet, hier tegenwoordig zyn.

Ik moet op dezen dag de Bruid en Bruijom zien.
Doch niet, om, met het gros der menfchen,
Hun vreugd, geluk en heil te wenschen.

o Neen! myn ftalen tong verkiest hun punt te bién.

Hoe kon die oude ftok toch zulk een jonge bloem
In 't prilfte van haar jeugd verwinnen?
Hoe kon zy zulk een Grysaart minnen?
Maar zagt! de Man heeft geld, doch dat 's ook al zyn roem

Hy vryde zekerlyk met geld voor haar gezigt.
Het goud gaf kragt aan zyne woorden;
Aan fchatten, die haar oog bekoorden,
Is hy de hand en trouw van zyne Bruid verpligt.

Ik zie de Gasten reeds vergaard op 't plegtig feest.
Zy zyn aan 't lagchen en aan 't fpelen.
'k Wil niet in dit genoegén deelen:
Maar breng in 't Bruilofthuis flegts vrugten van myn geest.

Elk wenscht , Heer Bruidegom ! u heil en ware vreugd ,
Gezondheid en gelukkig leven :
Maar heeft elk u zyn' wensch gegeven,
Hoor ook wat Momus wenscht , tot loon van uwe deugd .

't Is waar , 'k ben ongenood en ligt onwelkekom .
Ik zal de waarheid u doen hooren ,
En mooglyk zal het u verftooren :
Want elk , die waarheid spreekt , befchouwt ge als gek en dom .

Voor eerst : dewyl uw Bruid niet by uw grysheid past ,
Wensch ik u duizend bange nagten .
Vind , welk een vreugd ge ook moogt verwagten ,
In Jigt en Podegra gedurig overlast .

Ten tweeden : wyl u 't geld uw Bruid heeft aangebragt ,
Hoop ik dat zy het geld zal minnen
En u verbannen uit haar zinnen ,
Als d' allerlaftten Telg van Midas groot geflagt .

Ten derden : dat gy nooit het waar vermaak geniet ,
Maar steeds met roeghien , kwylen , knorren ,
Met telkens op u zelv' te morren ,
Uw' huwlyksdag verwenscht als de oorzaak van verdriet .

Leef zoo verſcheiden als uw beider jaren zyn .
Wagt op dit feest geen Huwlyksgoden .
Ik heb Geveinsdheid hier ontboden .
Haar volgt Ligvaardigheid , die zedig is in ſchyn .
Zy zullen Speelnoots zyn : de floet , die haar verzelt ,
Beltaat uit list en haat en logen ,
En valsheid , die met dubbele oogen ,
De onnozelheid belaagt , verſtrikt en netten fielt .

Zy

Zy zullen u te saam geleiden aan den Dans,
En u, als haren Meester, groeten,
Gy zult verfinading lyden moeten,
Als zy u kroonen met een' scherpen Distelkrans.

Geen blydschap kan u ooit verzellen in uw' Egt:
Neen: die verdient den vloek der Goden.
Door hun is 't huwlyk wel geboden;
Maar enkel als de Min de zachte banden legt.

Gaat, jonggetrouwden, gaat: u gun ik ware vreugd,
En al wat u de Goden laten:
Maar 'k zal die baatzugt blyven haten,
Die d' Ouderdom hier heeft gekoppeld aan de Jeugd.

Ik zie reeds, in 't gelaat van Bruidegom en Bruid,
En vrienden, 't vuur van wraak ontfteken.
Elk tragt zich over my te wrecken.
Ik berg me, en vlugt met spoed de Bruilofskamer uit.

T.

OVER.

OVERVLOED IS DE OORZAAK VAN
ALLE ONZE DWAASHEDEN.

Toen overvloed van aardfche fchatten
Den mensch gelegenheid om zich te kwellen gaf,
Begon de dwaasheid uit te fpaten,
En weelde fchafte haast het zedig leven af.
Elk tragtte om ftryd zich op te pronken,
Verblindde de oogen door de pragt in zynen ftaat,
En elk, wien rykdom was gefchonken,
Zogt aanzien, door het goud te firooijen op 't gewaad.
Men zogt naar Paarlen en Robynen :
De wol en zyden ftof nam duizend kleuren aan:
Men zag de fchoonheid zelf verfchynen
Met ftrikken, om de Jeugd in ftaaffchen band te ftaan.
't Blanketfel moest haar luifter geven.
Het blofje op ieder koon werd door de hand bereid.
De goede trouw was haast verdreven.
By 't groeyen van de winst, groeide ook de gierigheid.

Uit het Fransch.

M.

HET

HET ONGEBONDEN LEVEN
DER JONGELINGSCHAP.

Is 't nog geen tyd, ELARYN! om tot uw nut te leeren,
Hoe gy uw schoone geld en erfgoed zult verteeren?
Is 't rinkelrooijen dan geslaag naar uwen zin,
En waagt gy lyf en ziel om een verboden min?
Al schynt een snoode Hoer u met vermaak te streelen,
Waar 't om uw daalders niet, gy zoudt haar wis verveelen.
Om 't geld geeft ze u slegts plaats by zich, in 't eerloos bed;
Want, vriend, zy is juist op uw byzyn niet gezet.
Uw kaken vallen in, uw kragten zyn verdwenen,
En 't merg is reeds verhuisd uit uw verdorde beenen.
Gy waggelt daar gy gaat, en 't uitgerammeld lyf
Strekt u ter straf, en is van eterbuiten styf.
Al zyt gy uitgedoscht met goud, en zilvren koorden;
Al is uw fraaije hoed gekrield met gouden boorden,
Al toont ge aan elk uw' schat door kostbaarheid van dragt,
Weet dat elk eerlyk mensch u in zyn hart veragt.
Want nimmer ziet men u, op gragten of in straten,
Dan met het snodeste ruigt, van deugd en eer verlaten;
Te kennen aan een sneede of meer in 't aangezicht,
Of 't gluiwend hoedje, ter verhindring dat het licht,
In de oogen stralende, de drift niet moog' verraden,
Die op uw kosten poogt in Bacchus vogt te baden:
Terwyl het onderwerp van uwe famenspraak

Bepaald is tot de spys, ter streeling van den smaak,
Of tot een grooten hond, die schoon is in uwe oogen,
En door zyn' fraayen kop uw ziel houdt opgetogen.

Terwyl gy nog, bedwelmd door droessem van den wyn,
Die u den naasten nagt verkeerd heeft in een zwyn,
Gaet zwieren langs de fraat, komt u een waard ontmoeten,
Die u van verre wenkt, en toeroept, onder 't groeten,
Myn Heer, ik heb voor u den besten wyn van 't land.
Gy nadert hem beleefd: gy geeft hem uwe hand,
En niets weerhoudt u om met hem naar huis te vlieden,
Daar hy uw losheid door zyn loosheid zal bedriegen,
't Zy door den taarling of een handgreep met de kaart,
Waaraan gy u vergaapt, en eer noch midden spaart,
Terwyl men u aan huis met finart zit af te wagten,
En gy vast onbeschaamd by dagen en by nagten
't Bordeel bezoekt, en, met verbreking van de wet,
U steeds in de armen waagt van de allervuilste slet.
Mischien belooft zy dat ze u eeuwig zal beminnen,
Maar vloekt u in haar hart, en zoekt slegts geld te winnen;
Zy mint die 't meeste geeft, en schenkt uw knegt haar meer
Dan ze uit uw hand ontvangt, zy kiest hem voor zyn' Heer.
Door zulk een wyf, Klaryn! laat ge u geheel betoovren;
Gy laat uw hart, en niet uw hart uw beurs verovren.
Daar slegts Cleopatra een' parel smelten kon,
Zal zy het schoone geld, dat Grootvaer werkend won,
Zyn huis en hof en koets en paarden haast verslinden,
En doen versmelten. Welk een hartzeer zal uw vrienden
Nietressen, als zy zien hoe dwaas gy u verloopt,
Uw eigen beul verstrekt, en zelf uw stropen koopt?
Wie zal toch luistren, als gy spreken zult van geven?

Denk

Denk dan bedwaard; staa af ('t is tyd) van 't spoorloos leven,
 En schik u naar de deugd: ontaard niet van uw bloed:
 Bedenk dat Armoê niets dan schande en sinaad ontmoet.
 Wie zal u geven als gy 't uwe hebt verloren?
 Geen Hoer, door u verrykt, zal naar uw klagten hooren,
 Maar lagchen als zy ziet dat gy, van honger zwart,
 Gaat beedlen aan het huis, daar gy voorheen uw hart
 Vermaakte, en elk u prees om op uw beurs te teeren.
 Gewoon by stoopen van den ouden hond te zweeren,
 Heeft u de duurste wyn het allermeest behaagd; (knaagd.
 Uw beurs werd door een worm, door slemptzugt, als door-
 Genees u van uw kwaal: 't is nog in uw vermogen!
 Wie heil in wellust zoekt, vindt zich in 't eind bedrogen.
 Al schynt de weelde goed, zy is het waarlyk niet.
 Zy baart, wat ze ook beloov', slegts armoê en verdriet.
 Wat sleet uw Vader vroom en eerlyk zyne dagen!
 Nooit kon de wellust hem door vleyend schoon behagen.
 Geen aardfche vreugd gaf aan zyn zuivre ziel de wet.
 Maar gy, wiens dartle lust op regt noch reden let,
 Denkt slegts om middlen, die de onkuifche vlammen blusfen.
 Men raakt, op zulk een wys, niet op 't Raadsheerlyk kusfen.
 Geen Plug bestiert met roem de teugels van den Staat.
 Geen Dronkaard is voor 't Volk ooit nuttig in den Raad.
 Men zendt geen knaap als gy naar Vorstelyke Hoven,
 Om 't sineulend oorlogsvuur door Staatkunde uit te dooven:
 Geen lage Ligtmis is geschikt voor 't hoog gezag.
 Zyn groeyend aanzien brengt zyn dwaasheid aan den dag.
 Gy zyt der driften slaaf; zy houden u gevangen:
 Gy walgt van 't ware schoon, en let op Hoerenzangen.

Gy leest, wanneer gy leest, den vuilen Aretyn ,
 Of zoekt naar Prenten, die voor 't hart nadeelig zyn.
 Gy spot met alle stof, die nut en vrugt kan geven,
 En tragt niet voor 't Gemeen, maar voor een Hoer te leven.
 Leef zedig als 't betaamt, en volg het regte spoor :
 Ontzeg voor eeuwig aan wellustigheid het oor,
 Tenzy gy lyf en ziel met voordagt wilt bederven ,
 En als een Martelaar van Venus deerlyk sterven !
 En waar vindt dan uw romp nog rust, verdoolde dwaas ?
 De Ravens zyn te vies van zulk een pokkig aas.
 De Wormen zouden eer den waereldkloot doorbooren ,
 En zoeken hunnen kost by geele en zwarte mooren.
 Men voere u dan door zee, naar een uitheemsch gewest ;
 Zoo baart uw romp, door stank, in 't Vaderland geen pest.

 H A N S D E Z W E T Z E R.

Wie lust heeft om Heer Hans, gehuld met struizenveeren,
 Van zyne dapperheid te hooren redeneeren ,
 Loop' naar den Bierbank, in het hoekje van den haard :
 Daar moet de ruïn van stal, terwyl 't geschaarde zwaard
 Getuigt hoe braaf de kwant zichzelf heeft gedragen.
 Doch onderzoek niet scherp : want zoo gy eens mogt vragen ,
 Waarom zyn stalen kling verroest is in de scheê ?
 'k Zou moeten zeggen : och ! myn vriend : ik vraag het meê.

C

En

En egter meldt de man hoe hy, voor vele jaren,
Ten dienst van 't Vaderland, ten oorlog heeft gevaren:
Den selften zeeftryd meer dan eens heeft bygewoond,
Doch hoe de onmenschte dood hem telkens heeft verschoond.
Geen wonder! want omdat hem 't lyf was aanbevolen,
Had hy zich, eer 't gevegt begon, met zorg verscholen
In Kokneefs ketel, daar het heet geschapen stond.
Hy waagt nog telkens voor den Vaderlandfchen grond,
Gelyk hy zelf betuigt, heldhaftig lyf en leven.
Maar vraag niet of hy uit het leger werd gedreven,
Door middel van een' stok, gedraaid van Beukenhout.
Hy is een moedig Held, en in de Kroegen stout.
Hy spreekt van Ters en Quart, van Feinten, Doubeleren,
Cavades, Contretemps, Repostes, en Pareren.
Hy blaast een wolk van vuur uit zynen open mond.
Ja do dert dat de kan, de glazen, en de grond,
Met alles daaromtrent, van schrik begint te beeven:
Ook zegt hy hoe nog kortz zyn vyand werd verdreven,
Daar hy een Vaandel won, dicht aan den wal geplant,
Den schildwagt neêrvelde, en het Fort flak in den brand.
Maar als hy dit verhaalt, dient gy met een te weten,
Dat hy te Leyden zich zoo manlyk heeft gekweten:
Want op het Vaandel, dat hy won door zyn Rappier,
Stond: „ hier verkoopt men oud en versch drieguldens Bier”.

VOORDEELEN VAN DEN TEGENSPOED.

't Ongunstigst Jaargety baart voordeel aan het veld:
En hof en beemd en wey wil vorst noch sneeuw ontbeeren,
Daar 't winterweêr den grond herftelt.
Schoon wy het bar faizoen met finart zien wederkeeren,
't Is nuttig voor de vrugtbaarheid,
Die oogst en vrugt en kruid bereidt.
Zoo nuttig is voor ons de tyd van tegenspoeden.
Men agt de rampen , die in 't menschlyk leven woeden,
Met regt des levens wintertyd.
Als ongeluk het hart beftrydt,
Dan wordt uit ongeluk niet zelden heil geboren.
Hoe zeer het leed de vreugd moog' flooren,
Het leert ons waar geduld, en zuivert ons van waan:
Het stelt ons de ydelheid van aardfche vreugd voor ooggen:
Het maakt de ziel gefchikt voor teder mededoogen,
En doet met yver ons naar beter leven staan.
Wat zyn wy menigwerf verblind in onze wenschen!
Hoe weinig kent de ziel den aart van heil en druk!
't Gemis van aardfche vreugd baart zelden ongeluk.
De voorfpoed maakt ons dwaas: de tegenspoed maakt menfchen;

Uit het Fransch.

M.

DE VALSCHE EER.

O Ja, myn waarde Vriend, elk mensch houdt de Eer in 't oog:
Elk stelt in haar zyn heil en pryst haar hemelhoog,
Als d' eenigst' oorsprong van genoegten in dit leven:
Zy wordt op aarde alom als 't hoogste goed verheven.
Ja in het Tugthuis zweert een boef, die door zyn' maat
Op 't hevigst wordt gevloekt als eerloos, schelmisch en kwaad,
Dat hy, door Eer geleid, geen schande heeft te vrezen,
Schoon de Overheid hem zelfs tot raspen heeft verwezen.
Men roemt haar overal; doorkruis vry land en zee,
Befchouw aan eigen strand of afgelegen reê,
De Kooplui, Financiers, Krygshelden, Hovelingen,
Raadsheeren, Regters, of ook hen, die 't regt voldingen,
Elk zweert dat Eigenbaat geen' invloed heeft op hem:
Zy spreken uit één' mond; zy zweeren met één stem,
Dat zy in al hun doen en handelingen leven
Naar wet en regels, die hun de Eer heeft voorgeschreven.
Maar ziet men hun gedrag met een oplettend oog,
En onderzoekt men welk een drift hun hart bewoog,
Dan zien we een mengelmoes van ongeregtigheden,
Van sporeloozen waan, en onbeschaafde zeden,
Zulks hy, die voorkomt als een mensch van zagten geest,
Niet anders blykt te zyn dan een verslindend beest.
De waereld, wél befchouwd, in haar verscheiden deelen,
Is slechts een groot Tooneel, waarop de menschen spelen;

Daar

Daar elk, terwyl vast de een den anderen misleidt,
Een rol vertoont, die slydt met zyn hoedanigheid.
Op 's waerelds Schouwburg ziet men daaglyks grootfche gekken,
Die fchaamteloos en flout het zot gelaat bedekken,
Met een geleende gryns, voor wys en fchrander gaan.
Een Botmuil matigt zich 't gelaat van wysheid aan;
En de allerfnoodfte Schoft, hoogmoedig, opgeblazen,
Verbeeldt een' vroomaart, en weet ieder te verbazen.
Maar als de lichte damp van ydle hoop vervliegt,
Waardoor hy zelf zich had in vasten flaap gewiegd,
Dan toont de waarheid zich, en ieder leert hem kennen,
En fchertst met zulk een Kaauw, verfiert met Paauwepennen.
Vergeefs blanket men zich voor de oogen van 't heeal:
Want d' een of andren tyd zal 't wentelend geval
Het volk, fchoon lang misleid, op ons gedrag doen letten.
't Zal dan, naar waarheid, ons in 't helderst daglicht zetten,
En maken dat elk een ons weege in zyne fchaal;
Dat Kroeg en Koffiehuis op onzen handel fmaal;
Dat Momus, die het oog op alles houdt geflagen,
Ons als belachlyk en vermetel aan zal klagen.
Hy wylt mismaktheid aan, verborgen onder 't fchoon,
Rukt ieder 't masker af, en ftekt den guif ten toon.
De Waarheid moet altyd op Leugen zegepralen.
Nooit praat vermeetle waan met onbezwalkte ftralen.
Geen wond wordt ooit geheeld door 't kleed van zagt fatyn:
En om een eerlyk man te fchynen moet men 't zyn.
Een fterveling kan thans zoo weinig als voordezen
't Geen hy niet waarlyk is, in 's waerelds oogen wezen,
Wat hy ook onderneem'. 't Oplettende gemeen

Ziet door der dingen schors met duizend oogen heen.
 Een Menschenhater tragt vergeefs zyn valsche trekken,
 Door een' gemaakten lach, bedrieglyk te bedekken:
 De vreugd straakt nimmer uit zyne oogen dan met dwang;
 Zyn vriendlykheid verbaast; zyn aardigheid maakt bang;
 Zyn zagste vleyery gelykt naar morrend kyven;
 Men ziet, hoe nedrig hy ook schyne, in zyn bedryven,
 Zelfs in zyn' wederwil, een opgeblazen waan:
 Natuur breekt altyd door. Men kan zich niet ontslaan
 Van haar, die door geen kunst, hoe listig, zich laat prangen:
 Zy slaakt haar boeycn zelf, en blyft nooit lang gevangen.
 Doch zulk een uitstap leidt van 't pad, dat ik verkoor.
 Ik keer my dan terug, en zoek het regte spoor.
 Ik stelde dat door elk, hoe ongelyk in zeden,
 De Eer wordt gezogt, bemind, en ernstig aangebeden.
 Maar wat is 't wezen tog van haar, die 't menschedom roemt?
 Wat meent men, als men de Eer als iets voortreflyks noemt?
 De Heerschzugt stelt haar slegts in rooven, moorden, branden:
 Een Vrek, in grooten schat te woekren in zyn handen:
 Een Waanheld, in 't gezwets van wondren, nooit gehoord:
 Een slood Bedrieger, in 't verbreken van zyn woord:
 Een Digter, in het dwaas bekladden van zyn bladen:
 Een Jonker, in door kunst schuideischers te verraden:
 Een Vrygeest, in den draak te steken met de Kerk;
 Een Bygeloovige, in zyn dwaas, schynheilig werk.
 Een eerloos Zot, in de Eer gestadig te braveren:
 Een Smots, schoon half verrót, in nieuwe en mooye kleeren:
 Een Zuiper, in het sterk verzwelgen van den Wyn:
 Een Vegter, in gereed met zyn geweer te zyn:
 Een Dobbelaar, in zich by 't speien koel te dragen.

Heeft

Heeft een van allen de Eer, die allen kan behagen?
 Ó Neen! Wat is ze dan? Bestaat ze in geld of goed?
 In uit te blinken door beleid, door kragt, of moed,
 Of door welsprekendheid? In 't aardryk te doen schrikken,
 Uit eerbled en ontzag, voor 't opslaan onzer blikken?
 In duizend gaven van verstand of schoonen leest?
 Ó Neen! met al het schoon van ligchaam en van geest,
 Kan de allergrootste Vorst een eerloos booswigt wezen:
 Een Nero, een Tibeer, wien alle menschen vrezen,
 Een dwingland, die zyn' dorst met eerlyk bloed verstaat,
 En met der braven merg zyn hongrig lyf verzaadt.
 Is 't zoo, waar is dan de Eer, die ieder moest begeeren?

De Bilykheid alleen is 't hoogste te waardenen.

Niets is aan haar gelyk, hoe schoon de mensch het houdt:
 Hebt ge alles zonder haar, gy hebt slegts klatergoud.
 Een onregtvaardig Held, een razende Alexander,
 Die van het een Gewest des Aardryks tot aan 't ander
 Het hart doet beeven voor 't ontzaglykst kryggeweld,
 En groote Vorsten, in hun Ryk, de wetten stelt:
 Die gantsch te onvrede mort, wanneer zyn zugt tot moorden
 Eens paleis vinden moet aan 's Ganges steile boorden,
 Is een veel grooter Dief dan immer te Amsterdam
 Woonde in den Duivelshoek, of in het Rasphuis kwam.

Men spreek van Cefars niet: men zwyg' van Mitridaten:
 Hun heldendaden zyn onmenschlyk en verwaten.
 Al die verwinnaars, trotsch op moed, beleid en kragt,
 Zyn gantsch onwaardig dat een mensch hun grootheid agt.
 Een wyze Sokrates, die Burger van Atheenen,
 Wiens glans, zyn eeuw ten nut, al't aardryk heeft bescheenen,
 Was matig en bedaard, nooit koppig, valsch of wreed.

De billykheid blonk uit in alles wat hy deed.
 De billykheid alleen kan menschen aanzien geven.
 Zy is de deugd, die glans en waarde schenkt aan 't leven,
 Zy is 't, schoon veler hart, in schyn haar eerend, wraakt,
 Die d' aardfchen staat gerust, voorspoedig, wenschlyk maakt.
 Elk moet naar haar geleide op 't hartelykst verlangen:
 Elk moet van haar de wet voor zyn gedrag ontvangen.
 Wie leeft 'er, wien, hoe slegt, hoe eerloos hy zich draagt,
 De schyn van billykheid niet dag aan dag behaagt.
 Tot haar schynt elks gemoed, hoe boos en ruuw, genegen.
 Ze is zelfs bemind by hun, die haatlyk onregt pleegen;
 En by den Booswigt wordt het onregt kwaad genoemd:
 By ongetrouwen wordt steeds de ontrouw zwaar gedoemd.
 Ja hy, die de agtbre deugd geheel heeft afgezworen,
 Toont dat de deugd hem nog in andren kan bekooren:
 Hy vordert haar van eik: de minste schyn van kwaad
 Geeft wapens aan zyn tong, en rimpels aan 't gelaat.
 Maar is de billykheid de Noordstar op de baren
 Voor allen, die geslaag de waereldzee bevaren?
 Ô Neen: elk is niet vroom, van wien men zulks geloof.
 Doch ze is in 't land, waar elk bestaat van 't geen hy rooft,
 Niet zonder eenig nut. By Schyten, Arabieren,
 In schyn wél menschen, maar in d' aart slegts woeste dieren,
 Verdeelt zy buit en roof, verkregen tegen regt,
 En elk aanvaardt zyn deel, door haar, hem toegelegd.
 Doch laat ons waarheid in haar' zuivren aart vertoonen,
 Een Fynbaard hol van oog, door 't vasten bleek van koonen,
 Is Gode een gruwel, zoo hy niet in 't hart opregt
 En zuiver is: nooit heeft de Godheid ons gezegd
 Vast menigwerf; maar wees zagtzinnig en goedaardig,

Milddadig, rein van hart, standvastig en regtvaardig.
 Want een Geveinsde is van een Christen ruim zoo ver
 Als 't slaauwe kaarslicht van een schitterende Ster.
 Doch laat myn Zangster zich tot myne stof bepalen;
 Laat haar de drift niet meer van 't onderwerp doen dwalen.
 Zy toone eenvoudig aan, waarin siegts de Eer bestaat.
 De Eer hoort wat reden aan de stervelingen raadt.
 Die leert haar alles wat ons noopt om God te vrezen,
 En voor ons zelven straf; voor andren zegt te wezen:
 Zy leert ons vroom te zyn: dit woord bevat het al.
 'k Ben egter nog bedugt dat ligt in dit geval,
 Aan 't grootste deel van 't volk myn leering zal mishagen.
 Het lust my thans den grond dier vreze voor te dragen.
 'k Breng een verdigtfel by, tot slaving van myn zaak,
 Opdat ik, spelende, myn ware doelwit raak'.
 Toen Vorst Saturnus, hoog geroemd door 't zigt regeeren,
 Zich als het Opperhoofd van 't gantsch Heelal deed eeren,
 Regeerden onder hem d' Eer, en de Bilykheid
 Haar Zuster: overal werd beider glans verspreid,
 Door gunst des Hemelraads, aan 't menschedom mild gegeven.
 De Vrede was nog niet van de Aarde weggedreven.
 Het heil was algemeen, toen dit gezegend Paar
 Elk, zonder list of kragt, beschermde voor gevaar.
 Geen akker was omheind, ter sluiting van het rooven:
 Men deelde door geen sloot de velden en de hoven:
 Die toen onschuldig was behoefde 't Vaderland
 Geenzins te onrvlugten naar een afgelegen strand,
 Gelyk een, die de deugd te schendig had verraden.
 Eer, door zich zelve schoon, behoefde geen sieraden:
 Zy graafde uit 's Aardryks schoot noch goud noch diamant;

Zy zegt geen Parelē in Thetis ingewand.
 Niets deed haar ooit den voet in 't spoor van onregt zetten:
 Zy floeg bestendig agt op billykheid en wetten,
 Veel nutter voor den mensch dan 's Aardryks grootste schat,
 Die, schoon door elk begeerd, slegts ydel schoon bevat.
 Maar de Eer, eens door de Goōn in 't hemelhof ontboden,
 Vertoefde langen tyd in 't hoog Paleis der Goden.
 Inmiddels kwam een Valsche, in nederig gewaad,
 Die haar zeer wel geleek in spraak en in gelaat;
 Zy deed door loos bedrog den Sterveling gelooven,
 Dat zy een schoonheid was, gedaald uit 's Hemels hoven;
 En wilde dat elk een zou leven naar haar wet.
 Die Valsche vond zich toen door Goōn noch mensch belet.
 De onnoozle Billykheid, met schimp en hoon verdreven,
 En weggebannen, borg ter naauwernood het leven,
 In eene wildernis daar zy den hoon ontvlood.
 Straks zag men haar, die reeds in schyn van de Eer gebood,
 Gedost in trotsch gewaad, dat gloeide van robynen,
 Van Stouthheid vergezeld, ten hoogen troon verschynen.
 Zy werd door Hovaardy en weitsche Pragt gekroond,
 Terwyl Veragting zich in haar gevolg vertoont.
 Straks ziet men haar gefronst en onbehaaglyk wezen,
 Dat elk, al sidderend, voor haar gebied deed vrezē.
 Ook had ze in haar gevolg de landpest Misverstand,
 En 't haatlyk Myn en Dyn: deez' bragten in het land
 De Pleitzugt, Mars, Bellone, en duizend Moorddrawanten.
 Zy deelden al het land, het goud, de diamanten:
 En, onder 't momkleed van gelyk en ongelyk,
 Kreeg, door hun zorg, de magt het regt in 't haatlyk Ryk.
 Zy, die dus de Eer vertoonde, ontraadde, door haar wetten,
Dee

Den menschen op 't bevel van ware trouw te letten,
 Terwyl hy, die haar slegts in 't allerminst misdeed,
 Om beuzelingen zelfs de zwaarste rampen leed.
 Straks heeft zy zich de List ter Raadvrouw uitverkoren,
 Was gunstig aan 't Bedrog, nog niet bekend te voren,
 En valsche Godsdienst stond, bedrieglyk van gelaat,
 Met een geschoren kruin, en in een zwart gewaad,
 Aan hare regter zy, met wasch en zegelringen,
 Ter linker, Logen, schor door haren lof te zingen:
 De Woede ontsloot een poel van alierhande smart:
 Medoogendheid werd fluks verbannen uit elks hart,
 Waarin de Koningin met bloed zelfs heeft geschreven.
 Zes woorden, welke zyn: *sterf zelf, of breng om 't leven.*

Toen was het, toen helaas! dat de yzren eeuw begon,
 En ieder al wat schelmsch en eerloos is verzon.
 De Broeder wapende zich tegen zynen Broeder:
 De Dogters, gantsch ontaard, mishandelden haar Moeder:
 De Zoon wroette in het bloed des Vaders. Zugt tot slaat
 En grootheid, vyandin van regel, wet of maat,
 Teelde een onteibaar heir van Moorders en Tirannen,
 Die aan den Tanais verwoed te samen spannen,
 Die naar den snellen Nyl om lauwerbladen gaan,
 En de afgelegenste oord in oorlogsbanden slaan.
 De Zee, die hebzugt scheen een perk en paal te zetten,
 Kon hunne zugt om land te winnen niet beletten.
 De Hoogmoed werd haast Deugd, en medgezel van de Eer;
 De misdaad werd toen regt, en was geen misdaad meer,
 Wanneer zy wel gelukte, en konstig was bestoken:
 Bedrog werd niet gestraft, schoon 't eeden had gebroken,
 Indien 't zyn wanbedryf voor 't volk slegts had vernist.

Toen

Toen zag men niets dan Nyd, Verdeeldheid, Haat en Twist,
 Vrees, Oproer, Angst en Schrik, Verwarring, snoode Lagen,
 Pest, Oorlog, duren Tyd en duizend andre plagen.

In 't einde had men de Eer, in 't ongenaakbaar licht,
 Van die verwarring, van dat onheil onderrigt :
 En zy verliet terstond, na dit berigt, den Hemel.
 Zy toonde zich op Aard, by 't ondermaansch gewemel :
 Maar 't vriendlyk oog der Eer mishaagde, waar zy kwam :
 Elk vlugtte uit haar gezigt, zoo haast hy haar vernam :
 De snoode Sterveling kon, in zyn heillooze oogen,
 Die onderwetfche Deugd onmogelyk gedoogen.
 Men dwong haar, valsch betigt, door 't eereeloos gemoed,
 Dat zy zich slaafsch gedroeg, en de ondeugd viel te voet.
 In 't eind vermoeid van fnaad en laster te verduren,
 Deed zy den Sterveling zyn dwaas gedrag bezuren.
 Zy zocht haar Zuster op, en vlugtend van deze Aard,
 Vloog Eer en Bilykheid, mishandeld, hemelwaard.

Gevolgd naar het Franscb.

HEKELDIGT TEGEN DE GELDZUGT.

Heeft dan het Goud, Antoon! uw hart geheel gevangen?
 Is rykdom al uw lust, uw eenigste verlangen?
 Knielt gy met eerbied neêr voor zuik een' valschen God,
 En zyt gy, veel te dwaas, op zyne gunst verzot?
 Wat baat u deze gunst: gy moet uw' fchat bewaken.
 Steeds kwelt u slaafsche vrees van alles kwyt te raken.

Daar

Daar u de honger plaagt, heeft gy, ó ryke gek!
Verlegen met uw goud, gefadig voor gebrek;
Terwyl uw luizen vast van zwaren honger razen,
Nog magerer dan gy, op wiens gebcent zy azen,
En elk een afschrik heeft van uw' gelapten rok,
't Livrei van eenen Vrek of vuigen bedelbrok,
Korts op de luizenmarkt gekogt voor 't geld, verkregen
Door fpelden, die gy zelf gezogt hebt op de wegen.
Bedenkt gy nimmer dat het goud, uw waardste vriend,
Den stommen Afgod, dien gy aanbidt, eert en dient,
U door Natuur alleen op Aarde werd gegeven,
Om eerlyk, als een Mensch, van dit geschenk te leven.
Wel spaarzaam, maar niet vrek, opdat van u 't gemeen,
Voor werkzaamheid en vlyt, een deel verkroeg ter leen:
Gelyk gy 't in uw wieg ook hebt ter leen ontvangen,
Om 't hier te laten, als gy 't eind ziet van uw gangen?
Gy wekt, met al uw geld, slegts deemis in elks hart,
Wanneer men u ziet gaan, gekromd door bittere smart.
Wat helpt u al uw goud, dat gy nog ziet vermeëren,
Daar gy 't verkwisting noemt een' fluiver te verteeren,
En liever sterven wilt van kwelling en gebrek?
Gy zyt een zwyn gelyk, dat wroet in zynen drek:
Gy deed geen schepfel goed in uw geheele leven.
Bedenk tog dat, wanneer u de adem zal begeven,
Uw uitgemergeld lyf ten grave wordt besteld,
En 't aas der wormen wordt, uw saamgewoekerd geld
Een' milden Erfgenaam zal door de vingers druipen,
Terwyl elk lagchen zal om uw verkeerde stuipen.
Wat zal 't u baten dat gy in het best der Stad,
Uw eigendommen, uw gekogte huizen hadt?

En

En dat men zeggen kon dat uwe Landeryn ,
 Het gantsche Vaderland in ieder streck doorshyen,
 Wat! zal men zeggen: is dat ryke Varken dood!
 Dat in geen veertig jaar een' fluiyer gaf voor brood,
 Maar steeds liep op de klap, en spys en drank ging halen
 By luiden, die hy met beloften kon betalen.
 Wanneer hem iemand tied: wees vrolyk, stook wat vuur,
 En warm u aan uw haard; de turf is thans niet duur.
 Verkwister! was 't bescheid, by Slemperers hoog geprezen,
 Kan in 't aanstaande jaar niet alles duurder wezen?
 Zoo spreekt men, als men u, tot elks genoegen, mist,
 Terwyl uw erfgenaam zal dansen op uw kist.

 E E N F A B E L.

Gy deed my, Reiziger, in opgesmukte taal,
 Van een gezaligd Land een wonderlyk verhaal,
 Dat, wyl 't verzonnen scheen, ik naauwlyks kon geloven,
 Dewyl het myn begrip oneindig ging te boven,

Gy zegt dat elks gedrag, geregeld door de Deugd,
 Daar vergenoeging kweekt, en ongestoorde vreugd;
 Dat Herders daar hun vee door hunne zorgen hoeden,
 En 't steeds, met welk geweld de wreede Wolven woeden,
 Beveiligen, zoodat geen Schaaap hun valt ten prooi:
 Daar stelt de Herder zich, in 't waken by de kooi,

Ge-

Gestadig bloot aan 't woën van hunne scherpe tanden.
 Daar ziet men geen gebrek van zorg voor de Akkerlanden:
 Daar is geen jonge Knaap in 't melken onbedagt.
 Men zal nooit al de wol afrukken van de vagt,
 Maar gantsch omzigtig zyn in 't melken en in 't scheeren,
 En yvrig weeren 't geën het nutte vee kan deeren.
 Wanneer een Lam of Ooy het allerminste smart,
 Voelt hy, die 't hoedt, de pyn in 't mededoogend hart;
 Geen Herder laat zyn Kudde, in afgelegen dalen,
 Door kreupelbosch en struik, van een gescheiden, dwalen,
 Om, in een ander oord, een jonge Herderin
 Te streelen, en den geest in trekjes van de min,
 Vol drifts en zorgeloos, wellustig te verpoozen,
 Terwyl hy, uitgestrekt op een tapyt van rozen,
 Zyn' togt den teugel viert: terwyl, van lieverleë,
 De Maagd zyn vryheid rooft, en 't Woudgedrogt zyn vee.
 Daar volgt geen wufte hoop, te los en zonder reden,
 't Gebrekkelyke spoor van 's Waerelds ydelheden.
 Het onverderfelyk goed wordt daar niet dwaas bespot,
 Men ziet den eerbied voor den Godsdienst en voor God
 Daar niet beschimpt, gehoond, of smaadyk nagewezen
 Van zulken, die alleen schavot of kerker vrezzen.
 Des Regters handelwys voldoet 'er aan zyn' naain.
 Geengift, hoe groot, geen mensch, hoe magtig, is bekwaam
 Tot krenking van zyne eer, tot schade en smart der vroomen;
 Hy blyft der deugd getrouw. Hier heeft geen Wees te schroomen,
 Dat haar een ryke schoft, door overmagt van geld,
 Zal dwingen dat haar goed worde in zyn hand gesteld.
 Hy straft den schuldigen, beschermt met zorg den goeden.

Men

Men kan, in dat gewest, met reden, niet vermoeden
 Dat ooit een kwade zaak, vol onregtvaardigheid,
 Door menig' valschen draai, gemengeld onder 't pleit,
 Zal worden uitgesteld 'en jaren blyven hangen,
 Waardoor men de onschuld zeive in 't pleitnet houdt gevangen.
 Het geen de Regter wylt vindt ieder weazyds goed,
 Dewyl geen mensch van hem verkeerd gedrag vermoedt.

Het volk, dat zich beroemt op ziekten te genezen,
 En dat by ons, als goed en nuttig, wordt geprezen,
 Is daar in 't algemeen, by groot en klein, veragt,
 Als 't schadelykste deel van 't menschelyk geslagt.
 Daar kwelt geen ziekte of smart een mensch geheele jaren.
 De zwakhed groeit 'er niet by 't gryzen van de hairen.
 Geen vlym, geen bittere drank, maakt daar het leven bang:
 Daar is geen Apotheek: men leeft 'er egter lang.

De Koopman, eerlyk in zyn' uitgestrekten handel,
 Getrouw in 't geen hy zegt, voorzigtig in zyn' wandel,
 Verschaft elk nut en heil, door vlyt en kloek verstand,
 Dewyl hy d' overvloed verspreidt door 't gantsche land.
 Een redelyke winst kan zynen geest vernoegeu:
 Der dingen waarde alleen betaalt zyn zweet en zwoegen;
 Ontvangst, die hooger gaat en stygt dan die waardy,
 Noemt hy, in waren ernst, vermiste dievery.
 Zyn deugd, alom geroemd, verwekt hem elks vertrouwen;
 Zyn woord is als zyn eed, men mag 'er steeds op bouwen.
 Hy meent het geen hy zegt, wyl hem geen list bekoort,
 En elk vertrouwt, gerust, hem alles op zyn woord.

Gehuwden leven daar bevryd van huisverdrieten;
 Dewyl opregte trouw hen vrede doet genieten.
 De gloed van hunne vlam, die nieuwe lustjes voedt,

Schenkt

Schenkt hun steeds nieuw vermaak voor 't ongeveinsd gemoed.
 Naaryvrige agterdoegt, die, schoon uit Min geboren,
 Haar Moeder niet bemint, maar telkens durft verstooren,
 Ontrust daar 't huwelyk nooit door schadelyken twist,
 Die, voor de waarheid blind, geen zaak te regt bellist,
 Maar koppigheid verwekt om reden te verjagen,
 En 't hart belet zich naar heur lesfen te gedragen.
 Die wreede en nare pest, met haar getaand gezigt,
 Lokt in dat zalig Land geen menschen van hum'pligt;
 Zy nestelt nooit in 't hart, dat Liefde zich te voren,
 Na goed en ryp beraad, ter woning had gekoren.
 Elk Man is daar volmaakt verzekerd dat zyn Vrouw
 Hem, als het voorwerp van haar zuivre huwlykstrouw,
 Alleen beminnen zal in hare levensdagen.
 Hy ziet in haar, die hy door dienften wil behagen,
 De schoonste Vrouw, voor hem het meest beminnenswaard,
 Zyn heit, zyn' levenslust, zyn' grootsten schat op aard':
 Het minlykst schepsel, dat Natuur ooit heeft geschapen.
 Hy zal zich nimmer aan verboden ooft vergapen,
 Noch snufflen, wulpsch van aart, met zyn geluk te onvreên
 Gelyk een Hartebok, gestaag naar vele Reên,
 Zich stellende in gevaar, door van zyn' pligt te dwalen,
 Dat hem zyn Vrouw zal met gelyke munt betalen.
 Dus volgt ook dat men daar geen Horendragers kent.
 Geen Vrouw is in dat Land aan ydlen tooi gewend,
 Noch scheidt, om schoon te zyn, ooit Roozen op haar kaken,
 Door zelfjes, die zy zelf weet naar de kunst te maken.
 Zy zet het kunstig wit nooit glans of luister by,
 Door zwarte pleistertjes, geplakt aan elke zy
 Van 't aangezigt, waarvan, als 't snerer begint te droogen,

D

Het

Het ſchoon by ſchilfers valt, en rimpels laat voor de oogē.
 Daar noodigt nooit een Wyf, door tooifel of gewaad,
 Hoog opgehaalde borst, en dartelend gelaat,
 Dat eerbare ſchaamte kwetst, al die haar immer zagen,
 Om haar gedwongen eer, met voordeel, te belagen.
 Daar is geen Vrouw, die om een Boel haar lokken kruft,
 En zweert by haren Man, dat zy voor hem zich hult:
 Ook laat geen Man zich daar door zulk een list bedriegen:
 Die kunstjes zyn te zwak om hem in ſlaap te wiegen;
 Want die zulks half geloofd is reeds geheel misleid.
 De Juſterschap leeft daar in alle zedigheit,
 Gedraagt zich wyslyk, en vernyd't de ſliakſche ſtreken
 Der Minnaars, afgerigt op wettelooze trekken,
 Gevaarlyk voor de Deugd van menig jonge Maagd,
 Die overal 't blazoen der Eere met zich draagt,
 En nimmer zich beroemt op ongeregeldheden.
 Noch minnaars ſlaven maakt van hare ſchoone leden.
 Nooit kweekt zy door bedrog een valſche en ydle hoop:
 Zy wint geen hart door kunst: het hare is niet te koop.

Men ziet geen blyde jeugd, onzinnig en verwaten,
 Uit zucht tot wyn of ſpel, de goede zeden haten,
 Of ylen, als ontzind, naar eene ligtekooi,
 Of worden, door haar drift verraden, haar ter prooi.
 Lyſeigen aan de Deugd; blyft daar de jonkheid wraken
 Al 't geen hier ondeugd mengt in 't midden der vermaken.
 Aan zuiverheid gewend, volgt zy het eſſen ſpoor
 Der wyſheid, gevende aan geen wulpsche taal gehoor.
 Zy volgt de wet, die ſteeds de mensch zich voor moet ſtellen,
 En ſchuwt al wat de Ziel beſmetten kan en kwellen.
 Zy volgt geen minneluſt, tot aan den blyden ſtond,

Dien haar de min gebiedt, in 't heilig egtverbond.

Men ziet in dat gewest geen oorlogsvlammen woeden,
 Men voelt de slagen niet van 's Hemels zwaarste roeden.
 Geen Kryg is daar bekend, die land en geld verteert,
 De blyde welvaart bant, en rofsen zelfs verneert.
 Elk een kan daar gerust, van God gezegend, leven;
 Men heeft, van Oorlog vry, akfyns noch pagt te geven.
 De Hoogmoed, Gierigheid of Grootsheid zyn hier niet,
 Die beulen van den mensch en kweekers van verdriet.
 Men wordt daar niet verliefd op vrugten, duur verboden:
 Elk is in 't zyn vernoegd, en heeft 'er niets van noden.
 Verdienste en Eer zyn, in dat wenschelyk gewest,
 De zuilen van de rust voor 't gantsch gemeenebest.

* * *

Is, Reiziger! dat Land in 's waerelds Kaart te vinden?
 Wordt die gezaligde Oord verfrist door onze winden?
 Is ze in het Noorder deel, of aan de Zuider Pool?
 Hoe langer ik haar zoek, hoe verder ik verdool.
 't Is best niet vrugteloos naar zulk een Land te zoeken.
 't Is nergens, dan alleen in Digterlyke boeken.

* *

*

D 2

D E

DE VROUWEN.

Gy zult dan eindlyk, wars van 't ongebonden leven,
ALCIPPUS, naar men zegt, in 't huwlyk u begeven?
Om 't geld, daar 't al aan hing, wordt reeds niet meer getwist;
De aanstaande Schoonvaar leegde alreê zyne yzren kist,
En een Notaris deed de voorwaarde al pasteren;
Zoodat gy 't juk niet meer van uwen hals kunt weeren.
Zeer wel gedaan. 't Was tyd dat gy de wulpschheid liet.
Het Huwlyk baart zoo wel genoegen als verdriet.
Wat is 't een zoete vreugd, die harten kan vermaken,
Wanneer een waarde Vrouw, voor wie we in liefde blaken,
Nooit haar genegenheid, waar ze ons ook vind', verbloemt,
En, als ze ons aanspreekt, niet dan Hartje en Liefste noemt.
Wanneer men, onder zorg van eene schoone Moeder,
Zich ziet omfingeld, als een trouw en waakzaam Hoeder,
Van lieve Dogterijes en Zootjes, schoon van leest,
Die 't hart verrukken door de blyken van hunn' geest.
Wat smaakt hy zoete vreugd, wat heeft hy tog te vrezen,
Die Vader wordt genoemd, en weet het ook te wezen.
Wat is 't een troost, wanneer men ziet, op 't minste leed,
Hoe een verlegen Vrouw van angst en zorgen zweet,
En loopt en zugt en kermt, met ons verdriet bewogen,
Terwyl een tranenvloed dringt uit haar kwynende oogen,
En zy gemeenlyk reeds in onmagt nederlegt,
Ber nog 't gevreesde kwaad haar' Bedgenoot bevegt.

Want

Want immers zult gy nooit uw eigen leed bewerken ;
 Nooit zult ge, te onbedagt, jaloerschheid laten merken.
 Men telt u by den hoop der groote gekken niet,
 Die wanen, als hun Vrouw een' Jongman daaglyks ziet,
 Zich in zyn heil verblydt, of hem met smert hoort klagen,
 Dat zy, ten finaad haars mans, hem liefde toe wil dragen.

Maar hoe! gy schynt misnoegd op 't hooren van die taal,
 En zegt my, dat ik spreek gelyk een Juvenaal,
 En, juist als hy, bestaa al te onbeschoft te zingen:
 Dat reeds in Rheaas tyd, door dwaze stervelingen,
 De kuischheid meer dan eens gehoond werd en vermaand,
 Als was zy de Aarde onnut, den mensch van weinig baat:
 Dat zy beschimpt werd als een snoode pest van 't leven,
 Als waardig dat zy van het Aardryk werd verdreven;
 Dat eerst in de yzren eeuw de Boosheid met haar stoet
 Van felle plagen, en onmenschelyk gebroed,
 Zich heeft op aard vertoond: maar dat het goed vertrouwen
 Der Huwlyksmin zich niet by 't menschedom heeft onthouen,
 Zooras de zilyren Eeuw met al haar' schat verdween;
 Maar dat zy heen vloog eer de kopren Eeuw verscheen,
 Om aan den sterveling, die haar verwaand dorst hoonen,
 En haar gezag vertrad, zich nimmer weêr te toonen.

Wat heeft dat zeggen klem en kragt in uwen zin!
 Doch proeven leeren ons dat ware huwlyksmin
 Nog niet geheel verdween, in deez' bedorven tyden.
 Men vindt nog Vrouwen, die oneerbren handel myden.
 Ik ken 'er vyf, Myn Heer! onkreukbaar in haar trouw,
 En mooglyk zien we eerlang de zesde in uwe Vrouw.
 Wy hopen 't zekerlyk. Maar is 't wel vast te stellen

Dat ware Kuischheid haar voor altoos zal verzellen,
 En wonen nevens haar in uw gezegend huis?
 Zoo gy vermyden wilt het lastig Huwlykskruis,
 Maak haar vooral bekend, wanneer ge t'huis zult komen,
 Indien ge op reis wilt gaan en affcheid hebt genomen.
 Dit 's noodig. Want een man ging reizen, en vergat,
 Toen hy zyn affheidskus aan Lief gegeven had,
 Te zeggen: 'k ga van huis voor zoo of zoo veel dagen.
 Hy keerde op 't onverwagtst, en vond zyn welbehagen
 Met zynen vriend, dien hy vertrouwde, op haren schoot.
 Gy weet. . . Ik weet dat uw verhaal my lang verdroot:
 Dat gy, zoo wel als ik, dat stuk van 't schuim der Vrouwen,
 Vol schandelyk bedryf, hebt al te wel onthouën.
 Maar, zegt gy: staken wy dit hatelyk verbaal;
 Ik merk wel dat ge my in eene juiste schaal
 Wilt weegen, en dat ik, reeds op het punt van trouwen,
 By u ben aangeklaagd, en overzulks gehouën,
 Ter wederlegging van uw netelige reën,
 Voor uwe vierfchaar my eens te uiten, zoo ik 't meen.
 Nog jong, toen ik in 't eerst door u werd onderwezen,
 Heb ik te scherp gehoord en al te veel gelezen,
 Om niet te weten hoe het huwlyk wordt veragt;
 'k Beschouw het als een zaak, waarmede elk schertst en lacht.
 'k Weet dat men hem, die trouwt, misdadig durft verklaren,
 Omdat de Dienders hem en zyne Bruid bewaren.
 De Digtters toonen zelfs hun vindingryk verstand,
 In 't geestig smalen op den kuifchen Huwlyksband.
 Doch hoe de lasterzugt de Vrouwen ook moog' schelden,
 En al de zorgen van het huwlyksleven melden,
 Zulks heeft de menschen nog het trouwen niet belet.

Men luifert met ontzag naar Hymens oude wet.
Elk wenscht zich voor zyn' dood in 't egtgareel te binden.
Men haakt naar dat verband; men wil een Ega vinden.
Een drom van spotters, die de huwlyksliefde wraakt,
Trouwt mede, en is veelyds, eens in den strik geraakt,
Geneigd om op den wenk der lieve Vrouw te draven:
Zy leven niet als Mans, maar dienen eer als slaven.
Ik zeg nog meer: ik heb op aard geen grooter kruis,
Dan 's avonds my alleen te vinden in myn huis,
Met meiden of met knegts, die steelen, slempen, smeeren,
En reis op reis 't belang vergeten van hun Heeren.
'k Leg naauwlyks op myn bed, of vind myn' slaap gestoord
Door veel vertellingen, nu hier dan daar gehoord,
Van Knegts, die, heet op roof, in Dorpen of in Steden,
Hun Heeren in den slaap om 't geld moorddadig sneden,
En hen . . . Maar waarom in dit stuk nog meer gepleit?
Goed rond goed Zeeuwisch, en met een woord regt uit gezeid,
Wy werden voortgebragt tot een gezellig leven;
Wy worden door natuur ten huwlykspligt gedreven.
Een eenzaam mensch vindt haast het eind van zyn geluk;
Hem treft, hoe ryk en wys, verlegenheid en druk.
Zoo Adam langen tyd, in 't schoonste van de hoven,
Alleen had moeten zyn, ik zou gewis gelooven,
Dat, hoe volmaakt en goed zyn staat ook waar' geweest,
Hy sterk gebeden had, met zyn' verlichten geest,
Den al te langen dag voor hem op 't spoedigst te enden,
Of hem gezelschap, naar zyn wenschen, toe te zenden.
Laat ons den staat dan niet veranderen van 't Heelal;
Noch met een valsch gesprek, en zinneloos geschal,
Onze Eigenzinnigheid der waereld mededeelen,

Of door een zot gedigt des Lezers oor vervelen,
 Men moet geen goede zaak in 't leven tegengaan ;
 Men moet Natuur niet in haar werking wederstaan ,
 Of doelen op haar' val, door dwaas en ydel praten.
 't Is best de waereld in haar' ouden stand te laten.
 Het huwlyk is een juk, en uit dien hoofde alleen
 Verdient het hoog gefchat. De mensch gaat in 't gemeen,
 Van raad en toom ontzet, en zonder leidsman, dwalen :
 Een hollend paard gelyk, kent hy noch perk noch paalen.
 Zeer bilyk wordt hem dan een breidel aangedaan :
 Hy wordt gekluifd om niet agteruit te slaan.
 Zy zyn niet allen vry, die vrye luiden fchynen.
 Misbruikte vryheid doet veel ftervelingen kwynen.
 Het is geen flaverny, als ons verpligting boeit,
 En 't fnoecimes van de trouw der driftten takken fnoeit.
 Zoo, zoo Alcip ; dat is geleerd en bondig fpreken.
 Wie zou, op zulk een ftuk, tog fterker kunnen preeken ?
 Maar 't is te grof gefcherft en openlyk gefpot.
 Laat ons, in goeden ernst, van uw aanftaande lot,
 En zonder omweg, met elkandren redeneren,
 En zien of gy dan nog uw felling zult beweeran.
 Gy hebt het huwlyk daar op 't fchoonfte gekoleurd ;
 Maar luifter : laat my ook eens preeken op myn beurt.
 De Bruid, die gy u hebt ter huisvrouwte uitgelezen,
 Is, naar men voorgeeft, in den Godsdienst onderwezen :
 Zy is naar 't ligchaam en den geest van fmetten vry,
 Verftandig opgevoed, ja zelfs opregt daarby,
 Bekwaam om haar geloof behoorlyk te verweeren.
 Het zy zoo : maar wie zal, Alcippus, u nog zweeren,
 Dat zy met u getrouwd, wanneer ze in vryheid deelt,

En door verbeelding van vermaken wordt geseerd,
 Hare eerste onnozelheid zorgvuldig zal bewaren?
 Denk eens wat nieuweid haar in d'egt zal wedervaren,
 Wanneer zy menigwerf ten Schouwburg wordt geleid,
 En daar gebaarden ziet vol ongebondenheid,
 De Schyndeugd smeeken hoort met snoode en geile reden,
 Haar leerend dat de Min van elk wordt aanbeden;
 Dat zy het offer eischt der aangename jeugd,
 Van staat, geboorte en eer, ja zelfs van ware Deugd;
 Dat God den Mensch alleen een ziel schonk om te minnen,
 En meer, niet minder kwaad voor ligt misleide zinnen,
 Die lesfen, ondersteund door spel en maatgezag,
 Bederven 't jeugdig hart en houden 't in bedwang.
 Hoe meent ge dat haar bloed door de adren zal beweegen?
 Tot welk een tydverdrijf toont zy zich niet genegen?
 'k Beloof u niet dat zy, nog nauwlyks t' huis gebragt,
 De lesfen, die gy haar deed leeren, onbedagt,
 Niet als Armida met een' Reinout zal bezoeken,
 En toonen dat zy weet' hoe zy haar' man moet doeken.
 Maar stel eens dat zy zich niet schikk' naar Venus Wet,
 En dat zy de eerste maal weer t' huis kome onbesmet;
 Denkt gy dat ze, als zy leert de groote waereld kennen,
 Als gy haar, door uw zorg, zult tot het Bal gewinnen,
 Op dat gevaarlyk spoor, vol glibberige paen,
 Nooit Deugd verlaten zal om Wellust na te gaan?
 Dat haar, op de oevers van de steile weeldeklippen,
 Daar velen sneuvelden, de voet niet uit zal glippen?
 Dat zy, gevoelloos voor het vleyende geluid,
 Van eene valsche stem, nooit ondeugd vall' ten buit?
 Dat door de Minnaars, die haar volgen, vleyen, eeren,

Haar zuivre kuischheid nooit in wuftheid zal verkeeren?
 Eerst zal ze hem, dien zy meer dan gy denkt bemint,
 Ontvangen in uw huis als uwer beider vriend,
 Zich dienende ter fluk van zyn gediensigheden,
 En spreken flegts bedekt, en met verbloemde reden;
 Daarna, gemoedigd, en door geene vrees bekneld,
 Zal zy, uitweidende in een onbepaalder veld,
 Welhaast voor minnetaal ontsluiten hart en ooren,
 En met vermaak 't gefineek van hare Minnaars hooren,
 Denk niet dat Venus of de Satan, die haar flyft,
 Zal dulden dat het by verliefde praatjes blyft.
 Een misdaad is genoeg om verder voort te varen,
 Het vrugtbaar kwaad is mild in gruwelen te baren.
ALCIPPUS, de Eer is als een Eiland zonder strand,
 Waarop de woeste Zee verbolgen bruischt en brandt,
 Waarin men nooit, wanneer men 't eenmaal is ontdreven,
 Kan havenen, al vaart en zeilt men al zyn leven.
 Mischien, eer gy een jaar zyt met uw Lief getrouwd,
 Zal ze u doen zien hoe sterk het haar verveelt en rouwt,
 Dat ze u, dien zy vervloekt, nog langer kan bekooren.
 Ligt zult ge, tot uw finart. haast moeten zien en hooren,
 Dat zy haar zinnen stelt op buurman of zyn' zoon,
 Dien ze onverduldig wagt daar zy hem had ontboon.
 Ei zeg eens, onder ons, zult gy gerust gedoogen,
 Dat zy steeds Gasten schikt ter tafel voor uwe oogen?
 Dat zy uw huis vervult niet met de buurt alleen,
 Maar met de gantsche Stad? en dat daar ieder een,
 Behalven gy, zeer heusch en vriendlyk wordt ontvangen?
 De een krygt een minlyk woord, het doel van zyn verlangen;
 Een ander krygt een tonk, die hem op 't lieflykst freect;

Voor u alleen, van wien zy walgt, die haar verveelt,
Is ze onverftandig, ftuursch, en steeds tot knorren vaardig;
Voor andren aangenaam, toegevend, zagt en aardig.
Voor hun is 't dat zy zich vertoont in fchoon Damast,
Haar handen driemaal daags met ruikend water wascht,
En fchittert, waar zy gaat, van Oesterfche juweelen,
Die door den heldren glans de ftarende oogcn ftreelen.
Voor hun blanket zy zich, met hulp der Kamenier,
Die 't zilverblanke hair, met ongemeenen zwier,
Met geurig finout beftrykt, en dartel weet te hullen,
Door 't voegen van de vlegt, en 't fchikken van de krullen:
Kom nooit in haar vertrek by dag, indien gy wilt
Dat uw Lukretia voor u haar lonkjes fpilt;
Maar wagt, befcheiden Man, totdat ze in nagtgewaden
Des avonds zich verkleedt, en hult met bedftmeden.
Tred dan, bedaard van geest, de fleepzaal rustig in,
Doch met voorzigtigheid! en neem niet in den zin
Om op haar overdaad of kostbre pragt te ftalen,
Maar kryg ten eerften geld om fchielyk te betalen
Al wat zy heeft gekogt en tot hoe hoogen prys,
En toon u wel voldaan: dit is de beste wys.
Maar neen: betoon u eens misnoegd in alle deelen:
Tragt eens een oogcnblik voor Man en Voogd te fpelen;
Kom, toon u deftig, en gedraag u kloek en hard:
Dan zult ge uw lieve Vrouw, verkropt van bittere ftart,
En overftelpt van rouw, op 't punt zien van verfcheyen.
Zy klaagt: ei hoor uw Lief gehoonde Deugd befchreyen!
Myn Man ontzegt, helaas! my dan noodwendigheên!
Om duizend guldens 's jaars, waarvoor ik my kan kleên!
Is dat Verkwifting! ach! de Wanhoop zal my dooden!

Wat

Wat Vrouw van mynen rang heeft niet wel meer van nooden?
 Wat antwoord? 'k Zie dat gy, bewogen met haar' rouw,
 En overwonnen door de klagten van een Vrouw,
 Gereed zyt, zoo zy flegts haar jammeren wil staken,
 Om haar van uw Kantoor terflond Kasfier te maken,
 Haar zelfs te noopen dat, schoon ze u vervloek' en scheld',
 Zy, naar heur' wil en lust, gaa grabblen in uw geld.
 Doch waartoe u ontrust door zulke beuzelingen,
 Daar my geen stof ontbreekt om hooger toon te zingen?
 Wat zou het zyn als haar de Dobbelgeest be kroop,
 En tot in 't binnenste van 't speelziek harte floop?
 Wanneer zy, na verlies, nog hoopte op winst van schatten,
 En reis op reis het spel kloekmoedig dorst hervatten?
 Wat spilde menigwerf een ongeregeld Wyf
 Den snel verloopen tyd met kostbaar tydverdryf!
 Wat ziet men menigwerf de Huisgezinnen zugten,
 En, armoede ongewoon, verbysterd heenen vlugten!
 Vergeefs wordt de arme Man van velen sterk beklaagd,
 Als hem een eerloos Wyf uit zyn bezitting jaagt,
 Hem noodzaakt om zyn lyf op 't hobblend fchip te wagen,
 En by de Kompagnie, als knegt, om dienst te vragen.
 Maar nog is 't beter dat ze u duizendmaal bederft
 Door 't spel, dan dat zy maakt dat gy van honger sterft,
 En dat de Vrekheid, met haar dorre en magre kaken,
 Haar ziel beheerschende, u het eten doe verzaken.
 U, zonder dienstboôn, dwingt te leven tot uw' dood.
 Gelyk die Raadsheer, die een heilloos huwlyk floot,
 En dag aan dag met schrik moest om zyn' trouwdag denken.
 Ik schets zyn leven af, en zal die schets u schenken.
 Daar woonde te Parys een Man, van elk geagt

Om zyn hoedanigheên en deugdelyk geslagt,
Dat al voor menige eeuw had in den Raad gezeten.
Hy had in zyn gedrag zich altyd wel gekweten:
Hy had slegts één gebrek: reeds in zyne eerste jeugd
Bezwalkte zugt tot geld den glans van zyne Deugd.
Elk was volvaardig in zyn matigheid te pryzen.
Geen lage Gierigheid bereidde hem de spyzen:
Geen Overdaad kwam ooit aan zynen disch te pas,
Daar alles voedselryk, niets overtollig was.
Twee Paarden van één hair ontbrak 't niet in zyn stallen
Aan haver en aan hooi, en 't geen hun kwam te ontvallen
Of in den ruifel bleef gaf nog een muil de kost;
Maar Geldzugt, in 't gewaad van Spaarzaamheid gedost,
Die hem beheerschte, wist zyn zinnen te beweegen,
Dat hy in korten tyd tot trouwen wierd genegen.
Hy koos; maar gaf op de eer in 't allerminst geene agt.
Hy vond, door drift verblind, in 't allervrekst geslagt,
Een Monster, in 't gewaad van eene Vrouw verstekten:
En zonder dat hem was door onderzoek gebleken
Vanwaar de Molik kwam, of haren oorsprong had,
Was 't hem alleen genoeg dat zy veel Gelds bezat:
Niets stond hem tegen; noch haar leepe en tranende oogen,
Noch de onbeschaafde leest, in bogt by bogt gebogen.
Zy had zes tomen Gouds: om zulk een ryke kas
Aanbad hy haar, alsof ze een tweede Venus was.
Hy trouwt haar, maar het Feest was naauwlyks nog verstreken
Of zy bewyst hem klaar dat hy, by haar geleken,
Een rechte Kwistgoed is, een Spiller in zyn hart:
Hy vond het waar te zyn met hartenwee en smart,
Bekende dat hy was door overdaad verraden,

Maar

Maar nu een gruwel had van zyn verkeerde daden,
 En met het hoogste regt Verkwister werd genoemd.
 Hy toont een waar berouw, daar hy zyn dwaasheid doemt,
 En neemt een vast besluit om van zyn Vrouw te leeren,
 Hoe zich een deftig man moet houden in 't verteeren.
 't Scheen straks of al 't gebräad geheel verbannen was:
 Het opgesloten brood beschimmelde in de kas.
 Men liet de Paarden en de Koets terstond verkoopen.
 Daar Lyfknecht en Koetser vergeefs op eten hopen,
 Treft hen een zware slag: zy worden weggejaagd.
 Men was al lang genoeg van 't hongrig volk geplaagd.
 Want schoon het dag aan dag de maat werd vol gemeten,
 Die kwanten zouden tog het schrokken nooit vergeten.
 De Kok en Hovenier zyn mede weggestuurd.
 Twee Meiden dankt men af, daar wordt geen volk gehuurd,
 Een oud Lakei alleen was nog genað beschoren.
 Hy, die, voordat zyn Heer en Meester wierd geboren,
 By zynen Vader had een' langen tyd gewoond,
 Werd om zyn stramine leën en jaren nog verschoond;
 Vooral omdat de borst zichzelf van spyze en kleeren
 Wel eens voorzag, en zich heel sober kon generen.
 Doch zyn gezigt werd ook verveelend: hy mishaaft,
 En dus werd de arme hals ter staldeur uitgejaagd.
 Men ziet dan 't jeugdig paar heldhaftig zegepralen,
 En zonder knecht en meid en kindren, vry van kwalen,
 Alleen in 't groote huis, waar zelfs het ongediert
 Geen kruimels vinden kan, en steeds van honger giert.
 Toen werd de Vrekheid regt gediend door de Egtgenooten.
 De Kelderdeur bleef toe: de Keuken werd gesloten.
 De Zolder was voorzien van Turf en ook van Hout,

Doch niet om dienst te doen, al was het nog zoo koud.
 En om deez' tyd begon dit paar, dus ver beschreven,
 Van honger geel en zwart, op Gods genaê, te leven
 Van 't geen de Man somtyds den Pleiters by geval
 Afprste, of 't geen zyn Vrouw ter sluik de buurt ontfal,
 Of met een handgreep uit het Vleeschhuis wist te halen.

Maar om hen beiden naar behooren af te malen,
 Is 't noodig dat wy hen geleiden op de straat,
 Wy moeten hen bezien in 't zeldzaam pronkgewaad;
 De Man vol stof en vuil, en met een' hoed, vol vlekken,
 En als de weg zoo oud, alom met kale plekken:
 Met een gefcheurden rok of tabbaard aan het lyf.
 Hoe telt myn Zangster best de voddën van het Wyf?
 Zy weet zich wonderlyk met konkels en met prullen,
 Die ze uit een vuilnishoop vergaard heeft, op te hullen,
 Waardoor ze elk, die haar ziet, tot lagchen stof verschaft.

Maar mooglyk word ik in uw denkbeeld reeds bestaft,
 Alsof ik u door een verdigtfel wou bedriegen:
 Indien gy my mistrouwt, zal gantsch Parys dan liegen?
 Dit zal getuigen, zoo ik geen geloof verdien,
 En ieder Burger zal u zeggen: 'k heb 't gezien.
 'k Heb twintig jaren lang in deze twee, verbonden
 Door een gelyk gebrek, onwraakbaar ondervonden,
 Hoe dat men arm kan zyn, al heeft men geld en goed,
 En lyden zelfs gebrek in grooten overvloed:
 En hoe men, door 't gebruik der middlen steeds te wraken,
 Tot erger staat dan die van Beedelaars kan raken.
 Een afgerigte hoop van Moorders, die by nagt
 In hunne woning brak, ontrok hen onverwagt
 Aan hun belaaiglyk lot, en nam met een hun leven.

Afgryfelyk ongeluk, waar voor myn leden beeven!
 Beklaaglyk einde van een egtverbond, zoo fnoed,
 Als ooit de waereld zag, als de Ondeugd immer floot!
 'k Heb dus in myn gedigt meer dan een beeld geweven:
 Ik heb aan ieder ook zyn regte verw gegeven.
 'k Heb u een Ligtekooi natuurlyk afgebeeld:
 Ik toonde u eene Vrouw, die voor Coquette speelt:
 Ik fchetfte een gierig Wyf: 'k moet nu een vierde maek.
 Ken thans de Grilzieke ook, geboren om te finalen.
 Zy is 't, die reis op reis, door gramfchap aangezet,
 Haar' man in zyne ruste of bezigheid belet,
 Door kyven, tegenfpraak, en dreigen met hare oogew.
 Die vrede by haar wagt is jammerlyk bedrogen.
 In 't bitter huwelyk met zulk een lastig Wyf,
 Heerscht niets dan felle twist en dagelyksch gekyf.
 Of laat zy haren Man een weinig rust genieten,
 Die rust teelt meid en knegt ontelbre zielsverdrieten.
 Men kan niet zeggen, hoe zy Neerlands taal verrykt,
 Wanneer haar boosheid aan 't gezin door kyven blykt.
 Maar gy stelt u gerust: uw Vrouw is door haar Magen
 Zorgvuldig opgevoed; zy zal u nimmer plagen.
 Doch hoe zagtzinnig u de Bruid ook fchynen moog,
 Wie weet hoe fchielyk zy verandert in uw oog?
 Als ze op uw gangen let, door argwaan aangedreven,
 Dan zal ze geen gehoor aan Wet of Reden geven.
 Wanneer uw lieve Vrouw de gryns van 't aanfchynt trekt,
 Dan breekt de dag eerst aan, die u haar' aart ontdekt.
 Wanneer ze uitfporig, vol vervoering, alle dagen,
 U fcheldt en lastert, moet ge uw lot geduldig dragen.
 Hoor dan, met lydzaamheid, 't gefchreeuw en woest geluid,
 Waar-

Waardoor uw lagchen zelfs ten kwade wordt gedeut.
 Duld dat zy menigwerf schuimbekkend, en met oogen
 Vol vuurs en razerny, al woedende zal pogen
 De deuren van uw Huis naauwkeurig te bepiën,
 Als of ze 't uitgaan u voor eeuwig wou verbiën:
 Of dat die Furie u op gragten en in straten
 Steeds opwagte; of, geheel van eer en pligt verlaten,
 U weet te vinden, waar gy schuilt, of u verbergt,
 En in 't omhelzen zelfs u krabt en knypt en tergt.

Of kiest ge ook liefst een Vrouw, die ziek is, zonder kwalen?
 Die reis op reis zich van, en op het bed laat halen,
 Die, schoon steeds even frisch, en in gewenschten staat,
 Den Doktor telkens roept, en zich genezen laat,
 Met een gezond gestel: een, die, zelfs onder 't mallen,
 By nagt, verscheiden maal in slaauwte zal vervallen,
 Eer 't gloeyend morgenrood in 't Westen zich verliest:
 Terwyl zy zelfs niet weet waarom zy dit verkiest?
 Wat brengt tog (vraagt men ligt) dit mensch in doodsgcvaren?
 Wat mag zoo menigwerf haar tedre ziel bezwaren?
 Heeft ook de Schikgodin haar Huisgezin gedrukt,
 En haar een Dogter of een' lieven Zoon ontrukt?
 Heeft de onverzoenbre dood haar' Stamtelg ook verslagen?
 Neen: 't is omdat haar' Man zyn' knegt niet weg wil jagen,
 Wien zy, omdat zyn Heer hem agt, verbitterd haat.
 Dus roept ze ziekte of slaauwte in haren spyt te baat,
 Om haren Man daartoe, waar 't mooglyk, te beweegen.
 Zy maakt hem reis op reis door haar gekerm verlegen.

Ligt wordt dit zotte Wyf haast inderdaad verteerd
 Door ziekte, die haar zulk een guichelspel verieert.
 Men wagte met geduld; men zal eerlang wel hooren

Dat zy den ſchat van haar gezondheid heeft verloren
 Door Artſen, die hun konſt tot in den grond verſtaan,
 En 't allerzekerſt van gezondheid ons ontſtaan.
 Die zullen met beleid, om haar gedrag te ſtraffen,
 De kwaal, die zy niet heeft, haar in het kort verſchaffen,
 En brengen haar, die zich gezond te bed begaf,
 Met trage ſchreden, doch wiſkunſtig, naar het graf.

Maar laat geen zotte klap myn' zang te byſter rekken.
 Ik moet uw oog en geest naar grooſcher voorwerp trekken.
 Wie biedt zich 't eerst hier aan? . . Ik ken haar: ha! 't is goed!
 Zy is een Dame, tot geleerdheid opgevoed;
 By wie Hoogſcraars graag en dagelyks verkeerren.
 Wat mag die groote Vrouw, zoo ver gevorderd, deeren?
 'k Zag nooit een menſch, dat meer naar Pallas Uil geleek,
 Wat ſlaan haar oogen dof! wat zyn haar kaken bleek!
 't Is (naar men zegt) omdat zy zonder drank of eten,
 Den laaſt voorleden nacht heeft op het dak geſeten,
 Om naar 't gefarnt te zien: men ſloor' haar niet; zy zal,
 Geloof ik, dezen dag, in meer dan een geval,
 Hare overgroote kunſt, door oeffening, vermeerren.
 Zy zal van daag gewis een Mikroskoop proberren,
 Dat nieuw gevonden is, en toonen zulk een' ſchat
 Aan Lucius, daarom gekomen in de Stad.
 Dan moet zy by een' Vriend een uur of twee beſteden,
 Om 't lyk van eene Vrouw door hem te zien ontleeden,
 Die met een vrugt, pas half gevormd, geſtorven was.
 Want zulk een weetzlek menſch laat, waar het komt te pas,
 Hare oogen niets ontgaan. . . Maar wie volgt haar zoo vaardig?
 Het is een Wysneus, die, hoe naarſtig, vlug en aardig,
 Gedigten ſamenſtaſt, die niemand kan verſtaan,

Zoo vol geheimen dat men naar den zin moet raên.
 Zy tragt, benevens hem, die wartaal uit te leggen.
 En ... Maar ik luifler: want het fchynt dat ge iets wilt zeggen?
 Gy fpreekt: wat raakt het my: wat die zottin bedreef?
 Wat, of zy naar de kunst gedigten las of fchreef?
 Zal ik, als dwaas en gek, en minnaar van de Boeken,
 Myn heul en troost en vreugd ooit by Apollo zoeken;
 Of met een Digteres, nog naauwlyks half volleerd,
 In 't huwlyk treden? Hoe! wat denkt gy dat my deert?
 Weet dat de fchoone Bruid, die ik my heb verkoren,
 Uit ouden Adel, ja uit Graven, is geboren.
 Hare Ouders ... Goed, myn Vriend! ik heb het al gedogt:
 En om die reden hebt gy vast een Ampt gekogt.
 Een Eeretitel moest uw' Adel onderfchragen.
 Maar wil ik u in 't kort myn razerny eens klagen?
 Wanneer uit Gelderland een Freule by my kwam,
 En de overwinningen van haar' doorlugten Stam
 My voor haar huwlyksgoed alleen dagt aan te reeknen,
 En niets had in de mars dan flegts onnutte teeknen,
 En dan 't geheugen van haars Vaders Heldendaên,
 Ik zoude op 't fpoedigst van die Dame my ontfiaan,
 En zeggen: uw geflagt is my genoeg gebleken;
 Ik ken zyn Wapen, en 't ondaadlyk Ridderteeken.
 'k Weet dat het eertyds, digt by Nieupoort, in den flag,
 Het yege Vaderland, toen 't als in flaauwte lag,
 Kloekmoedig heeft gered en lauuren weggedragen;
 Dat Spinola zich zelv' de zwaarfte nederlagen
 Voorfpeelde, op 't hooren dat uw bloed in 't heir verfcheen;
 Ja dat, met fiddring, ftraks zyn oorlogsmoed verdween:
 Hoewel van Meteren of Hoofd van uwe Magen,

Zoo min als Bor, zelfs niet een enkel woord gewagen.
 Maar hoe de zaak ook zy, ik ben geen slaaf der Min,
 En kies door 't huwelyk my nimmer een Bazin.
 Ruim, adelyke Telg, met al uw bloedverwanten,
 Myn woning, en vergaar eerst liever wat kontanten.
 't Geldzugtig Amsterdam houdt van den Adel niet,
 Die steeds in slaauwte valt, als hy een Geldkist ziet.
 Ook zoudt ge, ó eedle Spruit, uw' Adeldom besmetten,
 Al mogt gy hier uw' voet op louter zilver zetten.

Ik stem (dus vaart gy voort) ik stem uw gramfchap toe.
 Maar kent gy my dan niet? dat dunkt my wonder! hoe
 't Aanzienelyk geflagt, waaruit ik ben gekomen,
 Heeft zynen oorsprong niet nit Koopmans bloed genomen.
 Ik ben een Edelman, niet als ze aan d' oude Brug,
 By zwermen zweeven met den holfter op den rug:
 Niet zoo, als ze alle daag met groene Rokken landen,
 Zoo kaal van beurs, als hol van maag, en fcherp van tanden.
 Maar stel eens dat ik ware eens armen Kruyers Zoon,
 En dat myn Huisvrouw was geboren tot de Kroon,
 Nog zou zy nooit by my op hare grootheid roemen.
 Nooit zou ze myn geflagt met haat of afkeer noemen.
 De ware Nedrigheid pocht niet op hoogen staat.
 Die deugd werd haar geleerd in 's levens dageraad.

Ik weet het wel! gy krygt een Vrouw, wier heufche zeden
 Geen valscheid voeden; ja: zy haat fchynheiligheden:
 Zy is zoo als zy fchynt, zy denkt het geen zy zegt.
 Maar kent gy Schyndeugd in haar' waren aart wel regt?
 Ik moet haar fchetfen: gy uwe oogen naar haar wenden.
 'k Zal met haar Beeltenis myn Konterfeitfels enden.
 Men vindt in Amsterdam, en elders in het land,

Dit weet ik, vrouwen, die om 't zedige verftand,
 Verdienen dat wy haar beminnen, eeren, agten,
 Die best te vrede zyn, wanneer ze iets goeds betragten.
 Ik ken 'er eene, die door deugd aan elk behaagt,
 En zich ootmoedig in haar' hoogen ftaat gedraagt,
 De zedigheid waardeert, en, fchoon haar wenfchen flagen,
 Geen room op haar beleid of fchranderheid zal dragen.
 Doch dit 's wat zeldzaams, en niets is zoo ongemeen.
 Maar hoe veel zou het niet wel weezen tegen een,
 Zoo ik de Wyfjes, die steeds weiflen, wilde tellen;
 Die, onder fchyn van Deugd, van ydlen hoogmoed zwellen;
 Ja die van Godvrugt zelf ontleenen haar gewaad,
 Ter dekking van bedrog en menige cuveldaad?
 Die bidden, fchoon zy Gode in 't hart geen' eerbied dragen,
 Vergrootende 't getal der menfchelyke plagen,
 Door drift en wangedrag, by God en mensch gewraakt,
 Terwyl de Zedigheid door konst uit de oogen blaakt?
 Doch denk niet dat ik haar zal brengen voor uwe oogen.
 Ik ben te kiesch om 't zien dier fchande te gedoogen.
 'k Zou (had ik zin in 't werk) van haar verkeerd gedrag,
 En ftreeken, die geen oor, dat kuisch is, hooren mag,
 Meer dan een Foliant ter lezing kunnen fchryven;
 Maar ik, die fchrik, wanneer ik denk aan haar bedryven,
 Vrees dat ik reeds veel meer gezegd heb dan u lust.
 Maar nog gunt zulk een Vrouw haar' Man by wylen rust,
 En 'k agt haar niet zoo kwaad als een, die ftout, vermeten,
 't Spoor van Apostlen, en het voorbeeld van Profeten
 In alles volgen wil, met opgetogen geest,
 Die bidt uit Haverman, en weent terwyl ze leest.
 zy zamelt de Aalmoes in voor hen, die ongelukken

Vervolgen overal, en onmeedoogend drukken :
 Bezoekt de Kranken, die zy troost door haar gebeden,
 En uit haar' boezem sluipt de galm van hun gewezen,
 Zy zal geen' Kerkgang of geen Oeffening verzuimen;
 Maar ware Nedrigheid tot harent in te ruimen,
 Haar eerzugt, pragt en praal te matigen, haar' geest,
 Te ontdoen van overdaad, haar lust reeds lang geweest;
 Door schandlyk Dobbelspel de Goeden niet te tergen,
 Haar drift te teugelen, moet geene wet haar vergen.
 't Is noodeloos dat zy 't blanketfel vloekt en doemt,
 Wanneer ze opregtheid slegts met valsche lippen roemt,
 Nooit komt zy uit de Kerk dan naar de ziel herfschappen,
 Al had ze van 't begin tot aan het eind geflappen,
 Of naarstiglyk gelet wie 't pragtigst was gekleed,
 Dat ze, als ze t' huis komt, net en zonder misfen weet.
 Zy huilt, zy kermt en zugt. Ach! 't mensch kan niet vergeten
 Dat ze in de Kerk heeft naast een Waereldling gezeten:
 Naast eene zondares, een dogter Belials,
 Die valsche paaien draagt om armen en om hals.
 Haar klinkende aalmoes doet haar mildheid duidlyk hooren:
 Zy waant dat deze haar elks eerbied heeft beschooren.
 En als ze aan 't Avondmaal, met diepe zugten, gaat,
 Met neergeflagen oog, betrokken van gelaat,
 Dringt ze ieder uit den weg, en poogt met ernst te letten,
 Om naast den Leeraar zich aan 's Heeren disch te zetten;
 Want zoo haar zulks mislukt, barst zy van heiligheid,
 Vooral, wanneer die plaats door een geringe meid
 Bekleed wordt, die, geenszins onkundig, onbelesen,
 Ook niet ontbloot van deugd, die plaats kan waardig wezen.
 Ja ze ergert zich dat zy moet offien in één schaal

Met

Met een Behoefte, die 's Heeren Avondmaal
 Onheiligt, door gelapte en al te flegte kleëren.
 Zy weet nauwkeurig als ze zich naar huis gaat keeren,
 Wie gulzig 't heilig Vogt inzwolg, of 't heilig Brood
 Meer uit gewoonte dan eerbiedigheid genoot.
 't Ontbreekt, als 't noodig is, haar nimmermeer aan tranen;
 Aan kermen, zugten, of vertroosten, of vermanen:
 En is 'er iemand, die haar spoorloosheden doemt,
 Haar groote pragt berispt, en haar hovaardig noemt;
 Dan zegt ze: een Vrouw moet aan de Mode fynbaar wezen:
 Ze is dat verschuldigd: want de Mode wordt geprezen.
 En vraagt men; hoe wordt toch uw dobbelen goed gemaakt?
 Zy antwoordt: tydverdrijf wordt nooit met regt gewraakt.
 Men kan niet dag aan dag God bidden, lezen, werken,
 Men moet door zedig spel de geesten ook versterken.
 't Is beter bezig zyn met spelen dan elk een
 Door lasterlyke taal te hoonen tegen reën,
 Of door kwaadsprekendheid elks finetten aan te wyzen.
 Wanneer men dit vermydt, is 't groffte spel te pryzen.
 't Is God geheilgd al wat ware Godvrugt doet.
 Maar, zegt men, gy hebt een eerzugtig, trotsch gemoed:
 Gy zyt geldgierig, en gy wenscht, in uw gebeden,
 Uw vrienden Ampten aan het Hof te zien bekleeden.
 Doch dit wordt ligtelyk door Schyndeugd goed gepleit;
 Het is een Christlyk merk van haar genegenheid.
 Hoe! God verbiedt geen mensch zyn Maagen te beminnen.
 Daarby myn vrienden zyn Godvrugtig, rein van binnen;
 En 't is een goede daad te zorgen dat men niet
 Een wigtig Ampt, waarvan 's Lands welzyn afhangt, ziet
 Door eenen Waereidling, die leeft in ydelheden,

Die 't waar Geloof verzaakt, en gruwlen pleegt, bekleeden.
 Door vele dwalingen, die zy gewettigd noemt,
 Verschoont haar Valschheid dus al 't geen de Reden doemt.
 Haar misdaad wordt vernist; zy vreesst voor geene finarte,
 Maar herbergt hoofdigheid en list in 't weiflend harte.
 Zy zal, met dobbelsteen of kaart in hare hand,
 U zeggen dat gy God en zyne wet verbant:
 Zy zal 't verzekeren, met tranen in hare oogen.
 Wat dunkt u? Zoudt gy dit al zwygende gedoogen?

Maar mooglyk dat gy meer genoegen vindt in een,
 Die toornig, zot en straf, steeds mompelt zonder reên;
 En die haar knorrigheid, onmogelyk te ontloopen,
 Gewoon is met den naam van Godsdienst steeds te doopen;
 Wier valsche Liefde, die in d' aart niets anders is,
 Dan eigenliefde, alom bedekt met schynvernîs;
 Meent dat elk een verwoed en wreed, met ziel en zinnen,
 'Te haten, 't kenmerk is dat we onzen God beminnen.
 Daar 's niets, waarin zy straks geen zonde of misdaad vindt,
 Door argwaan steeds vervoerd, naaryvrig en verblind.
 Indien een eerlyk Knecht, een borst van heufche zeden,
 De Meiden helpen wil door zyn gediensgheden,
 Het is een misdaad, die de Knorster niet verdraagt;
 De Knecht wordt met de Meid ter huisdeure uitgejaagd.
 't Is noodig binnen 't uur de plaatsen weer te vullen.
 De goede Gildebroer van 't groote Gild der Sullen,
 Haar Man, is uitgegaan: hem is nog niets bewust.
 Hy liet, by zyn vertrek, het huis in vrede en rust;
 Maar by zyn wederkomst is hy geheel verflagen,
 Dewyl hy zich terstond naar zynen naam hoort vragen;
 Daar hy vergeefs naar een' bekenden Dienstboo zoekt,

Mistrouwende zyn oog, dat zyn begrip verkloekt. (wen
 Gy maakt (zoo zegt ge) 't schoon ; gy keurt dan in de Vrou-
 Niets goed : niets roemenswaard : zy zyn u veel gehouwen,
 En wonder hoog verplicht : wat schildert gy ze schoon !
 Gy wint van Theofrast in schildering de kroon.
 Hy zou niets kragtiger ooit hebben kunnen maken.
 Doch 't is nu wel : 't is tyd dat schilderwerk te staken :
 Gy hebt reeds uitgepluist al 't geen uw geest bedagt.
 Hoe! uitgepluist, ALCIP? hadt gy niets meer verwacht?
 Is bitfche Godvrugt nog wel eens door my beschreven?
 Wat zoudt gy zeggen, als myn Zangster werd gedreyen
 Door eene laakzugt, nog veel sterker dan voorheen?
 Als de Ongodistery eens naakt voor u verscheen?
 Als ik u eens bewees dat zy zelfs onder Vrouwen,
 Die syn zyn, menigwerf gewoon is zich te onthouen?
 Is de onstandvastige Zottin u al verbeeld,
 Die beurtelings den Man of haat of walglyk streeft?
 Is u de Booze met haar valsch gezigt gewezen,
 Verraderlyk van hart, elk oogenblik te vrezen?
 Is de Onbesehofte Vrouw, de Haastige u bekend,
 Die, om het minste woord, haar Man in 't aanzicht schendt;
 Hem krabt, als waar' zy een der opgefloten Katten,
 Eer voor een Duivelin, dan voor een Vrouw te schatten?
 Is u die knortige, die nooit vernoegde Best,
 Uit Lais zaad geteeld, behoorlyk afgeschetst:
 Die, na ruim twintig jaar verlopen na haar trouwen,
 Wil dat haar Man zich nóg zal als haar Minnaar houen?
 Hem nog durft vergen, aan de Tafel en op 't Bed,
 Dat hy haar eere en diene, als eertyds op 't Salet?
 Heb ik de Drinkster, met haar flappe en bolle wangen,

Die Bacchuspop, met wyn of sterken drank te vangen,
 Die nooit dan dronken van haar middagmaalyd koomt,
 Al uitgeteekend? die zoo lang van drinken droomt,
 Totdat zy nedervalt, gelyk een Zwyn bespogen,
 En 't morgenrood begroet met blaauwgefschilderde oogen?
 Beschreef ik u, ALCIP, die Dobbelaarster wel,
 Die daaglyks herberg houdt, ter liefde van het spel:
 Die, om tog nooit den hoop, die met haar speelt, te misfen,
 Van al wat lekker is tot harent op laat dischen?
 Werd zy u wel vertoond, ALCIPPUS? Zaagt gy al
 Die helsehe Razerny, die zwelt, ja barst van gal?
 Dat Monster, dat voor zich alleen meer heeft van nooden
 Aan Fruiten en Banket, dan 't gantsch gezin aan brooden?
 Zaagt gy haar, die verwoed, als een Leeuwin zoo wreed,
 Haar teder Kindje slaat, schoon 't Wigt geen ding misdeed?
 Die haren Zuigeling, uit haren schoot geboren,
 Mishandelt, en schier dreigt het arme schaap te smooren.
 De Bygeloovige is u ook nog niet vertoond:
 Of die Malloot, die by haar Kat en Hondje woont,
 Met wie zy dag aan dag niet anders doet dan spelen;
 Haar' Man verdrietig maakt, door Poesje steeds te streelen:
 Die nooit iets zegt, schoon zy geheele dagen spreekt;
 En duizend meer: zoodat my gantsch geen stof ontbreekt.
 Myn mond wordt eindlyk moe! ik zal drie vierde deelen
 Voorbygaan: 'k zou my selv' en andren slegts verveelen.
 Gy wilt ook niet dat u myn maatklank langer farr'.
 Zwyg (zegt gy) of ge raakt, ô Digter! in de war.
 Meent gy dat ik iets geve om all' die ydle woorden?
 Ik hoorde menigwerf, 't geen thans myne ooren hoorden.
 't Is lang genoeg dat gy de vrouwen hebt bespot:

Houd

Houd op met uw geteem; ik zal u nu ten slot
Nog kort iets zeggen, en u verder laten finalen.

Zy, die myn hart bezit, doet steeds haar luister stralen;

Ze is aadlyk, zedig, wys, ootmoedig, aangenaam;

Ze is eerbaar, onbesmet van zeden en van Faam:

In 't kort ze is vry van al die fouten en gebreken,
Waar van ik u nog pas zoo schamper hoorde spreken,

Maar stel eens dat zy mogt veranderen, als gy leert;

Dat de Engelin werd in een Duivelin verkeerd,

En gantsch onhandelbaar voor Helhond wilde spelen,

Nog zou ze my myn rust en blydschap niet ontfleenen.

Gy zoudt my dan welhaast een' vreemden gang zien gaan:

'k Zou zeggen: hoor Mevrouw, wy staan elkaar niet aan:

Wy zyn (dit merk ik) niet geschapen voor elkanderen.

Wy moeten scheiden; ja: 't is best dat de een den andren

Van zorg en last ontslaa. Myn goed beloopt zoo veel:

Daar is het uwe, gaa: vertrek maar met uw deel.

Laat ons niet twisten wie tog schuld heeft van ons beiden.

Zoo meent ge, Alcippus, dat gy van uw Vrouw kunt scheiden,

Met slechts te zeggen, dit is 't uwe, en dat het myn'?

Is u vergeten dat het met haar' wil moet zyn?

Dat uw bevel haar niet kan dwingen tot vertrekken,

En dat ze, als gy 't belast, u mooglyk zal begekken?

Verbeeldt ge u dat uw Gaê het kittelend vermaak

Van u te plagen zal verzaken zonder wraak?

Haar Prokureur leert u 't gevolg van haar te boonen:

Hy zal eerlang, ô dwaas, hare eischen u vertoonen.

Alcippus, 'k vind u reeds door dit verhaal verzet.

Door Scheidsliên, zegt gy, wordt de verdre twist belet.

Scheidslieden? . . . Zullen die het pleiten haar beletten?

Neen:

Neen: ze is te wel gevat op voorregt en op wetten.
 Vind dan, verdoolde Vriend, liefst eenig middel uit,
 Dat tusfchen u en haar een' vasten vrede fluit.
 Of 'k zie u mooglyk, door 't veragten van myn lesfen,
 Eerlang beroofd van goed, bedorven door procesfen;
 En nog, ten overmaat van rampen en van kruis,
 Genoodzaakt om uw wyf te houden in uw huis.

IV.

 A A N K L A R Y N .

Klaryn ! gy zoekt vergeefs uw zonen in bordeelen
 En moordfpefonken, daar de Nagtbacchanten fpefen;
 Daar 't hoerendom den fchoot aan ieder veilt voor geld;
 Terwyl dat fnood gebroed zyne eer in fchande ftelt:
 Gy zoekt vergeefs, myn Vriend: hoe laat ge u dus verblinden?
 De vogels zyn te fyn: gy zult hen daar niet vinden.
 Die waereld kropen ze al voor lange jaren door:
 Zy fchuwen 't ruime pad, en zoeken enger fpoor,
 Daar ze, onder fchyn van deugd en eerelyk verkeeren,
 De afgryfelykte ondeugd zien, en fnoode kunften leeren.
 Gy zoekt hen vrugteloos, myn Vriend, in 't ftil bordeel,
 Niet verre van 't Voorhout, by zindelyke Neel,
 Of op de Veerekaai: daar mogt hen icts befinetten.
 Wilt gy hen vinden, zoek in een der zyfaletten
 Van jonge Julia, die korts, uit zugt voor 't goud,
 Met Jasper ligt gepaaid, te Vrekwyk, is getrouwd.

Weet

Weet gy niet, goede man, waar zy de guldens halen,
 Waarmee ze, al geeft gy niets, hun schulden steeds betalen;
 Loop schieklyk naar 't Salet, daar pronkt uw jongste kwant
 Met vroomen Geraards ring aan zyne linkerhand,
 Dien hem Emilia, zyn Wyf, nog korts te voren
 Outfal, en voorgaf dat hy waarlyk was verloren.
 Gaa, spoed u naar 't Salet, en waag u in 't gewoel!
 Men schiet 'er met den pyl, maar Geraard is het doel.
 Gy zult 'er wondren zien, die niemand zou verwagten.
 Men hekelt 'er elks doen, weegt stammen en geslagten,
 En raadslaagt hoe men best een aangebrande pan,
 Lang onder 't kruis verhuurd, zal helpen aan den man.
 Mischien gelooft gy 't niet: uw Dogter kan 't u zeggen.
 Zy weet van stuk tot stuk hoe zulke baken leggen.
 Zy heeft haar' ouden man met hoornen opgehuld;
 Een jonge Springer heeft de topjes zwaar verguld:
 Nu pronkt hy als een hart, en blyft, door schrik bevangen,
 In 't bosch geheel verward, aan zyne kuifkroon hangen.
 Hoe weet gy 't niet, myn vriend? zoo is 't in dezen tyd,
 Nu zelfs 't aanzienlykst ampt geen' eerlyk' Man bevrydt,
 Waar 't Vrouwte bezig is hem deftig op te sieren,
 Met kransjes, die te veel verschillen van Laurieren.
 Zoek dan uw kindren in 't Salet: gy vindt hen dra:
 Maar bulder niet op hen: zy volgen u flegts na.
 Gy klaagt vergeefs dat hun gedrag u zal bederven,
 En dwingen voor uw' tyd, zoo 't mooglyk waar, te sterven.
 't Is om uw' ouderdom dat niemand zeggen kan:
 „ De Zoons zyn schoften, en de Vaër geen eerlyk man”.
 Want gy vervloekt het kwaad, nu gy 't niet meer kunt pleegen;
 Gebrekkelyk en oud, en met u zelv' verlegen.

Uw

Uw kindren volgen u op uw betreden spoor.
 Zy leenen Wellust en niet zedigheid het oor.
 Wie van zyn kroost verwagt een goed en deugdzaam leven
 Moet zelf aan 't jeugdig kroost een loslyk voorbeeld geven.

B.

 A A N D E G E T R O U W D E M A N N E N .

ó **M**annen! noemt ge u selv' nog ware gunstelingen
 Van 't lastig huwlyksjuk, waaronder ge u moet wringen,
 Terwyl gy, door een wolk van rampen overdekt,
 Aan zorg en sinart verlaafd, uw drift ten offer strekt,
 En onstandvastig en jaloersch, en gantsch te onvreden,
 Met sterken weêrzin denkt aan lieve aanminningheden?
 ó Ongevoeligen, die, onbedugt voor nyd,
 Voor geen veragting schroomt, en slaafsch uw dagen slyt!
 Zoek in 't betragten van uw' plicht het waar genoeg
 En wezenlyk geluk: poog u met zorg te voegen
 Naar alles wat en rust en eer verschaffen kan.
 Bemint uw lieve Vrouw: zy noemt u haren Man.
 Ontzie haar, want ze is zagt van geest in haar bedryven.
 Ze is u getrouw, dies tragt haar ook getrouw te blyven.
 Verftoor of terg haar nooit: verfoci het koel gedrag.
 Wat baat haar 't lekkeyst ooft, zoo zy 't niet finaken mag?
 De liefde is kragteloos wanneer men haar wil sluiten:
 Dan zal men reis op reis haar zachte werking sluiten.
 Maak dat gy zelf uw Vrouw om kuisch te zyn verplicht;
 Gaan Mannen kwalyk voor, de Vrouwen volgen ligt.

De

De Vrouw eens losfen Mans zal onstandvastig wezen:
 Al 't kwaad dat hy bedryft is ook van haar te vrezen.
 Verlaaft hy zich aan Kaart, aan Taarling, of Salet,
 Of wil hy vleyers, in de kroeg, op een banket
 Van fyne spyze of wyn, tot walgens toe, onthalen,
 In 't zelfde doolhof van vermaak zal ze ook verdwalen;
 Verspillende haar geld in thee en chokolaad,
 En leerende in het kort hoe 't bankesluten gaat.

Maar Goedbloed! gy, die my hier zult ten voorbeeld strekken
 In 't huwelyks-tafreel, 'k bid, wil my eens ontdekken
 In welk een oord van 't land de woning zy der Vrouw,
 Haar' Man, gelyk 't betaamt, in huwelykspligt getrouw.
 Hoe haast is bruiloftsvreugd, gevoed door 't vuur, ontfloken
 Op 't blyde ledikant, geheel en al verbroken :
 Door onbehoorlyk en door koel gedrag verteerd,
 En, tegen 't geen men dagt, in wanfmaak omgekeerd.
 De Huisvrouw, als zy 'tmerkt, zal zulk een koelheid wraken,
 En onverschilligheid verhindert haar te blaken.
 Op haare beurt gebelgd, terwyl ze een' Ega doemt,
 Mengt zy in haar gefchreeuw, waarin zy niets verbloemt,
 Het bitterfte verwyf, en opent hart en zinnen,
 Verfmaadt hem fcheldende, en laat haat en afkeer binnen.
 Niets is van meer gevaar dan booze Vrouwen haat
 Op hem, die wars van liefde, een, die bemint, verfmaadt.
 Zy volgen dus haar' aart: daar zy zichzely' behagen,
 En kunnen van geen' man den minften hoon verdragen.
 Daar leeft niet eene Vrouw, hoe zeer van fchoon beroofd,
 Die, als men haar verheft, den vleyer niet gelooft,
 Vooral, zoo hy beftaat haar fchoonheid af te malen,
 En 't hol en dof gezigt gelykt by zonneftalen.

Dies

Dies wagt u ooit een Vrouw te tergen tot de wraak:
 Want de allerwysste vindt in deze haar vermaak.
 Terwyl uwé Ega u mistrouwt in haar gedagten,
 En vastfelt dat ze u naar verandering ziet tragen,
 Verwekt ze u jaloezy, door 't kiezen van een' kwant,
 Gediensfiger dan gy tot koeling van haar' brand.
 Dus wordt een arme sul geknaagd door zielsverdrieten,
 Misgunnende andren 't geen hy zelf niet wil genieten.
 De wederzydsche spyt verwekt een' dubblen twist.
 Eer, Billykheid, Ontzag en Rust wordt haast gemist:
 Wyl vrienden wederzyds den kostbren tyd verspillen
 Om't woedend huiskrakkeel door tusschenpraak te stillen:
 Want Afkeer schoot te diep zyn wortels: 't is te laat;
 Ook zyn die scheidslui meest verdeeld, en valsch en kwaad.
 Die geeft de Vrouw gelyk, deze is den Man genegen;
 In 't kort, in plaats van hen tot vrede te bewegen,
 Stookt elk in 't vallend huis den twist nog verder aan:
 En als men 't wel beschouwt, heeft niemand iets gedaan,
 Dan dar hy poogde 't zaad van tweedragt te verspreiden.
 Onbillykheid alleen stelt hier zich tusschen beiden:
 Haar uitspraak is het, die hier 't huiskrakkeel beslegt,
 Ontbindende den knoop, dien God zelf heeft gelegd.
 De Pleitkonst billykt nog den handel dier Barbaren;
 Dus scheidt ze, onmagtig om dien storm te doen bedaren,
 't Gehuwde paar van een, van tafel en van bed,
 En plaagt den Christen met een Saraceen'sche wet.
 Straks poogt elk zyn gelyk den Regter aan te toonen,
 En zich van wanbedryf volkomen te ver'schoonen,
 Door eenen vuigen hoop getuigen, ver gezogt,
 En dikwerf, wederzyds, tot zweeren omgekogt.

Men opent onbedagt de stomme bedgordynen,
 En doet de schaamte zelf gantsch naakt en bloot verschynen;
 Misleidt den Regter, en maakt dus het strafbaar kwaad
 Nog grooter door bedrog, een schandlyke euveldaad.
 Zoo weet men listiglyk den Regter selv' te dwingen,
 En hem het geven van een' scheidbrief als te ontwringen.
 Verschriklyk middel, dat de Hemel zelf verfoeit!
 Men doet een kwaad te niet, waar uit een grooter groeit:
 Want ieder, die zich ziet van 't huwlyksjuk ontslagen,
 Wordt buitenspoorig, en verdubbelt zyne plagen
 Want in het openbaar gebrandmerkt door die daad,
 Zoekt hy in wellust heul, en vraagt den wyn om raad,
 Terwyl de kinderen, thans onbestorven weezen,
 Geen' Vader kennen, of op zyne nading vrezen.
 't Was 't vonnis, dat, voor 't kroost, voor 't lieve kroost te straf,
 Hen 's Vaders zorg onttrok, en aan de Moeder gaf,
 Die hen te menigwerf laat zonder opzigt loopen,
 En voor hun goed welhaast een' byslaap weet te koopen.
 Hoe, moet men dan om list, door snoode kunst bedagt,
 Om schaamteloos verwyf, om ongegronde klagt,
 Om wangunst, laster, of om andre snoode streken,
 Verbintenisfen, die wy heilig agten, breken?
 De harten flaken van den vasten huwlyksband?
 En, dringende den haat tot in het ingewand,
 Voet gevende aan den twist en 't hevig ongenoegen,
 Der Turken wetten by der Christien dwaling voegen?
 Men laat aan 't huwelyk niets over dan den schyn
 Van een verbintenis, bedorven door 't fenyn
 Van eigenzinnigheid, die de allersterkste banden
 Van een scheurt en doorknaagt, met haar gewette tanden.

Een man en vrouw zyn t' saam verbonden door den egt.
 Gelyk de ziel zich aan het lichaam vindt gehegt.
 Wat blyft 'er overig als dezen zyn gescheiden?
 Niets dan de nare dood : die voegt zich tusfchen beiden.
 Maar, hoor ik wel of niet? vraagt my een jeugdig kwant,
 Voor wien de Huwlykstoorts op Hymens altaar brandt,
 Of ik geen middel weet om zulk gevaar te myden?
 Ja, luister: 'k zal uw hart door goeden raad verblyden;
 'k Schenk u een tegengift ter weering van verdriet,
 Van huiskrakkeel en twist, waar voor de liefde vliedt.
 Vooral moet ge in 't begin uw eigen drift bepalen:
 Gy moet uw Vrouw in 't Bed niet als een snol onthalen.
 Verban verwarringen van onbescheiden min,
 Hoe zeer de wellust woel', voor eeuwig uit uw' zin.
 Aan welk een spel men ook zyn' rykdom moog' vertrouwen,
 Men loopt gewis gevaar van niets voor zich te houen.
 Geef spaarzaam als gy geeft: want als gy, veel te mild,
 Niets meer te geven hebt, maar alles hebt verspild,
 Zal zy, die 't alles kreeg, eerlang geheel vergeten,
 Hoe wel gy u voorheen in 't geven hebt gekwetent.
 Gy moet, doch zonder dat uw taal haar strekk' ten last,
 Of haar mistroostig maak', niet dulden dat zy brast,
 Of iets verrigt', het geen uw staat niet wel zou voegent.
 Beweeg haar, zonder schyn van driftig ongenoegen,
 Te blyven in haar huis: doe 't zagt, en zonder dwang:
 Zoo boeit ge uw gade best, myn vriend, aan uw belang:
 Houd haar gezelschap: gaa op 't vriendlykst met haar wandlen.
 Maar zorg om nooit uw Vrouw minyvrig te mishandlen:
 Spoor nooit haar schreden na, waar gy haar ziet of vindt:
 Want een gedwongen deugd is heimlyke ondeugd, vrend.

Men heeft geen zuivre ziel, al is men kuisch van leden.
Let, uw geluk ten baak, op de Itaaljaansche steden,
Daar zich een Vrouw vergrypt, zoo haast ze in vryheid is,
En alle kuischheid sluit in haar gevangenis;
De wet des magtigsten kan nimmer Vrouwen zinnen
Door dwang verplichten om een' Dwingeland te minnen.
Alle overdadigheid is schadelyk en kwaad,
Maar allerfchadelykst en kwaadst in d' Egtenstaat.
Zy moet door pligt en eer, niet door geweld of kyven,
In 't voorgeschreven perk van deugd en vryheid blyven:
Doch om haar, door beleid, te houden in dat spoor,
Moet gy de snoepers, die haar vleyen om gehoor,
Verbannen uit uw huis: gy moet geen vleyers nooden:
De spyzen smaken 't best, wanneer ze zyn verboden.
Ontdoe u van het volk, dat, als 't uw gade hoort,
Steeds vliegt op haren wenk. Gediensfigheid bekoort.
Zy zullen in 't geheim haar eeren, pryzen, freelen,
En nemen haar zoo in, dat gy haar zult verveelen;
Terwyl één goede luim den snoeper vergenoegt,
Als zich uw Vrouw, ter sluik, naar zyne wenschen voegt.
Hy zal u stellen op den naamrol van de fullen,
En noemen u zyn' vriend om u de kap te vullen.
Een vreemde dwaling gaat ver boven myn verstand,
Die egter zeer gemeen is in ons Vaderland,
Te weeten dat een Man kan toestaan en gedoogen,
Dat eene jonge Vrouw, wie 't vuur straalt uit hare oogen,
Met Minnaars dag aan dag in 't heimlyk omgang heeft,
Met Minnaars dag aan dag in 't heimlyk omgang heeft,
Terwyl hy tevens vergt dat ze onbesproken leeft.
Hy geeft haar voet om in zyn afzyn elk te spreken,
En noodt haar zelf, zoo 't schynt, om uit den band te breken,

Al ziet hy menigwerf dat zy met andren gaat,
 Of in den Schouwborg zit, nog denkt de Bloed geen kwaad,
 Liefvalligheid ontroof, door duizend zoetigheden,
 Hem reis op reis zyn hart, en blindhokt zyne reden.
 Hy noodigt zelfs den kwant, op Vrouwtjes cisch, te gast,
 En geeft hem, na het maal, een' vriendelyken last.
 De knaap moet Hartjelief een uur of twee' verzellen,
 Want Manliet moet van huis om zaken te bestellen.
 Wanneer hy ziet dat haar de looze Snoeper kust,
 Noemt hy het vriendlykheid, en nimmer geilen lust.
 Is dat niet aan de Kat de hammen toevertrouwen?
 Is dat geen vuile drift verwekken in de Vrouwen?
 Wie zette een Duif ooit met een' Havik in een kooi,
 Opdat het roofdier zich verzadigde aan dien prooi?
 Wie heeft ooit roerloos schip vertrouwd aan woeste baren?
 Wie stelt een' schat, dien hy zorgvuldig wil bewaren,
 Aan dieven ooit ter hand: aan dieven, die, met kragt,
 Lang werkten om dien buit te krygen in hun magt?
 Wat vraag ik? 't gaat 'er dus: de Mode stelt ons wetten.
 De Man durft, hoe 't ook gaa, die vryheid niet beletten,
 Uit vrees van voor jaloersch by ieder door te gaan.
 Dus blind, geringeloord door razerny en waan,
 Stelt hy, verdragende, haast eer in zyne schande,
 En wordt van 't huwlyk een beklaglyke offerhande.

N.

P U N T.

P U N T.

E N

S N E L.

D I G T E N.

1. *Raad aan den Hekeldigter.*

De Hekeldigter blyv' van 't Raadhuis en de Kerk.
Het Graauw geeft stofs genoeg. De Konst eischt veelig werk.
Het Kusfen en de Stoel gedoogen geen verwyten.
Het Graauw moog' blaffen, maar het zal geen wonden byten.

2. *Grafschrift op een' twyffelend' Filosoof.*

Treed zagjes Wandelaar: neen: treed vrymoedig aan:
Gy hebt geen nood van hem, wiens lyk hier legt, te welken
Want schoon hy u al hoorde op zyne Grafsteê gaan,
Hy zou het nog in twyffel trekken.

3. *Naarstige Kerkgangster.*

Margriet vond in de Kerk haar plaats, haar' stoel beslagen:
Zy kyft en knort, en wil de Vrouw naar elders jagen.
't Mensch zei: myn lieve Kind, waartoe dit sterk gebaar?
Gy komt hier menigwerf, en ik maar eens in 't jaar.

4. *Haat tegen den Vyand.*

Als 't op een vegten gaat tydt Melis aan het loopen,
Uit vrees dat hy den sryd mogt met den hals bekoopen.
Hy zegt, als iemand vraagt: hoe komt gy zoo te vliên?
Ik haat myn' vyand: 'k mag hem zelfs van ver niet zien.

5. *Grafschrift voor Dido.*

Gy hebt, ó Dido! 't lot van beide uw Mans bezugt.
Gy vlugt als de eene sterft, gy sterft als de andre vlugt.

6. *Jan Tryntjes.*

Een Heer zei tot zyn' Knecht; my dunkt, Jan! dat het raar is
Dat ieder u Jan Tryntjes hiet.

Heer! zei hy, dat 's zoo wonder niet;

'k Ben naar myn Moer genoemd: zy weet niet wie myn Vaar is,

7. *Goede raad verbeterd.*

'k Gaf Truy, maar pas getrouwd, uit vriendschap goeden raad,

Zwyg, zeide ik, als uw' man de muts eens kwalyk staat.

'k Weet beter raad, zei Truy, waarop ik meen te letten:

Staat hem de muts niet wel, ik zal die dan verzetten,

8. *Een Heer in zyne Koets.*

Een Heer, nog jong en vlug ter been,

Gezond van wezen en van leên,

Liet zich in eene Koets befluiten:

Om waar te ryden? ver naar buiten?

Neen: langs maar anderhalve straat,

Waar 't Volk op kleine steentjes gaat.

Een Boer, die 't zag, zei: warte gekken!

Twec Beesten om een Beest te trekken!

9. *Van den nood een Deugd.*

Een Bedelaar verzogt een' Heer hem iets te geven; 't

En zei daarby, zoo 't schein, met een ontfeld gelaat:

Zoo my myn wensch mislukt, dan moet ik anders leven,

En doen het geen ik steeds als 't ergste heb gehaat.

Wat is dat, zei de Heer, wat zoudt gy dan beginnen?

'k Zal dan, was 't antwoord, wat met werken zien te winnen.

10. *Geestig antwoord van eenen Knegt.*

Een Baas sprak tot zyn Knegt: wien zou het niet verdrieten?
 Zoo lui als gy my dient, zult gy weer dienst genieten.
 Het antwoord van den Knegt was: Baas! hoe weet ge dat?
 Of hebt gy uwen Baas ook zoo gediend gehad?

11. *Onderlinge Wensch.*

Jan wenschte zyn Wyfin 't Graf: zy wenschte hem daar bewaard
 Hun Zoon en Erfgenaam, die, liefderyk van aart,
 De rust en blydschap van zyne Oudren niet wil flooren,
 Wenschte dat de Hemel haast hun wenschen zal verhooren.

12. *Op het Graf van eenen Spanjaard.*

Hier legt een Spaansche Don, Alonzo de Marranca
 De Figueroa de Toledo van Braganca.
 Vraagt niet naar zyne deugd: van deze zwygt de saam.
 Hy deed geen grootsch bedryf, maar had een' grootfchen naam.

13. *Moffen verveelen somtyds.*

Een Hollandsch Meisje werd verzogt
 Door een' Westfalinge om met hem te spanferen.
 't Was op een' heeten dag: dus weigert zy den togt.
 Het antwoord toonde niet dat zy hem veel wilde eeren.
 Het wandlen (zei ze) staat me nu maar paslyk aan:
 Het is te heet, myn Heer! om met een' Mof te gaan.

14. *Wel te ontbouden Naam.*

Petit bezogt een' vriend, dien hy niet t' huis en vond.
 Eer hy vertrok, vroeg 't Meisje dat 'er stond,
 Myn Heer, mag ik uw' naam ook weten?
 Ja, sprak hy, 'k ben Petit geheten.

'k Zal 't wel onthouden, zei het Meisje, hee b'efd.
 Het is dezelfde naam, die ons klein Hondje heeft.

15. *Tweederlei Gebrek.*

Jan zei laatst tegen Kees, gy hebt een groot verstand,
 En zyt zoo wys, dat schier geen mensch by u kan halen,
 Maar kunt by ongeluk uw schulden niet betalen.
 Dat 's waar, zei Kees: maar Jan, wy kunnen hier te land
 't Verstand niet in betaling geven.
 Waar dit de zaak, hoe zoudt gy leven?
 Voor u is onze schikking goed,
 Want anders waart ge allang bankroet.

16. *De Fyne.*

Frank schold een' die zich van een schelmstuk had bediend,
 En bood bewyzen aan: maar de ander zei: myn Vriend!
 Bewys het liever niet: het moet by zeggen blyven.
 Wy zouden anders ons bezondigen met kyven.

17. *Hoveling.*

Gy hebt uw' oudsten Zoon onlangs naar 't Hof gezonden,
 En wenscht dat daar de knaap zyn' boerschen aart verloor'.
 Maar is 't niet beter boersch dan hoofsch en ongebonden?
 Wie Ezels zendt ten Hoof, krygt veelyds Varkens weer.

18. *Befchaamde Schildery.*

Sint Pieter ziet te rood, zei een der Kardinalen
 Tot Raphel van Urbin: zyn kleur behaagt ons niet.
 'k Moest, sprak de Schilder, hem zoo rood van schaamte malen,
 Om 't leven, dat hy hier zyn volgers leiden ziet.

19. *Ezel op 't Raadhuis.*

Louw zegt op 't Raadhuis: daar zyn Ezels op de been,
 De man heeft grond om zoo te spreken,
 Dewyl een Ezel hem verscheen,
 Toen hy zichzelven heeft in 't Spiegelglas bekeken.

20. *Dapperheid.*

Staa, riep Jan Kroeskop, staa! ik zal voor niemand vlugten;
 Elk, die my nadren durft, heeft myne kragt te dugten.
 Met had zyn Buurmans hond hem haast by 't been gevat,
 Pardon! riep Jan, pardon! en koos het hazenpad.

21. *Getrouwe Vriendschap.*

Jan vond in Tys zyn' besten vrind,
 Zoo lang als 't geld by Jan bleef duren:
 Doch toen dat op was, vloog de vriendschap als de wind.
 Tys ging uit dankbaarheid vertellen aan de buren,
 Dat Jan zyn geld versmuld had en verspeeld,
 Maar zei niet dat hy zelf had in de pret gedeeld.

22. *Bedilzugt.*

Een Italjaan zag nooit een sterke Stad,
 Of had op elke van die Steden wat te zeggen;
 Daar was de muur te hoog, hier was die weer te plat;
 Gindsch moest de gragt gantsch anders leggen;
 Dan had hy 't weer op schans of battery.
 Hy ging in 't einde een Stad voorby,
 Die hy al lagchend bleef beschouwen.
 Hy vroeg, wat gek mogt deze vesting bouwen!
 Het antwoord was: myn Heer! een Italjaan, als gy.

23. *Vernietigde kwestie.*

Margriet zei: Koert! ik sterf: ik zieltoog daar ik leg.

Ach! deedt ge dat, zei Koert: wat naamt ge alkwestie weg!

24. *De Zotten vol gefraps.*

Gregoor! eer zult ge een' molensteen,
 Hoe zwaar, doen op het water dryven;
 Eer zakken dampen naar beneên:
 Eer zal de Zon het ys doen styven:
 Eer vindt ge in elk een' trouwen vriend:
 Eer laten alle menschen t liegen:
 Eer zult ge, op vleuglen van den wind,
 Gelyk een Arend opwaards vlieg'en:
 Eer telt ge aan Zee de korrels zand:
 Eer keert ge u zelve 't binnenst buiten:
 Eer gy een mensch, vol onverstand,
 Den kakelenden mond zult sluiten.

25. *De Zeebeld.*

Dat gaat terstond in zee, riep Jogchem onvertsaagd.
 Ik vrees voor storm, noch wind, noch bulderende baren;
 Ik heb wel meer myn lyf op 't golvend nat gewaagd.
 Fluks ging hy met een boot de Wetering bevaren.

26. *Grafschrift op den windrigen Digter S. . .*

Hier legt Apolloos Zoon, wien niemand kon verstaan;
 Wiens schriften met gesteente en goud en zilver pronken:
 Dieklompen van Robyn heeft uit Saffier geklonken;
 Die Hozen zadelde om daar meê op reis te gaan.
 Nu zwom hy door een wolk, dan reed hy op de stroomen.

Nu

Nu rees hy naar beneén , dan viel hy naar omhoog.
 Nu was hy in de hel , en dan aan 's hemels boog :
 Want met orkanen wist hy overal te komen.
 Thans heeft een felle orkaan zyn levenslamp geblust.
 Hy , die in onrust leefde , is in dit graf in rust.

27. *De oude Jongeling*

Een gek , die , van zyn jeugd af aan
 Verblind door sporeloozen waan ,
 Met lui van jaren plagt te spotten ,
 Sprak tot een man van d' ouden tyd ,
 Wien niemand telde by de zotten ,
 'k Bid zeg me , in welk een jaar gy tog geboren zyt ?
 'k Zal , zei de grysaart , u dien tyd niet net verklaren ,
 Maar geef u eene les , myn Vriend ! geloof gewis ,
 Dat de ezel van slegts twintig jaren
 Nog ouder dan de man van driemaal twintig is.

28. *Alexander.*

De groote Held , die alles won ,
 Wien in zyn zegepraal geen krygsmagt stuiten kon ,
 Was slegts een zwerver , wien zyn Helden ,
 In togt op togt , met wapentuig verzelden.
 Hy zag met vreugd , waar hy verscheen , 't heela! ontroerd :
 En dagt niet dat een Vorst geen blydschap kan genieten ,
 Voordat de vrede 't heil in zyne Staten voert.
 Zyn tyd verliep met bloedvergieten.
 Hy heeft zyn leven aan den slyd ,
 Geen enkel oogenblik aan 't Staatsbestier gewyd.

29. *De Almanak.*

Een vrouw, wier man, belust op lezen,
 Maar zelden tyd voor haar kon schikken, sprak:
 Ware ik een boek, wat zoude ik u dan dierbaar wezen!
 Vooral (zei de ander) waar myn lief een Almanak.
 Dan mogt ik jaar aan jaar wat nieuws in u beschouwen.
 Ik wenschte u dan een eeuw te houwen.

30. *Bewys van Kuischheid.*

Het kuisch gedrag van haar, die deze Graffteê bergt,
 Is klaar genoeg bewezen,
 Zoo gy slegts voort wilt lezen:
 Hier rust zy, die tot geen onkuischheid is gevergd.

31. *Verzoek van Jan aan de Fortuin.*

Jan spreekt, men zegt dat gy me in Azië verwagt,
 Fortuin; ei kom tog hier: gy kunt in eenen nagt
 Gemaklyk by me zyn, en my geheel genezen:
 Ware ik in Azië, 'k vrees dat gy hier zoudt wezen.

32. *De Min voedt dwaasheid.*

Dat Hercules weleer met Omfale ging spinnen,
 Geloofde ik nooit voorheen; maar nu ik liefde voed,
 En vind wat deze drift in 't hart der menschen doet,
 Wraak ik geen dwaasheid in de jongens, die beminnen.

33. *Op Pontiaan.*

Wat deugd, wat wysheid geld' verlaat gy Pontiaan,
 Zoo 't gelden van een ding door 't misfen wordt verlaan.

34. *Verantwoording voor de Fortuin.*

Fortuin doet elk gelyk: zy fchenkt en zuur en zoet:
 Hoop legt ze by gebrek, en vrees by overvloed.

35. *Verwaarloozing van het hoogfte goed.*

Elk zweet, elk yvert flaag om Pleiters op te loopen:
 Waarom? het waereldsch goed agt elk zyn hoogfte goed.
 Men zal in ziekte veel van 's Doctors byftand hopen:
 De tweede zorg beftaat in 't zorgen voor ons bloed.
 Maar wanneer voelt men zich toch tot der Preekheernooopen?
 Niet ras: men zorgt het laatst voor 't beste deel, 't gemoed.

36. *De Tyd niet kort.*

Wartoe (zegt Jan) op 't ras verloop des tyds gemord?
 De dagen vallen lang: lang vallen ook de nagten:
 Wy blyven ons vermaak van tydverdrijven wagen:
 Wat klaagt men dan, als waar' het leven veel te kort?

37. *De bouwende Grysaart.*

Gy bouwt een nieuw verblyf, en zyt reeds zwak en oud:
 Wat zal het zyn, een huis of grafleê, dat gy bouwt?

38. *Graffchrift op eenen Goddeloozen.*

Hy ftierf alsof hy geen herleven had verwagt,
 Hy leefde alsof hy nooit om fterven had gedagt.

39. *De bevorderde Lakei.*

Klaas kreeg een ampt, werd trotsch, en pronkte met zyn kleêren,
 Jan fprak: denk niet, dat dit uw waarde kan vermeêren,
 Myn lieve Klaas! al blinkt een Ezel in 't fatyn,
 Het beest zal evenwel een regte domoor zyn.

40. *De Doctoren.*

Drievoudig is 't gelaat van ieder' Medicyn: (meer
't Schynt naar een' God, een Mensch, of naar den Droes te zwee-
Op t eerste polsgevoel schynt hy een God te zyn:
Maar zyn gelaat zal ras een Menschentrek hernemen,
Als hy den zieken vindt gezeten by het vuur.
't Is, als hy loon begeert, jou Droes! wat ben je duur!

41. *Twist over den vryen Wil.*

Een Roomsche Vrouw, gehuwd aan eenen Gomarist,
Bestond op zekren tyd op deze wyz' te kallen:
Laat ons, myn lief, ontgaan de flommen van den twist,
Behandel my tog zagt: 'k zal u niet lastig vallen.
Alleenlyk slaa my toe de vryheid van den Wil:
Wy zullen om de rest niet treden in geschil.

42. *Geldzugt.*

Jan wordt berispt: hy agt zyn goed meer dan zyn leven.
Hy slaat verbaasd, en zegt: in wien is dat niet waar?
Maar schoon myn buur al word' door andre drift gedreven,
En gare opdat hy leve: ik leef opdat ik gaar'.

43. *Aan Klarinde.*

Gy zendt uw kindren steeds naar dartle schouwtooneelen,
Waar 't oor niets anders hoort dan ongebonden kout:
Waar 't oog niets anders ziet dan parten van bordeelen.
Is 't wonder dat men teelt tot uwent eer men trouwt?

44. *Vergoding van Bacchus.*

De Wyn brengt waarheid voort, verdryft de mist van 't veinzell.
De borst, die nugter float, weet dronken van geen flot.
De

De Rhyfche druif doorgrondt de nieren en gepinzen ;
 Legt hart en harsens bloot. Is dan de Wyn geen God ?

45. *Aan Doris.*

Nu gy uw wederhelft ten grave ziet gevaren,
 Zoo volg de Tortelduif, die weet van geen herparen,
 Zoo sprak men Doris toe. De Weduw antwoordt dus:
 Indien 't den Vrouwen voegt de Vogels nate freeven;
 Waarom wordt hier de rang der Tortelduif gegeven?
 En waarom noemt men niet in de eerste plaats de Musch ?

46. *Op zekeren Profesfor.*

Veel stopt men in de maag, hoewel ze weinig teert.
 Gy zyt ook weinig wys, al hebt ge veel geleerd.

47. *De oude Woekeraar.*

Gy neemt dan uw besluit, en wordt een man met eeren,
 ó Grysaart! Gy begint wat laat, in uw gemoed
 Te ontwennen aan het kwaad, in 't leeren en verleeren:
 Want hooge jaren zyn tot geen van beiden goed.

48. *Aan Azotus.*

Verkoopt al wat gy hebt, en doet den armen goed.
 Dit laat ge, ó Azotus! dat elk betragten moct.
 Gy zyt by 't eerste deel van dezen tekst gebleven:
 Maar 't laatste deel, myn vriend, past niet op uw geval.
 Gy hebt uw goed verkogt: gy hebt het weggegeven.
 Maar Venus en den Buik, en d' Armen niet met al.

49. *Op Hermes.*

Uw klappen heeft geen slot: 't is zot en ongezouten.
 Gy, Hermes, zyt nogthans een Hermes in den aart.
 Zoo iemand vraagt waarom? niet om uw aartig kouten,
 Maar om uw handigheid, wel driemaal hangens waard.

50. *Op Marilla.*

Van adel is Maril: maar is 't van Moeders bloed?
 Geenszins: die moest weleer der zwynen voedster wezen.
 Of van haars Vaders zy? die werkte om 't aardfche goed;
 Door 't woekren was hy uit een' lagen staat gerezen.
 Waarom is dan Maril van adel afgedaald?
 Omdat ze spoedig koopt, maar gantsch niet ras betaalt.

51. *Op Popilia.*

Om voor myn kinderen een' Schutsheer te verwerven,
 Zoo pocht Popilia, ben ik op nieuw getrouwd.
 Doch dit was de oorzaak niet: het bed viel haar te koud;
 Zy kon de troeteling des mans niet langer derven.
 Haar kindren zyn 'er nu eerst droevig kwaiyk an.
 Zy zyn geheel van heul ontbloot, en zonder hoeder.
 Nu vindt het arme kroost een Stiefmoer in de Moeder:
 In hem, wien 't Vader noemt, verwenscht het een Tiran.

52. *De milde Koenraad.*

Gy zendt den Ryken wild, en vogels vet van leden,
 En laat den gragen buik der Armen ongefust.
 Maar Koenraad, wilt gy 't goed, gelyk het past, besteeden,
 Schenk dan den Armen spys, den Ryken etenslust.

53. *Op Nomentanus.*

Al hebt ge, ó Nomentaan ! by uwe ziel gezworen,
 'k Geloof u niet: gy houdt van ziel noch zielsgebruik.
 Gy zyt een varken, flegts voor keel en buik geboren.
 Zoo gy geloof begeert, zweer dan by keel en buik.

54. *Aan de Godgeleerden.*

De Vorften krygen , maar doen ook de krygskreet zwygen.
 De vrede komt nog eens, al komt hy dikwyis laat.
 Maar kerkgefchil verwekt onflerffelyke krygen:
 Het fchryf- en kyfgevegt heeft nimmer eind of maat.
 Dit leert ons 't groot gevaar der Kerkgefchillen kennen.
 Men heeft veel minder noods van picken dan van pennen.

55. *Op Griet.*

Ik hoorde Grietje laatst met haren man krakkeelen:
 Voor my, zoo fprak de pop, ik zoek niets dan den vrede.
 'k Voer gaarne 't hoogfte woord, en gy wilt meesterfpelen.
 Waartoe dan dus getwist? dat gy wilt, wil ik meê.

56. *Aan den hoogdravenden Digter Triboniaan.*

Alwie uw rymery wel onder de oogen ziet,
 Vindt rym, Triboniaan: maar rym en anders niet.
 Gy durft u wonderlyk van uwen flyl bedanken;
 Ja roemt van Maroos geest, als gy, met fchorre klanken,
 Met wind van fnorkery, uw holle vaarzen vult.
 Maar hoor, Triboniaan, gy zingt niet, maar gy brult.

57. *Op Lucretia.*

Zoo u, Lucretia, des fchenders daad beviel,
 Zoo doet uw dood uw deugd noch loon noch lof verwerven.

Maar waart gy onbesmet en schuldeloos van ziel,
 't Was dolheid dan de schuld eens andren te besterven.
 Uw daad was dus, Lucrees, noch loffelyk noch goed;
 Gy sneuvelt, hoe men 't neme, of schuldig of verwoed.

58. *Driemanschap.*

De Wetgeleerden zyn niet zelden Wetverbrekers,
 De Doctors gulzig, en de Preekers ydle Sprekers.

59. *Op Livinus.*

Gy zoekt een' grooten naam: maar hoe! gy rept geen handen.
 Gy wykt van uw gemak en wellust niet een' voet.
 Geen kaars, Livinus, kan ooit blinken zonder branden:
 Weet, zoo gy lichten wilt, dat gy ook werken moct.

60. *Op Christina.*

Christina wordt als schoon van velen aangebeden:
 Ze is, weet ik, lang en blank, en heeft voor 't oog veel schyns.
 Van binnen weinig schoons: want in die grove leden
 Is niet een korrel zouts, en ook geen zier azyns.

61. *Op Martyn.*

Gy jankt naar Weduwen, naar Maagden en naar Vrouwen,
 Martinus; maar uw Wyf blyft van u ongekust.
 Wat 's dit voor kettery? of waarvoor zal men 't houén;
 Dat u die lust alleen, die vry staat, nimmer lust?

62. *Op Verranus.*

Zou ik, een Edelman, gelyk een Ezel werken?
 Zulks, zegt gy, zou een finet in mynen adel zyn.
 En evenwel, Verraan, gy zuipt wel als een Verken.
 Dus agt ge een' Ezel niet zoo edel als een Zwyn.

63. *Op*

63. *Op Quintus en Orus.*

Eerst liet zich Quintus tot het misgeloof beweegen,
 En Orus kort daarna: doch 't had geen een waarom.
 Deze Apostaat heeft zin in 't Roomsche geloof gekregen
 Om zyne nieuwigheid; die om zyn ouderdom.

64. *Op Flaviaan.*

Durft gy nog even slyf van uwen adel snappen,
 En snoeven op uw konst, gy, die den minsten trek
 Van konst noch adel hebt? die in uw sulpen lappen,
 ô Flaviaan! niets meer dan darmen draagt en drek?
 Zoo konst en wetenschap in snorken zyn gelegen;
 Zoo de Adeldom bestaat in 't veegen van de kan,
 In 't spelen met de kaart, in 't pronken met den degen,
 Dan zyt ge een hooggeleerd en dapper Edelman.

65. *Op de Faam.*

(roemd:
 't Gebrek wordt mild gelaakt: de deugd wordt schaarsch ge.
 Derhalven wordt de Faam met reden kwaad genoemd.

66. *Op Davus, aan Casiaan.*

Dat elk van Davus deugd steeds sloft met vollen monde,
 Verdient, ô Casiaan! myns oordeels, niets geagt:
 Hy loopt niet buiten maat, maar 't schort hem aan de magt.
 De zonde wykt van hem: niet Davus van de zonde.
 De geldnood toomt hem in: maar 't is een eerlyk man,
 Die eerlyk leeft en wel, ook als hy kwalyk kan.

67. *Aan Floriaan.*

Uw pragtig kleed kan wind en selle koude keeren:
 Maar ik ben ook gedekt: ik vind ook nut in 't myn.
 De Fenix, Floriaan, steekt in zyn gulde veeren
 Niet warmer dan de Vink of 't Musken in de zyn.

68. *Op Edestus.*

Gy vryt de Deugd, naar 't ſchynt, maar wydt in 't hart uw trouwe
 Haar Dienſtmaagd, de Eere toe; dat trotsch, dat moedig dier.
 Zoodat ik, en met regt, de Minnaars wyzer houwe
 Der kuifehe Penloop: die volgden, vol van vier,
 De Kamenieren na ter liefde van de Vrouwe;
 Gy volgt Mevrouw de Deugd, flegts om haar Kamenier.

69. *De Prediker.*

Gy deelt en wederdeelt, en klieft een hair in vyven.
 Dat uw gefprek, myn Vriend, niet afgehandeld word',
 Hoeft ge aan de korthed van den tyd niet toe te ſchryven:
 De tyd is lang genoeg: maak flegts uw teemen kort.

70. *Op zekeren Amſterdammer.*

De tyden, klaagt Sextill, en neeringen verſlegten.
 Zyn woningen nogthans, gewaden en geregten
 Vertoonen telkens zich in geen' vervallen ſchyn.
 Zyn tafels dragen niets dan hoenderbout en wyn:
 Zyn hutten wiſfelt hy in huizen als kasteelen,
 Zyn leem in louter goud, zyn wollen in fluweelen.
 Is 't dat de tyd verſlegt, gelyk hy kraait en kryt,
 Waarom verſchikt hy niet zyn teering naar den tyd?

71. *Vrek en Kwistgoed.*

De Vrek, terwyf hy leeft, houdt niet met al van geven:
 Hy wil eerst, na zyn' dood, een' ander' nuttig zyn.
 De Kwistgoed lapt het al door 't keelgat by zyn leven:
 Dees leeft dan, naar my dunkt, die ſterft gelyk een zwyn.

72. *Op Marianus.*

Indien 't geluk uw beurs niet beter had doen zwellen
 Dan myne, Mariaan; indien gy ieder beet
 En teug, die gy verkrygt, moest halen met uw zweet,
 De noodlooze zorg zou dan uw hart niet kwellen,
 De malle minnefinart u nimmer gaan aan 't vel.
 Maar weet gy waar 't u deert? het gaat u al te wel.

73. *Dominus H*

Of gy uw kudde kent, of gy haar voor de monden
 Der wolven hoedt, zoo 't past, wees ik juist niet te net.
 'k Weet egter eene zaak : gy wordt veel meer gevonden
 By finakelyke spys, dan voor der kranken bed.

74. *Op Dafius.*

De domme Dafius pronkt nu in goud en zy;
 De lyst is veel te schoon voor 't slegte Schildery.

75. *Aan Rykaart.*

Het wankelbaar geluk verandert ligt van loop.
 Het pynigt u door vrees, maar troetelt my met hoop.

76. *Op Polla.*

Het huwlyksjuk drukt zwaar, roept Polla gantsche dagen;
 Maar anders spreekt de sloof by nagt:
 Dan zegt ze, schoon ze 's daags loopt jammeren en klagen,
 Het huwlyksjuk is waarlyk zagt.

77. *Op Bibo.*

De blanke waarheid is in duisternis verholen,
 Plag certyds Demokriet te kryten in de Scholen;
 Maar is het spreekwoord waar, en legt zy in den Wyn,
 Gy zoekt haar Bibo, en gy zult eens vinder zyn.

78. *Op Thrafo.*

't Rappier is 't Ambagtstuig, waarop ik ben bedreven:
 Dat 's, roemt gy, al myn eer, dat 's al myn hovaardy.
 Ik flaa 't u, Thrafo, toe: gy weet 'er meê te leven,
 Zo al niet in de vuist, ten minsten op de zy.

79. *Aan den Vaandrig O*

Hem, dien ge uw' meerder waant, omhelst gy schier de voeten,
 Hem, dien ge uw' minder agt, wilt gy bezwaarlyk groeten,
 Wy zyn hier wel, 't is waar, wat ongelyk van lot,
 Maar allen niettemin uit éénen tronk gehouwen,
 Uit ééne klei gekneed: dus blyv' men steeds beschouwen,
 Zyn' minder' als een mensch, zyn' meerder' als geen God.

80. *Milde Beloover en karige Gever.*

't Vcegt dat men milder zy in 't geven dan 't belooven,
 Dewyl ons maar één tong, twee handen zyn gegond.
 Maar uw beloften gaan uw giften ver te boven,
 Regt of gy handeloos, en dubbel waart van mond.

81. *Aan Ruffus.*

De vlingt van uw geluk kan niet veel hooger flygen,
 Dus let wel op uw stuk, en dartel niet te stout:
 Want dat niet hooger kan moet schielyk noderzygen;
 Ô Ruffus! 't gunstigt lot dient allerminst vertrouwd.
 Die 's morgens zegt: myn ziel, wat kan uw rust verstooren?
 Gy hebt volop van goud, van vrugten en van wyn,
 Dus eet en drink gerust: moet ligt des avonds hooren,
 Ô Slemper! deze nagt zal u de laatste zyn.

82. *Navolgers van Anaxagoras.*

De sneeuw is zwart, plag Anaxagoras te zweeren;
 Van Anaxagoren heeft onze tyd zyn deel.
 De Vos sprak tot de Raaf: hoe sneeuw wit zyn uw veeren!
 In onzen leestyd vindt men zulke Vossen veel.

83. *Lokkebrood.*

Wil toch zoo grooten roem niet op uw mildheid dragen:
 Gy slagt den hengelaar: die spilt wat lokkebrood
 Om overvloed van visch te krygen in zyn boot:
 Uw giften, Luciaan, zyn niets dan looze lagen.
 Gy geeft om tienmaal meer te krygen in bezit,
 En schiet geen duiten uit of Daalders zyn uw wit.

84. *Op Ligurinus.*

Toen zeker Chiromant uw handen had bekeken,
 Was 't woord: „van uw geluk valt juist niet veel te spreken;
 „Weet dat het binnen 't jaar met u zal zyn gedaan”.
 Gy, die uw' erfgenaam geen geld gunde om te spillen,
 Lapte alles, binnen 't jaar, voorzigtig door de billen.
 Wat dunkt u, Liguryn? uw lot was wel geraên.

85. *Op eenen Brief van eene bedrieglyke schoonheid.*

Sneeuw wit is uw papier: uw brief van inhoud zwart:
 't Papier zweemt naar uw vel, maar de inhoud naar uw hart.

86. *Toonverandering.*

Wy weten nu niet meer elkandren toe te geven:
 Verdraagzaamheid vervalt, en vredelust verkoelt.
 De Bas wordt zoo verlaagd, en de Altus zoo verheven,
 Dat naauw de Middeltoon door de ooren wordt gevoeld.

87. *'t Sleepers Paard tot zyn meester.*

Wat plaagt gy ons, ó mensch! juist of gy waart bezeten?
 't Is, roept gy, maar een beest, als geuweheerschappy
 Zoo beestig over ons misbruikt tot tiranny.

Maar, groote meester, is 't u dan zoo glad vergeten,

Dat gy en wy, als Dier, van eene Maagschap zyn?

Waarom ook ons verschil niet wigtig schynt te vallen.

Ja zweemt gy niet naar twee der vuilsten van ons allen;

Van buiten naar den Aap, van binnen naar het Zwyn?

88. *Op een' Jigtigen Edelman.*

Gy roemt u, Flaviaan, een Edelman te zyn,

En lastert nog de Jigt, die adelyke pyn,

Pyn, die den adeldom byna schynt ingeschapen,

Die al wat edel heet past als rappier en wapen;

Die in Paleizen woont, die 't rieten dak versinaadt,

En meer met Keizers dan met Boeren ommegaat;

Die zelden Bedelaars gewoon is te verzellen,

Maar zich by menschen voegt, die 'tgoud by tonnen tellen;

Die onder purper duikt, die lekker drinkt en eet,

En doorgaans sterker riekt naar amber dan naar zweet.

Al zag ik nooit iets hoogs, iets edels in uw daden,

Zoo hoffelyk-een kwaal doet my gemaklyk raden,

Dat gy nog al een vonk van adel draagt in 't bloed,

Of uit een edel ey ten minsten zyt gebroed.

89. *Troost aan denzelven.*

Is 't nu zoo kwaad met u? zoo kwaad als ooit voor dezen.

Wel weet dan dat gy wecr niet verre zyt van wel;

De smarten, Flaviaan, zyn dus van aart en wezen:

Nooit duurt een felle lang, nooit pynt een lange fel.

90. *Het Huwelyk.*

Een huwelyk , gebouwd op enkele oogelust
 Of vleefchelyk vermaak , ftaat los en als op fteften.
 Want als men , Tigellyn , het nieuw heeft afgekust ,
 Dan zal de min in haat en afkeer haast verfmelten.
 Vang dan dien ftaat op deugd meer dan op fchoonheid aan ,
 Opdat de wulpsche min in liefde moog' vergaan.

91. *Op Mopfus.*

De zotten agten u een wys en dapper man :
 De wyze keurt u zot: wat zyt ge , ô Mopfus ! dan ?

92. *De Koopzieke Jonker.*

Gy koopt al wat natuur ons raars of zeldzaams teelt ;
 Gy koopt al wat de konst in marmer ons verbeeldt ;
 Gy koopt al wat ooit Goltz in koper heeft gefteken ;
 Gy koopt wat Holbeen ooit heeft op panneel gefreken ;
 Kortom gy koopt het al , maar na wat tydverloop ,
 ô Dento ! ziet men weer uw' gantfchen boel te koop.

93. *'t Hof van den Prins*

Zoo lang ge , ô Gryllus ! mensch , dat 's nugter zyt en felrander ,
 Zult gy ten hoof of niet of luttel waardig zyn.
 Bid dan Fortuin , myn vriend , dat zy u toch verander ,
 Of in een ryken bok , of in een fulpe zwyn ,

94. *Aan den dikken V*

Gy durft ons , Polyfeem , voor halve menfchen fchelden ,
 Omdat gy lang en zwaar , wy kortjes zyn en ligt.
 'k Beken dat gy veel meer dan ik zoudt mogen gelden ,
 Wanneer men menfchen koft by de el of by 't gewigt.

95. *De*

95. *De Ryke Vryster, en geldelooze Jonker.*

Ik vroeg aan Varus laast, waarom hy, rustig kwant,
 Met een gerimpeld vel zocht in den egt te treden,
 En spottelyk den ploeg te dryven door het strand?
 Straks beet hy me iets in 't oor, en gaf my deze reden.
 Men spit een goudryk land, al geeft het vrugt noch fruit.
 Weet dat haar tasch, myn vriend, min rimpelt dan haar huid.

96. *Kristelyke Raad.*

Als gy gefcholden wordt, en met de tong gesteken,
 Als iemands lastermond uw faam slegt als ten roof,
 Zoo wagt u lasteren met lasteren te wreeken,
 Maar schik uw leven zoo, dat niemand hem geloof'.

97. *De mensch.*

Geen dier zoo heusch als mensch, als hy naar reden leeft,
 Maar zoo hy die verzaakt, geen dier zoo onbeleefd.

98. *Op Jan Lekkerbek.*

Slegts voor den blooten nood geregten toe te rusten,
 Is zoo profytelyk als heilzaam en gezond.
 De honger kost ons vry wat minder dan de lusten.
 De maag is, Lekkerbek, zoo duur niet als de mond.

99. *Op den ouden Pontiaan.*

Gy, die nooit goed beweest aan iemand in uw leven,
 Wanneer toch zult gy eens van hebben zyn verzaad?
 't Wordt, zegt gy, na myn' dood den armen al gegeven:
 Maar 't weldoen, Pontiaan, komt na den dood te laat.

100. *Op denzelfden.*

De dood trekt Pontiaan in zynen zwarten schoot,
Maar doet zyn roestig geld verryzen uit den dood.

101. *Op de Hovaardy.*

Wat moed, ó Muciaan! doet u zoo moedig treden?
Wat waanwind blaast u op? schoon gy in lot, in leden,
Ja zelfs in wetenschap wat meer zyt dan gemeen.
Voor allen ryst de Zon, en niet voor u alleen.

102. *De Zeeroover aan den grooten Alexander.*

Zo gy den naam verdient van edelmoedig Vorst,
Zoo word ik tegen regt als roover uitgekreten.
Wanneer men naar ons doen de namen schikken dorst,
Zoude ik een kleine dief, doch gy een groote heten.

103. *Op den Advokaat Festus.*

Tot zyner bureu schaê, zoekt Festus zyn profyten:
En als men hem vermaant om beter zich te kwyten,
Geeft hy tot antwoord: vriend, gy zyt my veel te vies;
Want nimmer wint hier de een, of de ander lydt verlies.
Zoo zwelt der Artfen beurs door jigten en graveelen.
De Priester wint by biegt, de Pleiter by krakkeelen.
Wat Oorlogsheld wenscht ooit den vrede van zyn land?
Wie wenscht, om 't erfbezit, zyn' vriend niet onder 't zand?
'k Gaa verder: kan Natuur wel tot haar wit geraken,
Of maken iets dat deugt, dan na eerst iets te ontmaken?
Ik doe dan, zegt hy, niets, dat vreemd is van Natuur,
Als ik myn voordeel zoek tot schaê van myn gebuur.

104. *De bongerige Erfgenaam.*

De ryke Gellius, als hy zyn felle jigten
 By wylen vliegen voelt door hand-en voetgewrigten,
 Och! roept hy dan, wat heeft het menschlyk leven in
 Och! of ik sterven mogt! een zagt en zalig sterven
 Is toch myn grootst gewin: ô! mogt ik dat verwerven!
 Ja, zegt zyn erfgenaam, dat ware ook myn gewin.

105. *Op Flaviaan.*

Zoo gy uw ampten en uw hooge waardigheden
 Met luister wilt bekleeden,
 Zoo steek u, Flaviaan, in purper en fluweel,
 En spreek niet al te veel.

106. *Gierige Gerrit.*

Als de armen hunnen nood u naakt voor oogen leggen,
 Hoe mag u dan van 't hart hen schamper af te zeggen?
 Gy roept yvel dat de Wet hun 't beedelen verbiedt;
 't Is waarheid, maar de Wet verbiedt u 't geven niet.

107. *Aan Egtgenooten.*

Het huis valt u te naauw, wanneer gy twistig zyt,
 Maar komt gy overeen, dan valt u 't bed te wyd.

108. *Op eene ongestadige Schoone.*

Schoon gy zoo statig zyt als schoon van mond en oogen,
 Uw zinnen evenwel zyn vlotter dan de vloed.
 Gy huisvest inderdaad het heimelyk vermogen
 Der Zon in uw gezigt, der Maan in uw gemoed.

109. *Op Procillus.*

De Spin trekt uit den daanw van rozen haar fenyen;
 En hoe een dronkaard meer den overvloed van wynen,
 Een lasteraar meer tonge, een hoer meer fchoonheids heeft,
 Hoe dat zy, elk in 't zyn, zich leelyker vergeten.
 Zoo doet gy ook, Procil: ik moet het u doen weten,
 Hoe gy geleerder zyt, hoe gy verkeerder leeft.

110. *Tiele Wenschen.*

Wierd Rullus tot den staat, dien hy begeert, verheven,
 Hy zou dan, zoo hy meent, gerust en vrolyk leven.
 Maar Rullus, 't is gemist: gy kent dit leven niet.
 Dit leven, hoe gy 't maakt, is nimmer vol vermaken:
 Het geeft geen volle rust: maar mengt, in alle zaken,
 De rozen van vermaak met doornen van verdriet.

111. *Van Warnar.*

De ryke Warnar is verlegen met zyn fchyven.
 Waar zal ik, roept de vrek, met al myn geld tog blyven?
 Want houde ik 't in de kas, zoo wint het niet een duit;
 En zet ik 't om een winst van vyf ten honderd uit,
 Dan wordt het, ach! ik fchrik, my listiglyk ontdragen.
 Beleg ik 't aan een fchip, het hangt aan losfe vlagen.
 Befeed ik 't aan een huis, het loopt gevaar van vuur:
 Aan weiland: ook al kwaad: dat is nu veel te duur.
 Hoor, Warnar, 'k weet wel raad: 'k wil me over u erbarmen.
 Befeed uw geld en goed tot nut en troost der armen,
 Zoo geeft ge uw' ryken fchat op woeker, naar ik meen,
 Aan hem, die nooit bedriegt, en honderd geeft voor een,

112. *Cato en Gnatho.*

Gy, Cato, zoekt den Vorst door wetten te besnoeyen;
 Gy, Gnatho, spreekt hem vry van aller wetten band.
 Gy, Cato, zyt om hals, raakt 's Vorsten woede aan 't groeyen,
 Gy, Gnatho, lyveloos, geraakt hy tot verstand.

113. *De Pagter.*

Voor dezen, schein het, kon uw yver niet beklyven.
 Nu zyt gy ryk en vet, en hebt genoeg waarvan;
 Maar waart ge, ô Mariaan! van land en zand en schyven
 Zoo ryklyk niet voorzien, ligt waart ge een eerlyk man.

114. *Op Rufus.*

't Is waar: ik ben als gy, van 't hoofd tot aan de voeten,
 Niet in 't fluweel gekleed, of onbetaald satyn.
 Maar laat gy daarom na uw' ouden vriend te groeten?
 Al is myn kleed gering, ô Rufus, 't is het myn.

115. *De Prædestinateur.*

Al wat ge, ô Panfa! zots of zondigs hebt bedreven,
 Dat schryft ge aan 't Noodlot toe, en legt de schuld op God.
 Maar zeg, wat stelde God tot rigtsnoer van uw leven?
 Zyn heimelyk besluit, of openbaar gebod?

116. *De bedaagde Vryster.*

Hoe dik uw beurs ook zwel', hoe mild uwe akkers dragen,
 De minnaars zien u aan, en volgen u niet zeer;
 Maar hadt ge twintig min, of twintig jaren meer,
 Gy vondt 'er, Tullia, die 't met u zouden wagen.
 Hoe laat het t' uwent is, het is hun nog te vroeg:
 Deez' zyt gy reeds al te oud, en dien niet oud genoeg.

117. *Op een' berispelyk' Krygsmān.*

Gy stroopt niet meer, Seveer, op vyand dan op vrienden.
 Schoon gy wel dapper zyt; gy zyt geen goed Soldaat.
 De Wagthond, die den Wolf wel rusig kan verslinden;
 Maar ook de kudde byt, wat is die? goed of kwaad?

118. *Prometheus.*

Prometheus, eeuwiglyk aan Caucasus gebocid,
 Voelt zyne lever steeds van bek en klaauw verbroken;
 Waarom hy zyne kunst en hemelreis verfoeit,
 En 't fakkellicht vervloekt, aan 't Zonnevuur ontsteken.
 De zorg doorknaagt en pynt niet zelden 't ingewand
 Der Wyzen, die te hoog doen ryzen hun verstand.

119. *Op den Preeker Fretillus.*

Al leert Fretillus regt: hy leeft nogthans verkeerd.
 Hy is gezond van leer, van leven ongebonden.
 En als hy wordt verzogt te leven als hy leert,
 Zoo zegt hy: 'k trek in 't jaar een loon van honderd ponden,
 Waarvoor ik leer en preek: maar om nog tienmaal meer
 Deed ik, ô Broeders! niet, het geen ik preek en leer.

120. *Op Heraclitus en Democritus.*

De zotterny en ramp der menschen zyn vóór dezen
 Van Democriet bespot, van Heracliet bezugt.
 De mensch zal altyd zot, en steeds rampspoedig wezen:
 Dus blyft hy t' allen tyd de stof van klagt en klugt.

121. *Op het Goud.*

Het onbezielde Goud vermeestert ziel en reden:
 Het maakt, hoe zwaar van wigt, onsligt van hoofd en zeden:
 't Verftomt, hoe dom en stom, de best gefchikte taal,
 Het levenloze Goud bewoegt het atemaal.

H

122. *Op*

122. *Op Pontilianus.*

Mag niets, dat weinig deugt, door uwe deur passerem,
 Gelyk de regels leeren,
 Die ik 'er boven lees: waar langs, Pontiliaan,
 Zult gy dan binnen gaan?

123. *Catullus van zyne Vrouwe.*

'k Zal eeuwig, zweert myn Vrouwe, u voor den mynen houwen,
 Al wierd ik van een' God geboden of bezind.
 Zoo zweert ze: maar ik hou van 't zweeren van de vrouwen
 In 't water rekening, of in den ligten wind.

124. *Op Moranus.*

Moraan heeft wel zyne eer zoo lief niet als zyn goed;
 Maar agt een goed gerugt meer dan een goet gemoed.

125. *De Rykeman.*

In 't finalen op het graauw zyt gy geweldig mild.
 Maar, Brutus, laat ons zien of gy van 't graauw verschilt.
 Het graauw is letterloos: gy hebt 'er geen gegeten.
 Het graauw verwaarloost eer: gy eer en rein geweten.
 Het graauw is wankelbaar: gy dobbert als de vloed.
 't Graauw agt den man naar 't kleed: gy 't hoofd naar kap of hoed.
 Het graauw heeft tegenzin in alle fraaye geesten:
 Gy viert en vordert ook niet dan fluweelen beesten.
 Het graauw houdt meer van ryk dan van geleerd of wys:
 De wysheid zonder geld verdient by u geen' prys.
 Waarin zoudt gy dan toch van 't graauw verschillen konnen?
 Voorwaar gy zweemt naar 't graauw, schoon ge in een jaar
 (veel tonnen,
 (Verstaa hier tonnen gouds) verhandelt, wint en waagt,
 En voor een graauwe py een' sulpen mantel draagt.

126. *De Mode.*

Dat nu vervallen is zal eenmaal weder ryzen,
 En weêr vervallen doen dat heden boven dryft.
 Het nu geprezen nieuw zal elk niet altyd pryzen:
 Waarom? omdat het nieuw juist zoo niet altyd blyft.

127. *Op zekeren Droomer.*

Myn droomen, 'k hoor u dus haast ieder' morgen klagen,
 Zyn malle werringen: gelyken 't leven niet.
 Gy doet ook anders niets dan liegen gantsche dagen.
 Is 't dan wel vreemd dat gy by nagt geen waarheid ziet?

128. *Tegen het Toover-verbond.*

Indien men ze altemaal wou branden doen en blaken,
 Die met den kwaaden geest verbond of vriendschap maken,
 Men kwam dan hout te kort, men blaakte zich haast moê.
 Het gantsche menschdom maakt met dezen gast verbonden,
 Zoo dikwyls als het zich gaat wentlen in de zonden.
 Die zondigt zweert God af, en valt den Duivel toe.

129. *Op zekeren Vrek.*

Van al uw hoopen gelds, van al uw gouden duiten,
 Trekt gy geen grooter nut dan Midas van de zyn'.
 Gy ziet, met hollen buik, uw granen en uw wyn,
 Gelyk een Tantalus zyn waters en zyn fruiten.
 Genot van volheid baart geen bly en wenschlyk lot,
 Wanneer men nimmer komt tot volheid van genot.

130. *Op de Leerlingen van Esculapius.*

Omdat Apolloos Zoon de lyken deed herleven,
 Heeft hem de Dondergod den dood ten prooi gegeven,
 En met vergramde vuist geblikfemd in het graf.
 Der Leerlingen stoet valt hy niet even straf.
 Schoon zy de levenden tot levenloozen maken,
 Nog flingert zyne magt geen' blikfem op hun daken:
 Zy worden door zyn vuur geblakerd noch gezengd,
 Maar dikwys rykelyk met gulden daauw befprenghd.

131. *Van Almo.*

Toen Almo gisteren zichzelven op wou knoopen,
 Moest hy eerst zeven groot verfpillen voor zyn keel;
 Want zoo veel kost een ftrop. Och! riephy: 't is te veel;
 Het lust my waarlyk niet den dood zoo duur te koopen.
 Het moegt den Vrek, naar 't fcheen, van 't hart niet dat
 (zyn dood
 Zyn' erfgenaam zou ftaan op zes of zeven groot.

132. *Van Lubyn en Rufyn.*

Lubyn, die flegts van verr' van gelddiefte is berugt,
 Wordt dadelyk betigt, en voor 't geregt betrokken.
 Rufyn, die overfpel voor fpel agt en voor klugt,
 Op maagdonteeren pocht, en roem draagt op zyn pokken,
 Gaat voor een' eerlyk' man, ja voor een' dapper' held.
 't Geld is nu boven de eer, de eer is nu onder 't geld.

133. *Op Lucullus.*

Lucullus, die weleer zoo dapper heeft gezwolgen,
 En zich in Venus kryg zoo wakker kweet weleer,
 Is nu een matig man; wil Bacchus niet meer volgen;
 Staakt Venus worfteling: waarom? Hy kan niet meer.

134. *Aan zekeren karigen Huisvader.*

Natuur kan wel, 't is waar, met weinig zich behelpen:
 Wat waters en wat broods kan dorst en honger stelpen,
 Maar een gezegend man verlustigt niettemin
 Ook met wat ongemeens by wylen zyn gezin.
 Hy volgt zyn' Schepper na, die 't licht van gunst laat schynen,
 Die op der menschen disch en wild en fruit en wynen
 En lekkernyen schenkt; geen water slegts en brood:
 Maar opdischt voor den lust zoo wel als voor den nood.

135. *Op zekeren meynedigen, door zyne bandtekening overtuigd.*

De waarheid, met uw hand zoo kragtig onderschreven,
 Zult gy met uwen mond niet stooten in het zand.
 Twee handen heeft u God, maar eenen mond gegeven.
 Hoe komt gy dan van mond meer dubbel dan van hand?

136. *Op Flaviaan.*

Wat smokt gy van uw hoog en adelyk geslagt,
 Die nooit iets adelyks, iets loflyks hebt betragt?
 Kan u de glorie van uw' ouden Stam vereeren?
 U, die de glorie zoekt in Van, in Schild en Kleeren?
 Hoe kan zy de uwe zyn, zeg dwaze Flaviaan,
 Die voor u is geweest, en door u moet vergaan?

137. *Op Linus.*

Terwyl de tyd u vast al loopende verslyt,
 Verslyt ge, ô Linus! weer al draakende den tyd.

138. *Op Mancinus.*

Het Aardryk moet, Mancyn, als stof van minder waarde,
 Ten dienste slaan aan plant: plant wederom aan beest:
 Beest wederom aan mensch: dat's minst altyd aan meest,
 Wanneer gy dan het goud, dat niets is dan wat aarde,
 En minder dan een plant, dient met uw ziel en zin,
 Wordt dan de meester niet een slaaf van zyn flavin?

139. *Op den zelfden.*

De woekeraar Mancyn, die, in zyn jonge jaren,
 Zoo vrek was in 't verdoen, als vurig in 't vergaren,
 Wordt in zyn' ouden dag van milden geest geraakt,
 Verzorgt van onderhoud een deel berooide lieden:
 En, schoon men wil dat zulks uit hoogmoed zou geschieden,
 Ily handelt vroom: hy voedt het geen hy heeft gemaakt,

140. *Op Lollia.*

U kan uw halsieraad noch dekken noch verwarmen.
 Een boei is 't, Lollia, die u tot hinder strekt.
 Wat boei verdient gy niet, die driemaal twintig armen
 Zoudt dekken voor den prys van 't geen u nimmer dekt?

141. *Onbescheiden bescheid, en ongezonde gezondheid.*

Een glas, tot aan den boord met druivensap geschonken,
 Heet een gezondheidsdrank, en dat van stonden aan
 Tot op den grond gelegd, heet nu bescheid gedaan,
 Maar hoe men, dunkt my, meer gezondheids heeft gedronken,
 En wakkerder bescheid gedaan heeft aan den disch,
 Hoe dat men min gezond en min bescheiden is.

142. *De Fynbaard.*

Steeds klaagt ge, ô Damiaan! och! ware ik wel gestorven.
 Deze eeuw is inderdaad tot in den grond beforven;
 Zy deugt ter waereld niet: klaag, baart u 't klag u vreugd,
 Gy zyt ook een van hun, door wie ze weinig deugt.

143. *Am de Edele en Schoone, dieb gelde'ooze Delia.*

Durft gy u, arme Sloof, een ryken man belooven?
 Uw hoop, ô Delia! is ydel en verwaand.
 Daar geldt noch hoog geslagt, noch heldere gedaant:
 De minnaars minnen 't goed; dat gaat het al te boven.
 't Goed kent ook in de min geen top, daar't ondermoet
 Gedaante en hoog geslagt staan ver beneden 't goed.

144. *Het Vagevuur.*

De Hel, dat gruwzaam hol, is wel een brandende oven;
 Maar 't brandend Vagevuur geeft nog veel sterker gloed.
 Het brandend Vagevuur zendt eenen damp naar boven,
 Die Romens keuken steeds geweldig rooken doet.

145. *De Knorrepot.*

Gy zyt voorzien van spys; gy kunt u ryklyk kleeden.
 Gy voelt u, boven dat, gezond en frisch van leden.
 Nog is 't u niet genoeg: nog lastert gy uw lot.
 Ondankbaar zyt gy dan: ja zot, Pinotus, zot.

146. *Sterke Klaas.*

Gy stoft op uwe kragt, en op uw grove leden,
 En schat den man naar 't lyf veel meer dan naar de reden:
 Maar zoo de man slegts man door lichaamskragten zy,
 Een buffel, sterke Klaas, is das meer mans dan gy.

147. *Zelfkennis.*

Staat ons dan nimmermeer iets groots van u te wagten?
 Dus vraagt gy, Mariaan; maar ik, ik weeg myn kragten.
 Die klein van ligchaam is, klein van vernuft en moed,
 Doet, meen ik, wel dat hy geen groote daden doet.

148. *Aan een' Hebzugtigen.*

Gy wilt voor uwen voet geen' al te grooten schoen,
 En waarom dan meer goeds dan 't leven heeft van doen?

149. *Op Bibo.*

Gy zegt dat de Amethyst doet scheiden en verdwynen
 De dampen, ons in 't hoofd gestegen uit de wynen,
 En hoedt voor dronkenschap: zoo 't is gelyk gy gist,
 Dan zyt ge, ó Bibo! niet voorzien van d' Amethyst.

150. *De Huichelaar.*

Tot dengd en tempeldienst schynt Lycon zeer genegen,
 Maar om te veiliger zyn schelmery te pleegen.
 Zoo plagt de moorder ook het heilig Beeld te omvaen;
 Niet om de schelmery, maar om de straf te ontgaan.

151. *Aan zekeren Schryver.*

De Schriften, die gy schryft, zyn eeuwig, ik beken 't.
 Want aan uw kladdery is noch begin noch end.

152. *Op Marinellus.*

Gy moogt het aan uw geld of fulpen mantel danken,
 Dat niemand, met den hoed op 't hoofd, u gaat voorby;
 Maar de eer, die my weervaart om dingen buiten my,
 Veragt ik, Marinel: ik geef ze voor twee blanken.

153. *Van*

153. *Van Linus, aan Festus.*

In letter-wetenschap is Linus onbedreven,
 Maar aangenaam van tong, en hooftsch en heusch van leven.
 Gy, Festus, zyt geleerd, maar bot en boersch van kout.
 Zout is hy zonder spys, maar gy spys zonder zout.

154. *Gnatho en Momus.*

In ongezouten lof vind ik geen welgevallen:
 Uit laster zonder flot, hoe schamper uitgebraakt,
 Komt geen verdriet voor my: 'k bekreun 't my niet met allen.
 Dat my een Gnatho pryst, of dat me een Momus laakt.

155. *Op Lupus.*

Loos zyt gy, ik beken 't, en dapper afgeregt
 Om, tot uws naasten schac, nu kisten vol te stouwen;
 Maar of dit uw gedrag zoo wys is als gy zegt,
 En of bedrog en list voor wysheid dient gchouwen,
 Weet ik, ô Lupus! niet: dit weet ik, dat by God
 De zonde zotheid is, en ieder zondaar zot.

156. *Op Gaurus.*

Hoe geldryk Gaurus is, nog wroet hy spade en vroeg.
 Al heeft hy reeds te veel, nog heeft hy niet genoeg.

157. *Op Hirpinus.*

Schoon met uw kindfchen tyd uw kooten is verdwenen,
 Gy hebt, Hirpyn, nogthans ook uwe kooten nu.
 De Starren dunken u zoo schoon niet als de Steenen,
 En 's Hemels zoldering zoo pragtig niet als de uw'.

158. *Aan een' Ongelooovigen.*

't Herleven van het vleesch kunt gy niet wel gelooven,
 Omdat het uw verstand en reden gaat te boven.
 Hoe? wilt gy dan een magt die palen kent noch maat,
 In uw gering vernuft bepalen en benyppen,
 Daar gy der mieren aart onmooglyk kunt begrypen,
 Ja in uw zelyen voedt veel meer dan gy verstaar?

159. *Op Hein Duivel.*

Hein Duivel slaat zyn Giert uit enkel tydverdryf.
 De sloof is goed van aart: maar ze is eens Duivels wyf.

160. *Op Matthys.*

Poëten, zegt Matthys, zyn allen zot van geest.
 Is 't waar? dan is Matthys wis lang Poëet geweest.

161. *Van Jan.*

Jan maalt de Liefde blind, en 't is ook wel gefield.
 Vraagt gy, waarom? zyn wyf ziet scheel en heeft geengeld.

162. *De Gravenmaker en Doctor.*

De Gravenmaker en de Doctor zyn bei straf.
 De een helpt ons in de kist, en de ander in het graf.

163. *Kind in huis.*

Lys zegt, zy is als kind in huis by Jasper Toomen,
 't Is waar: want Jasper plag veel by haar moër te komen.

164. *Aan een' Waekeraar.*

Gy ziet graag arme lui, vertelt ge, ik zal 't niet wraken.
 Want telkens zoekt gy al wie ryk is arm te maken.

165. *Een Uil voor eene Hoffede gespykerd.*

Wat gruwel zie ik hier? Hegt Goris dan een Uil
 Met spykers aan zyn poort? die daad is veel te vuil.
 Vlucht Uilen, vlucht van hier: ja schuilt in duistere oorden:
 Wyl hier de broeder zelfs zyn' broeder durft vermoorden.

166. *Ligte Tryn.*

Tryn slagt haarburen, naar 't verhaal van hare Nigt.
 't Is waar, zy slagt ze; want haar buren zyn wat ligt.

167. *Lompe Flip.*

Flip is een lompe vent, die nimmer groet of wykt:
 Maar Flip is niet geveinsd: hy is juist, die hy lykt.

168. *Aan Klaas Key.*

Uw lief heeft, zegt gy, vuur uit uw gezigt geklonken.
 Gy agt dit geenszins vreemd; want minnaars zyn vol vonken,
 't Is ook niet vreemd: het vuur kan uit uwe oogen gaan.
 Want, Klaas, de vonken ziet men meest uit keijen slaan.

169. *Matthys en Joost.*

Een buffel, zegt Matthys, wordt menigwerf geprezen.
 'k Heb egter nooit, zegt Joost, iets tot uw' lof gelezen.

170. *Huwelyk.*

Het eerste huwelyk wordt door de min beleid;
 Het tweede is koopmanschap: het derde dolligheid.

171. *De Nyd.*

De Nyd verteert zich half alsze een vermoegden ziet.
 'k Wensch haar vier oogen, zoo verteert zy heel tot niet.

172. *Alles*

172. *Alles heeft zyn reden.*

De zonen van Martyn vertellen, waar zy staan,
 Dat zy niet anders dan met ryke luiden gaan.
 Het dunke niemand vreemd dat ryke lui hen lokken;
 De paarden tieren best in 't byzyn van de bokken.

173. *De dronken Juwelier.*

Ik handel, siorkt Vincent, in Paarlen en Robyn,
 Ook in Karbonkelen: ik kan 't wel zien, zegt Kryn;
 Gy hebt verschots genoeg: want om uw waar te toonen,
 Zoo draagt gy ze op uw' neus, uw voorhoofd en uw koozen.

174. *Een, die cesfie gedaan bad, spreekt.*

Ik ben geharnast, doch ben juist geen soudenier,
 Maar 't harnas is aan 't Hof gemaakt van schryfpapier.
 Ik lach en spot met die ter sluik gaan naar Vianen.
 Een harnas van papier beschut my tegen 't manen.

175. *Jan trouwt eene Vrouw, die geld heeft.*

Jan zocht een ryke meid: die dagt hem kon best munt staan.
 Hy bleef, wat raad men gaf, hardnekkig op dit punt staan.
 Hy kreeg 'er een met munt, die spytig was, in huis.
 Nu heeft hy dubbel deel: want Jan heeft munt en kruis.

176. *Gebrek van het noodige.*

Klaas heeft van alles, maar het best schynt hem te ontbreken,
 Wat is 't? Het is een tong om waarheid mee te spreken.

177. *Op een' Donkop.*

De ziel, zoo spreekt ge, slaapt, wanneer zy 't lyf begeeft,
 't Kan zyn: maar uwe ziel slaapt zelfs, terwyl gy leeft.

178. *Koen en zyn Vader.*

Koen klaagde dat zyn Vaar heel schielyk kwam om 't leven,
 Maar door een zinking, die hem aankwam op zyn' kop.
 En 't is gelyk hy klaagt: hoe mogt hy dan toch sneeven?
 Hy glipte van een leer, en zonk juist in een strop.

179. *Gerekt verlangen.*

Koen zegt: hy deed het volk lang naar zyn spel verlangen.
 Het volk verlangde nog toen 't reeds was aangevangen:
 Ja toen 't al uit was kon 't verlangen nog niet vliên.
 Waarom? het volk verlangt om 't spel nooit weer te zien.

180. *Jan en Michiel.*

Jan zegt, Michiel is dwaas: hy is een dronke gek,
 Ja een Sileus, dien ik wegdroeg op myn' nek.
 Maar Jan, wie zyt gy dan? Behoeft men 't nog te vragen?
 Gy zyt een ezel: want gy hebt Sileen gedragen.

181. *De naar Pallas gelykende Huisvrouw.*

Klaas zegt, zyn Huisvrouw hoeft voor Pallas niet te wyken.
 Stond hy 'er by, me dunkt, dan zou ze 't best gelyken.
 Maar waarom toch dan best? ik bid u zeg het my:
 Omdat vrouw Pallas meest een Uil heeft aan haar zy.

182. *Arme hoovaardy.*

Ik word omringd, zegt Hahs, van allerhande luiden.
 Men volgt my oost en west, ten noorden en ten zuiden.
 Myn eersleep tergt het hof: maar wat zegt Harmen Trek?
 De Rave volgt een kreng, en 't villegje menschendrek.

183. *Erkende batelykheid der kettery.*

Wyl de eene de andre Kerk betigt van kettery,
 Zal 't veiligst zyn, zegt Kees, dat ik het kwaad vermy.
 Hy deed ook zoo hy zei : waar liet hy dat aan merken?
 Hy kon geen ketter zyn : hy bleef uit alle Kerken.

184. *Op Ryk.*

Als Ryk iets pryzen wil, blyft hy 'er steeds in steken.
 Waarom? Hy is gewoon van alles kwaad te spreken.

185. *Een Barbier Waard geworden.*

Hermannus, de Barbier, is nu een Waard geworden.
 Is dat niet schandelyk? in 't minste niet, zegt Jorden :
 Barbier en Waard verschilt, maar 't werk heeft niet veel keurs :
 Eerst schoor hy 't volk het hoofd : nu scheert hy 't flegts de beurs.

186. *Joost de Rederyker.*

Joost speelde voor Suzan : maar heeft, zoo sprak zyn moët,
 Meer naar een ligtekooi dan naar Suzan geleken.
 Hoe kwam het by dat hy den schyn had van een hoer?
 Joost had zich in 't gewaad van zyne gaë gesteken.

187. *De onbenyde Nydigaart.*

Rut, gy benydt elk een, en gy wordt niet benydt,
 Dewyl gy, arm en dom, geen wangunst waardig zyt.

188. *Am Katryn.*

Gy wilt dat ik heel kort, heel scherp en waar zal schryven.
 'k Beproof wat ik vermag : Katryn, ei luister maar :
 Gy zyt heel boos, heel ligt, en valsch in uw bedryven.
 Dit is heel kort, heel scherp, en tevens is het waar.

189. *De Reiziger.*

Kornelis heeft gereisd : wat brengt hy meê aan 't Y?
 De Franfche korfelheid, en Spaanfche fnoorkery :
 Maar 't Itaaljaansch bedrog liet hy voor groote Heeren,
 Waarom? hy was te dom om 't naar de kunst te leeren.

190. *Op Quellinus, een' beroemd' Beeldhouwer.*

Quellyn teelt kindren : zy zyn fierfels van de Stad.
 Zyn huisvrouw heeft noghans nooit eenig kind gehad.
 Zoekt hy de hoeren dan? Neen : 'k zal 't u laten hooren
 De kindren, die hy teelt, zyn meest uit fteen geboren.

191. *Aan zeker' bankroetier, die op zyn Goud- en Zilverwerk roemde.*

Gy roemt het duur fatfoen van uwe gouden fchalen;
 Maar 't geen gy fchuldig zyt, verzuimt gy te betalen.
 De kunst is fraai : maar hy, die fchyven heeft van doen,
 Heeft aan 't gebroken goud nog meer dan aan 't fatfoen.

192. *Aan Klaar.*

Gy zyt een tweeling, naar 't my voorkomt, Klaartje : want
 Uw Broeder Pieter heeft de helft van uw verftand.

193. *Gevolgen van het Spel.*

Wie met den Teerling fpeelt wordt, zo hy oud wordt, arm;
 Zo hy verkeert, verkeert zyn lagchen in gekerm :
 Bemint hy 't kaartfpel, zoo begint zyn goed te fpringen.
 De fteen, de fchyf en kaart zyn vol veranderingen.

194. *Op Griet.*

Griet proeft nooit varkensvleefch : dit moet de waereld weten.
 Is 't waarheid, dan heeft Griet nooit op haar tong gebeten.

195. *Flig*

195. *Flip de Kuiper.*

Flip was een Kuiper, die een stevig dryfhout had.
 Hy droeg geen schootsvel; want hy kuinte voor de Stad.
 De hoepen, die hy dreef, kwam nimmer kasduig tusfchen,
 Waarom? hy kuinte niet dan jibroers op het kusen.

196. *Neel met Kryn getrouwd.*

Neel leende aan Kryn wat geld: hy kon t niet weer betalen
 Zy valt hem gantsch niet hard, maar oeffent haar geduld.
 In 't eind bedenkt ze een' trek om 't geld weerom te halen.
 Zy trouwt met Kryn, en de egt ontheft hem van de fchuld.

197. *Klaas de Bootsgezel.*

Klaas Bootsman zag een vrouw in kostelyk fatyn,
 Met paarten om haar' hals, met ringen van robyn.
 Hy wenschte vyandfchap: ik wou, liet Klaas zich hooren,
 Dat ik het fchip om 't wand eens in den grond mogt booren.

198. *Op Roel, een' verlopen Mounnik.*

Een Kloosterpaap, zegt Roel, leeft geiler dan een beest.
 Hy weet het: want hy is een Kloosterpaap geweest.

199. *Gebouden eeden.*

Floor zweert en houdt zyn' eed: wilt gy bewys en reden,
 Hy zweert nooit kwaad te doen of hy volvoert zyne eeden.

200. *Spreekende Ezels,*

Jan zegt: „ geen Ezel fprak”. Maar Jan geloof het vry;
 De Bybel toont het zelf, en dien gelooven wy.
 Maar of gy 't ftemt of niet; 't is hier zoo pas gebleken.
 Al wie u hoort geloof dat Ezels waarlyk fpreken.

201. *Lelyke Joost.*

Het oog van Joost doet uit den boomgaard vogels vliên.
Zy vliegen weg van schrik, als zy dien molyk zien.

202. *De Paardendoktor.*

Myn buurman heeft, zegt Kryn, een' zonderlingen vond,
De zieke Paarden maakt hy met een woord gezond.
Is dat wel wonder? Neen: het kan niet anders wezen.
Een Bok is regt geschikt om Paarden te genezen.

203. *De Standvastige.*

Griet lastert het geval om de ongestadigheid.
Zy blyft standvastig: maar 't is juist in kwaad beleid.

204. *Gedigt met Tabak beloond.*

Hans schreef een eerdigt voor Michiel, daar roem in stak:
Michiel gaf Hans tot loon een gantsche rol tabak.
Is dat beloonen? ja: hy hield de juiste palen.
Die wind verkoopen wil, ziet zich met rook betalen.

205. *De Advokaat, sprekende ingevoerd.*

De pleitzugt is een deel van 't kostelyke mal;
Al winnen wy de kost met schryven en met praten,
Onthoud een goede les, die ik u geven zal.
Zoo ge in krakkeel geraakt, wagt u voor Advokaten.

206. *Jan de Beddemaker.*

Jan was gaan liggen op een bed, gelyk een Heer.
Hy had het zelf gemaakt, voorzien van zak en veer.
Elk, sprak hy, volgt zyne eigen lusten:
Op 't afgedane werk, dit vind ik, is goed rusten.

207. *De Boer spreekt.*

Ik ben van 's Keizers bloed : zyn Grootvaar was de myn.
 Die deed het zelfde werk als ik om van te leven.
 Deed ook de Keizer dit, en deden 't al zyn Neven,
 Dan zou 'er minder kwaads in deze waereld zyn.

208. *De Fransche Kramer.*

Myn doozen leveren al wat men heden pryst,
 Al wat men gistren roemde, en morgen weer zal laken.
 Vraagt niet hoe deugdelyk? dat 's goed in andre zaken :
 By my is alles goed, wanneer 't maar wel Paryst.

209. *De Klapperman.*

'k Roep wat ik roepen mag, op dat elk een my hoor';
 Maar 't gaat my by de straat, als 't Leeraars doet van Kerken
 Men treft, in 't leerzaam School van boete en goede werken;
 Het oor van weinigen : de meesten slapen door.

210. *De Kleermaker.*

Dank hebb' de Fransche lutt, die myne beurs kan styven,
 En maakt de jongste Mode in veertien dagen oud.
 'k Wou liever te Parys een jaar aan 't ambagt blyven,
 Dan veertig jaren lang by Israël in 't woud.

211. *De Kuiper.*

Eens was myn neering god : nu legt ze meest in duigen,
 De klad is in de kunst : dat kan de Haag getuigen.
 't Is vol met kuipers : is het ambagt niet verklad,
 Daar 't meest gepleegd wordt by de grootsten van de Stad?

212. *Aan een' woekeraar.*

Ik ben zo ryk als gy, ja ryker, woekrend Heer ;
Ik ben te vrede, maar gy zwoegt en slaaft om meer.

213. *Kwakzalver.*

Ik breng geen Boeren meê om Boeren te bedriegen.
De man zelf is het al: my zelve breng ik meê ;
Ik gaa voor meester uit van allerhande wee,
En heb maar eene kunst, dat 's die van deftig liegen.

214. *De Stoelenmaker.*

De Stoelenmakers baas wil Burgemeester wezen.
Men zegt hem zulk een sprong is nooit geschied voor dezen.
Hy meent, het komt hem toe: want, zegt hy ; dat gy weet,
Ik heb al overlang den Schepenstoel bekleed.

215. *Trompetter.*

De Fransche Kok en ik zyn eene soort van liên.
Hy kan de tong voldoen, en ik voldoe aan de ooren.
Elk smaakt wat hy bereidt: elk wil myn klanken hooren:
Maar als we aan 't werken zyn, is 't best ons niet te zien.

216. *Een Borstel.*

Een overdadige, die niets wil doen dan teeren,
Om met den grootsten haast te raken door zyn goed,
Gaat min of meer te werk gelyk een Borstel doet;
Hy maakt zichzelve kaal, en andren schoone kleeren.

217. *De stervende Dronkaard.*

Een Dronkaard stierf getroost: men zou hem, was het zeggen,
Niet onder de aarde in 't graf, maar in een kelder leggen.

218. *Het Koetsryden.*

Het lust my thans te vragen
 Hoe oude liën verstaan
 't Geen ze in hun jeugd niet zagen?
 Wy, die van voren aan
 Weer moeten leeren gaan,
 Wy zitten alle dagen,
 Als kleine kinderen weer in een Rollewagen.

219. *De Narrestede.*

Het Paard is juist niet gek, schoon 't dier de bellen draagt,
 De Man is 't, die het jaagt.
 Het spel is averegts: ik wilde 't wel verstellen.
 Zoo 't Paard maar zitten kon, ik plantte 't in de Sleë,
 Den Voerman spande ik in, en sloeg en joeg hem meë
 Omhangen met het tuig van bellen.

220. *Zwaarweegend Zilver.*

'k Versta niet, zegt Martyn, wat men gestadig kout
 Dat Zilver altyd ligtst en Goud het zwaarst moet wegen,
 De regel gaat niet vast: of ik weeg niet ter degen:
 Myn Zilver weegt altyd veel zwaarer dan myn Goud.

221. *De Teerling.*

De Teerling, zegt Matthys, mag wel een Teerling heten:
 'k Heb meer door hem verteerd dan door den drank of 't etc.

222. *Yzer.*

Een Koopman zoekt het Goud: maar 't Krygsvolk is wel wyzer.
 Als 't op een vegten gaat, dan geeft het Goud voor Yzer.

223. *De vyand van jokkerny.*

Ik fiet een' Vent om ver, die in myn voetspoor trad:
 Hy tuimelde in de goot, en kwam beflikt en nat
 Terstond voor myn gezicht, en vroeg, wat 's dat te zeggen?
 Is 't ernst, of is 't om 't jok? ik wilde 't niet ontleggen,
 En zei, 't is waarlyk ernst: zoo, zei hy, dan is 't wel:
 Want Vrindlief, 'k hou niet veel van dergelyk een spel.

224. *Geloofwaardige Neel.*

Neel zweert, ze is veertig jaar, en heeft niet eenen tand.
 't Luidt klugtig in onze ooren:
 't Is vreemd voor een gemeen verstand:
 Nogthans schynt wat geloofs by veel gezweers te hooren.
 Neel heeft denzelfden eed nu tien jaar lang gezworen.

225. *'t Kan verkeeren.*

Daar vryde een ryke Gek, die nergens klaar kon raken:
 Men vreesde zulk een vaar zou zulke kinders maken.
 Dat schut ik, zei de Gek: myn Vader was een Man
 Die wys was: ik ben gek, ziet hoe 't verkeeren kan.

226. *Een Graffchrift.*

Men vergde van myn kunst een Graffchrift voor een' Vriend.
 Ik vroeg wat lof hy had verdiend?
 Wat deugden hy bezat? de minsten noch de meesten.
 Wat ondeugd? ook al geen. Juist als de tamme beesten
 Had hy gerust geleefd. Hoe oud hy was geweest?
 Men zcide zestig jaar: bedekt nu, die dit leest,
 Of 't Graffchrift kwalyk past, dat ik hem heb geschonken.
 Een Man van zestig jaar is in dit graf gezonken:
 Hy werd geboren, schreide, en leefde, en gaf den geest.

227. *Met het hoofd is niet te spelen.*

't Is om myn hoofd te doen, sprak Hopman Koelberaad,
Wanneer onze aanlag mist: gaat, sprak de Veldheer, gaat,
Indien ze u sneuven doen ik zal 't hen doen berouwen,
En voor uw eenig hoofd zes hoofden af doen houwen.
Maar, zei de Hopman, 't geen ik gaarne weten wou,
Is, of van zesfen een my waarlyk pasfen zou?

228. *Men moet voor een' Gek wyken.*

Pier liep my tegen 't lyf, en wou geen stroo breed wyken.
Hy sprak: my lust het niet voor ieder' gek te slyken.

Ik antwoord; Piertje, dat lust my:

Ik trad van 't zandpad af, en liet den gek voorby.

229. *Veelheid van Advokaten.*

Een Huisman, in den Haag getreden langs de straten,
Riep: zoete lieve Heer, zyn ze allen Advokaten,

Met deze tabbaards aan?

Hoe moct het hier dan gaan?

Wy hebben 'er maar een in onze buurt gekregen:
Sints is 't 'er vol krakkeels, en noeit een' dag ter degen.

230. *Het vrouwmensch.*

(ren;

Neel kreeg een' dienst aan 't Hof, en moest daar trouwheid zwee-

Men vroeg haar wat ze was een vrouw of weeuw of maagd?

Myn Heeren, zei ze, een maagd: men poogde haar te leeren

Hoe elk, die valscheid spreekt, zich zynen eed beklagt.

Wanneer zy zweeren zou dan mogt 'er niets aan scheelen.

Maar al 't geteem begon het meisje te verveelen.

't Waar best, Myn Heeren, sprak ze, ik heb my nu bedagt,

Dat gy my op de lyst maar als een vrouwmensch bragt.

231. *De verkeerde weg.*

Klaas vond zyn' Buurman Kees eens op den weg der zonden,
 En zei, ik weet niet Kees of dit het pad wel is
 Dat naar den Hemel leidt. Kees antwoordt: neen; 't loopt mis:
 Want 'k had op dezen weg u anders niet gevonden.

232. *Onzichtbare Hoornen.*

Waar zyn die hoornen tog, daar 't volk zoo veel van praat,
 Zei Anne, die met Lys ging wandlen langs de straat:
 Ik zie ze wel in 't veld op Ofsen of op Koeyen;
 Maar zag ze nooit op 't hoofd van enen Koekkoek groeyen.
 Wel Annetje, zei Lys: wat scheelt u? zyt gy gek?
 Men ziet die hoornen niet: zy groeyen in den nek.
 Is 't waar? zei Anne; ik heb tot heden niet geweten
 Hoe myns mans dasen juist van agten zoo versleten.

233. *De zelfbeschuldiging.*

Toen Fytje en Pleuntje zamen keven,
 Had Fy aan Pleun den naam van vuile Hoer gegeven.
 Pleun zei dat ben je zelf: maar deed 'er aansonds by,
 Jou Beest, ik ben zoo goed als jy.

234. *Mooi Neeltje.*

Foel, Neeltje, zei Katryn, en sprak haar Dogter toe,
 Gy toont niet meer verstands te hebben dan een Koe.
 Gy zyt een maand getrouwd, en durft u reeds beroemen
 Dat gy uw' Tysje kroont: gy durft hem Koekkoek noemen.
 Uw Vader, let 'er op, heeft die wanfchapenheid
 Wel twintig jaar gehad, en 't is hem nooit gezeid.

235. *Luiden van eene neering.*

My Doctor bad myn' Smit, hy wou zyn Merric slaan
 Een' ader in den buik: toen dit was afgedaan,
 Bood hy den Smit zyn loon, die weigerde vereering,
 En zei; ik neem geen geld van lui van myne neering.

236. *De voorzigtige Dolleman.*

Ik vroeg den eersten man in 't Dolhuis te Amsterdam,
 Die voor myne oogen kwam,
 Hoe hy daar was gekomen?
 Ik vroeg hem of een wyf 't verstand hem had benomen?
 Neen, zei hy, schoon ge my hier in het Dolhuis ziet,
 'k Ben nooit getrouwd geweest: 'k was zoo onzinnig niet.

237. *Hartelyke vergiffenis.*

Jan kreeg een zware wond, en liep gevaar van 't leven.
 Men zei hem 't was nu tyd zyn' vyand te vergeven,
 Opdat hy zalig slierf: hy zei met al myn hart;
 'k Vergeef hem al het kwaad, hoe zeer de wond my smart;
 Maar zoo ik ooit genees, 'k moet onbewimpeld spreken,
 Dan zal ik van dien schelm my op het strengste wrecken.

238. *Verkeerde Genezing.*

Een Boer lag ziek te bed van allerlei miserie.
 De Doctor voelt zyn pols, besluit tot een Klisterie;
 En 's Apotheekers knegt
 Bragt hem dat schoon geregt.
 Ei kyk eens, zei de Boer, dat is een drollig wezen:
 Ik klaag van pyn in 't hoofd: hy wil myn aars genezen.

239. *Sterke verzekering.*

Ik handelde met Klaas: hy had drie koppels honden;
 Hy zei, men had nog nooit een beter paar gevonden
 Dan 't eerste en tweede was: en zwoer my, by gantsch bloed,
 Het derde was op 't minst nog zevenmaal zoo goed.

240. *De gestrafte Luiheid.*

Jan zocht zyn luije Wyf, die niet een hand wou roeren,
 Door slaan aan 't werk te voeren.
 Zy zei, wat doe ik toch dat ik dit lyden moet?
 Hy zegt, het is uw loon, omdat ge uw werk niet doet.

241. *De Westfalinger Boer.*

Een afgeleefde Boer, die lid voor lid ging slerven,
 Zou, zei men, 't hemelryk in korten tyd beërven.
 Ó, Riep hy, daar is 't mooi: maar is 't hier ver van daan?
 Want kyk, ik ben te zwak om ver van hier te gaan.

242. *Geduldige Jan.*

Jan hoorde dat zyn Wyf haar' Boel getrouwheid zwoer,
 En roemde dat haar hart aan 't zyne was gebonden.
 Jan zei, geloof haar niet, myn Heer; die looze Hoer
 Deed my den zelfden eed: ik heb dien valsch bevonden.

243. *Advokaten hebben den voorrang van de Doctoren.*

Een Doctor kreeg krakkeel met eenen Advokaat,
 Wien best de voorrang voegde aan Tafel of op Straat?
 Een derde scheidde hen, en vroeg, om bei te vangen, }
 Wie gaat 'er voor? de Beul of Dief, dien hy zal hangen?
 Zy riepen bei, de Dief: wel sprak hy, dan is 't klaar.
 Heer Advokaat gaa voor: de Doctor volge u maar.

244. *Droomen is bedrog.*

Een Kalis meende my te vleyen met een klugt,
 En zei, hy had gedroomd, ik was hem t' huis gekomen
 Met zilver en met goud : ik sloeg hem in de vlugt,
 En zeide, zyt gy wys, zoo maak geen' slaat op droomen.

245. *Goede Raad.*

Ik hoorde kort geleën aan flot en grendel peutren,
 Door Kooplui zonder geld : 'k riep, daar men stond te leutren,
 Zoo Mannen, zyt gy daar? en komt gy om den Aap?
 Komt liever flus eens wecr : wy zyn nog niet in slaap.

246. *Verlegen Boeren.*

Een Waard was tot de Galg verwezen door 't Geregt.
 De buurt kwam op de been, en smeekte voor den knegt.
 Elk riep, men kon den Waard onnogelyk ontbeeren :
 Hy was 'er maar alleen. Maar, was de taal der Heeren,
 't Regt moet zyn gang toch gaan, daar is geen spotten meê.
 De Boeren zeiden, neemt een' Wever in zyn steê,
 Zoo lyden wy geen schaê : wy hebben 'er nog twee.

247. *Geduld is het beste Geneesmiddel.*

Klaas klaagde zonder eind, hy was niet wel te pas.
 Een Doctor vroeg hem eens wat zyne ziekte was?
 Of hy kon slapen, drinken, eten?
 Ja, zei hy, Doctor wel te weten,
 Ik slaap en drink en eet vry wel,
 En ben tog nimmer op myn stel.
 Hoor, zei de Doctor, Klaas, gy moet geduldig wezen,
 Dan zal ik, door myn konst, uw ziekte haast genezen.

248. *Heusch verzoek.*

'k Zag Dieven, uit myn huis met pak en zak gegaan;
 Ik volgde hen terflood, en sprak hen vriendlyk aan.
 'k Zei, mannen, met verlof: wilt gy my wel eens toonen,
 Wyl gy myn goed verhuist, waar ik omtrent ga wonen?

249. *Onrype Pillen.*

Een Doctor had een' Boer vyf pillen laten slikken.
 Hy dagt 'er aan te slikken,
 En fineet de vodden weg. De Doctor kwam eerlang,
 Vroeg ernstig of hy wel zyn pillen had genomen,
 En hoe 't gebruik hem was bekomen?
 De Boer zei, och! myn Heer, het viel my al te bang;
 Zy waren nog niet ryp: zy finaakten veel te wrang.

250. *Schrandere Fop.*

Fop plukte eens een Konyu, het eerste dat hy zag.
 Hy spilde met dat werk byna een' gantschen dag.
 Wel, zei hy, boos en suf: ik wenschte wel te leeren,
 Hoe gy gevlogen hebt, met zulke kleine veeren.

251. *Oorzaken van een' genoeglyken Ouderdom.*

Ik vroeg een' ouden Boer hoe hy, zyn lange leven,
 Zo wel gedaan, zoo frisch, zoo lustig was gebleven?
 Dit, zei hy, is de weg, dien ik ben ingegaan:
 Al waar ik zitten kon, daar heb ik meest gestaan.

Ik trouwde op myne dagen.

'k Werd spoedig Weduwenaar, myn Heer;

En schuwde voorts de plagen.

Ik trouwde nimmer weer.

252. *Teunis*

252. *Teunis weltevreden.*

Teun heeft geld uitgezet op dubbel geld weerom,
 Indien zyn schuldenaar den Intrest met de som
 In 't naaste nieuwe jaar verzuimt te rug te geven :
 Die schuldenaar gaat door. Teun denkt, van al myn leven
 Had ik geen schooner kans : zyn vrienden vragen : hoe?
 Hy zegt : ik wagt myn geld, en nog zoo veel daartoe.

253. *Aan de liefhebbers van sloeien.*

Jan lag my speelsgewys te tergen met een' stok,
 Ik zei, Jan, laat dat spelen;
 't Begint my te verveelen.
 't Is niet genoeg om ernst, en 't is te veel om jok.

254. *Noodige Voorzorg.*

Klaas Nar kwam voor zyn' Heer, en klaagde in deze woorden:
 't Geboefte van uw huis zal my nog eens vermoorden.
 Vermoorden? zei de Vorst,
 'k Wou dat het iemand dorst.
 Kom ik die euveldaad te hooren,
 Ik zal hem 's andren daags doen hangen aan een mik.
 Klaas dagt, en zei het ook, 'k waar' beter in myn schik,
 Zoo gy dat vonnis gaaft een' dag of twee te voren.

255. *Niet altyd t'huis best.*

Jan was ten huizen uitgekeven of gestoten
 Door Neel, zyn booze wyf, en viel in 't slyk der Gooten.
 De Buren schoten toe, met vriendelyk gedruis,
 Zy boden hem de hand, en hielpen hem naar binnen.
 Neen, zei hy, vrienden, neen : dat moet gy niet beginnen :
 Want waar ik leg of niet, 't is beter hier dan t'huis.

256. 't Zal

256. *'t Zoldaatje leven.*

Matthys, de Metselaar, getroeteld met de trom,

En een gereede fom,

Die hem de gulle hand, uit naam des Konings, telde,
Kreeg, in zyn eersten togt, een houw in 't hoofd, die knelde;
De Meester zei: 't was deur; men zag de hersfens slaan.

Dat kon noch wou Matthys verstaan.

Hy zei: och! ware ik maar met hersfenen geboren,
k Had dan dit handwerk voor het metslen niet verkoren.

257. *Groote Nedrigheid.*

Hans had wel eens gezien dat fraaie lui aan Graven
Hun Brieven tekenden; *den minsten van uw Slaven.*

Hy schreef aan zyne Vrouw, en onderschreef zich: *Hans,*

Den minsten van uw Mans.

258. *De Nathals.*

Klaas Kroes lag ziek te bed van Wyn en niet van liefde,
Zyn Doctor vroeg wat in dien staat hem 't zwaarste greefde?
'k Zou zeggen, zei hy, Heer! als ik het zeggen mogt,
Genees my van de koorts, niet van de zugt naar vogt.

259. *Onbevoegde Getuige.*

Pier had aan Krelisbuur zyn' Ezel graag ontleend.
Kees zei, hy was van huis, tot dienst der goê Gemeent;
Maar de Ezel gaf geluid, en deed zyn' Meester liegen:
Hoe Krelisbuur, zei Pier, wilt gy me zo bedriegen?
Uw Ezel is in huis: Kees sprak dit is al vry
Wat vreemds: geloof je dan myn' Ezel meer dan my?

260. *Gepaste Straf.*

Teun Landsknecht, met zyn Lantie in de hand,
 Werd van een' Hond op 't vinnigst aangerand:
 En om zyn lyf te hoeden door zyn wapen,
 Stak hy den Hond, en liet hem leggen gaapen.
 De Meester keef: die straf was veel te groot,
 Het arme Dier was niet met regt gedood,
 Men had hem 't eind, dat stomp was, kunnen bieden,
 En ongekwetst met slagen weg doen vlieden.
 Teun Landsknecht sprak: zoo had ik 't ook geklaard,
 Als my de Hond bedreigd had met zyn' Staart.

261. *Leer om leer.*

't Was geen verkeerde raad
 Van zeker' oud' Soldaat,
 Toen hy de Wilden zag der Christnen dood verylen,
 Door hun vergifje pylen.
 Kom, zei hy, Generaal, doe hier tog leer om leer:
 Smeer kogels en geschut ook met vergift, myn Heer.

262. *Verleende Vergiffenis.*

Een Boeren-Prediker sprak magtig van vergeven;
 Maar, zei hy, wie vergeeft? Een' Boer verdroot dit leven;
 De Man riep, ik vergeef. Maar wien? Myn Vader, Heer,
 Die hier zichzelf heeft verdrongen in het Meer.
 Ik ook, sprak een Boerin: wien, zei de Leeraar, Zusje?
 Den Moorder van myn' Man geef ik misschien een kusje.
 Wie is, zei Dominé, gekomen tot dien val?
 Neen, sprak ze, ik meen den man, die hem vermoorden zal?

263. *De pogebende bedreiging.*

Twee Kastiljaansche Dons verschilden byster veel,
 En grabbelden bykans elkandren naar de keel.
 Zwys, zei de felfte, zwys: gy zoudt het gantsch verkerven,
 'k Vat u haast by den kop, en slinger u zoo hoog
 Aan geen zy' van de Zon, uit aller menschen oog,
 Dat gy van honger eer dan van den val zult sterven.

264. *Het edel Paard.*

Teun roemde dat zyn Paard was eël en delikaat,
 En dat het geen hard voêr moest eten dan met maat,
 En koestring noodig had: als 't voor myne oogen kwam,
 Zoo was 't een magre kreng, voor styf en agter lam.
 Wel, zei hy, is dat Paard niet eël en delikaat?
 't Komt nauwelyks te voet aan 't einde van de straat.

265. *De zieke Boer.*

Een Boer, die in een schip aan eene ziekte lag,
 Kroop schielyk voor den dag,
 En riep met bleeke kaken:
 Ei Stuurman, is 't je wil,
 Ik bid je houd wat stil:
 'k Ben mislyk: ik moet braken.

266. *De Werver.*

Een Werver zocht veel volks, op allerlei gevegt,
 Te voet, te paard, op steck en snyen afgeregt,
 En die niet schroomden voor het Vaderland te sterven.
 Men bragt hem helden aan, maar slegts een stuk of vyf,
 Met zigtbre tekenen van wonden over 't lyf:
 Neen, zei hy, haalt de maats, die dezen konden kerven.

267. *Vroeg*

267. *Vroeg opstaan.*

Jan Vaar bekeef zyn Zoon, omdat hy lag en sliep,
 Als 't tyd van opstaan was, en niet naar 't werk en liep.
 Hy zei hem hoe een Boer, die voor den dag in 't veld was,
 Een beurs gevonden had, die vol met zilver geld was.
 Ja Vaartje, zei de Zoon, hy was vroeg aan de schop;
 Maar die de Beurs verloor, was toch nog vroeger op.

268. *De deugdzaame Dogter.*

'k Zag in myn buurt een' man, byna van rouw bezweken;
 De dood ontrukte hem een kind van zeven weken.
 'k Zei, goede Buurman, wees te vreên:
 De drift van droefheid zal verkouwen;
 Gy mist 'er maar van vyven een,
 En hebt 'er immers vier, die huwbaar zyn, behouwen.
 Och! zei hy, lieve Vriend, 't is al te zwaar een stoot:
 Van al myn Dogters is de deugdelyke dood.

269. *Flaauwe liefde.*

Louw Lekkerbeetje, Louw, een gek, een luye Fiel,
 Zweert dat hy Neel, zyn Wyf, zoo lief heeft als zyn ziel.
 Hoe 't daar meê is gelegen
 Staat my niet te overweegen:
 Altoos Neel zegt 'er op, en ze is een schrandere wyf,
 'k Had liever dat my Louw zoo lief had als zyn lyf.

270. *Mislukte hoop.*

'k Zei, Klaas, wat ging u aan? Gy trouwde een doove Vrouw.
 Och! zei hy: 'k had gehoopt dat ze ook niet spreken zou.

271. *Welmeenende Raad.* *

Neel zag ten Venster uit twee sterk verliefde gekken
 Voor eerst het wambes uit, en toen den degen trekken,
 En naar zy merken kon werd hier een tweegevegt,
 Om haar bekoorlykheid en nog iets, aangeregt.
 Ei riep ze, beste maats, wordt tog ten eersten wyzer,
 Het loon, dat gy begeert, hangt noch aan staal noch yzer:
 Daar hoort goed Zilver toe en Goud naar advenant.
 Die my het meeste geeft, verwint my: daar 's myn hand.

272. *Vrees voor het jawoord.*

Truy zei: Jan houd u eens of gy myn vryer waart.
 't Is enkel om de klugt: kom, buig u tot aan de aard,
 Zagt, smeek, en gra voor my eens op uw knien leggen.
 Neen, neen, zei Jan, 'k ben bang dat gy dan ja zoudt zeggen.

273. *Afgeslagen Verwantschap.*

Een dwaas berekenaar van afkomste en geslagte
 Beloofde me, ongevergd, het myn'
 In eene onafgebroken lyn,
 Tot Noachs Arke toe, te ontcyfferen: ik lachte,
 En zei hem: goede vriend! ik bid u, laat het vry:
 Wy wierden ligt te na verwanten, ik en gy.

274. *De Brillenmaker.*

Myn Brillenmaker zegt, om zyn verstand te toonen:
 't Is voor myn zaak niet goed naby het Hof te wonen;
 Het goed, dat ik verkoop, is niet geschikt voor liën,
 Die alles door de vingren zien.

275. *Nadeel van het Dolhuis.*

De Vaar van 't Dolhuis kreeg eens medely met Jorden,
 En bragt hem uit de kluis, daar hy gezeten had.
 Hy vroeg hem of hy dus niet wyzer waar' geworden?
 Wie wordt, zei Jorden, wys in zulk een aklig' gat?
 Ik zal de onmooglykheid u toonen.
 Doe slegts de moeite van 'er zelf eens in te wonen.

276. *De nieuwspierige Boer.*

Een Boer trok naar het Vorstlyk huis.
 Daar hoorde hy een groot gedruis
 Van vette gastery en huppelen en springen.
 Hy poogde in 't eertvertrek te dringen.
 Men zei: brui heen, ô lompe Pier!
 Gaa kyken wat men in het veld doet.
 Neen, zei hy, 'k waar nu liever hier,
 Om van naby te zien wat of men met ons geld doet.

277. *De voorrang.*

Van twee gezustertjes was Letje jongst in jaren:
 Een minnaar zocht haar aan: maar moeder bleef verklaren
 Dat zuster voor moest gaan. Waarom, Mama, zei Let:
 De jongste kinderen gaan immers 't eerst naar bed.

278. *De liefste man.*

Wien hadt gy 't liefste, Tryn! van al de zeven mans,
 Die by u zyn verflaten?
 Was 't Maarten, Barent, Klaas, Dirk, Jacob, Hein of Hans?
 Of is 't u schier vergeten?
 Tryn spreekt: vergeten? neen: 'k heb ze allen wel bezind.
 Maar steeds de dooden minst, die leefde meest bemind.

279. *Oorzaak van zweeren.*

Een' gek, die telkens vloekt by Hemel of by Hel,
 Gelooft men zelden wel :
 Hy schynt het ook te merken,
 Omdat hy ieder ding met eeden wil versterken.

280. *Regeerzugt.*

Waarom wil ieder aan het roer,
 En op het kussen met het wapen?
 Dat 's ligt te raden, zei een Boer:
 Daar zyn geen gekken toe geschapen,
 En elk zoekt een genuigenis
 Dat hy geen gek geschapen is.

281. *Gefchil van aanbelang.*

Daar twistten zekre lui, geleerd en ongeleerd,
 Welk water 't beste was: myn Heeren, zei een prater,
 Het beste water is, myns oordeels, regenwater,
 Door wyngaardhour en in de Zon gedestilleerd.

282. *Verkwisting.*

'k Zie Jan van weelde doen al wat een Ryke kan;
 'k Zie hem zyn zilverwerk, zyn kleed, zyn huis vergulden:
 Hy teert gelyk een Prins: 't gaat vast dat onze Jan
 Of Prinzen schatten heeft, of Prinselyke schulden.

283. *Voorzorg.*

Wat sluit jy alles toe! sprak Neeltje tegens Jordan;
 'k Vind alle kasten toe, of ik een diefeg waar':
 Ik ben het egter niet. Neen, zei hy, dat is klaar:
 Maar ik sluit alles weg, opdat ge 't niet zoudt worden.

284. *Te laat getrouwd.*

Neel is een maand getrouwd, en is van kind gelegen;
 Wat is aan zulk een stuk misdaan?
 Men zegt dat zy te vroeg dit kleintje heeft gekregen.
 'k Denk anders: Neel is wat te laat ter kerk gegaan.

285. *De gespaarde pillen.*

Heer Doctor, zeide ik eens, neemt gy nu zelf geen pillen,
 Daar gy loopt kwynen aan de koorts, byna een jaar?
 Ik pillen? zei hy; neen: dat 's goedje, dat ik spaar
 Voor hun, die 't eischen, en my wel betalen willen.

286. *Goedkoop sterven.*

De Boeren uit myn Dorp begeeren geen' Apteker,
 Veel minder een Doctoer, de reden is voorzeker
 Niet kwalijk uitgedagt voor luïden uit het veld:
 Veel liever sterven zy voor niet, dan voor hun geld.

287. *Nieuws.*

Hebt gy niet nieuws gehoord, vroeg my een slegte Preker;
 Nieuws? zeide ik, neen voorzeker
 Dan dat 'er wordt gerept,
 Dat gy u loslyk op den stoel gekweten hebt.

288. *Storm te land.*

Schipper Jan reed, als een Heer,
 Op een weelderige Meer,
 Die, te vol met haverkruiden,
 Hem deed in den modder tuimlen.
 Ziet eens, zei hy, 't kan hier meê
 Stormen als by ons op Zee.

289. *Wedspel.*

Jan speelt om geld, en zegt: ik speel om niet met al;
 'k ben geen dobbelaar; 'k wed maar wie 't winnen zal.

290. *Last van een' vyand.*

Maakt vrienden, vrienden, en schouwt vyanden met magten:
 Dit breng ik dagelyks myn kindren in gedagten.
 Een honderd vrienden is te weinig voor een' Man:
 Een enkele vyand is meer dan hy dragen kan.

291. *Geen ellende voor den tyd.*

Een Vrek had op 't gedrag eens Kwisgoeds lang gelet:
 Hy sprak in 't eind: myn vriend, schik u naar myne zeden.
 Neen, Heer, was 't antwoord: neen: ik volg eens andre wet:
 'k Moet, eer ik leve als gy, myn geld geheel besteden.

292. *Verkeerde mildheid.*

'k Vraag u om cenig geld: gy geeft my kwade woorden,
 Zo veel als menschen immer hoorden.
 Die heb ik niet van doen: zo gy geen penning telt,
 Houd dan uw woorden met uw geld.

293. *Het uitgestorven Gezin.*

Job kwam van buitens lands, en vroeg eerst naar zyn Vaartje.
 Men zei hem, hy was dood. Wat duivel! riep hy, dood!
 Myn Moer? al dood: myn Broers? al dood: myn Zuster Maartje?
 Dood: duizend Duivelen! staa ik dus naakt en bloot?
 Hoe is 't tog met den Hond, voor dezen al myn lusten?
 Al dood: toen was 't: arm beest! by de andren moog' hy rusten.

294. *De opgebelderde pogchery.*

In eenen dag, zei Hans, was hy van Mentz gereden
 Op Schaatsen naar den Haag: zyn knegt viel in zyn reden,
 En zei, in eenen dag, myn Heeren, dat is waar:
 Maar gy moet weten, 't was de langste dag van 't jaar.

295. *Goede Raad.*

'k Was van den weg gedwaald om slegte paën te myden,
 Ik zag een' Boer en vroeg of ik terug moest ryden?
 Neen, Heerfchap: ryd tog niet te rugge, zei de guit.
 Keer slegts uw paard eens om, en ryd dan weer vooruit.

296. *De Weduwnaar.*

Klaas was zyn Kniertje kwyt; hy zat in diepen rouw,
 En elk beklagde hem 't verlies van zyne vrouw.
 Ja, zei hy, is 't niet waar, ô vrienden? zal 't ooit falen?
 Al wat ons liefst is, wil de Duivel 't eerste halen?

297. *Verandering van beroep.*

Tys was een Schilder, en is nu een Arts geworden.
 Hy zei zyn vrienden, die 'er zomtyds over morden,
 De fouten, die ik deed als Schilder, zag elk een:
 Nu stop ik ze onder de aard, en men ontdekt 'er geen.

298. *Misvatting omtrent een wapen.*

Al de Adel was te paard, en brandde 'er schier op los:
 Want Jonker Dirk verbood aan Jonker Jan zyn wapen.
 In 't einde, toen ze 'er wel begosten op te gapen,
 Was 't een een Koeijenhoofd, en 't ander van een Os.

299. *Verzuim van Kerkgaan onschuldig!*

Men vraagde aan Job waar 't aan gebrak,
 Dat hy zyn kerkgaan na wou laten?
 Wel, zei hy, waartoe al dat praten?
 Ik was eens onder 't heilig dak,
 En hield 'er meer van in gedagten
 Dan ik myn leven kan betragten.

300. *Vernoegde Bedelaar.*

Ik vraagde een' Bedelaar, hoe hy zoo lustig leefde
 In 't midden van de kou? hy lachte, daar ik beefde.
 Heer, sprak hy, let 'er op: 'k trok al myn kleeren aan.
 Gy zoudt zoo koud niet zyn, hadt gy dat ook gedaan.

301. *De Leugenaar.*

Men sprak met Jan in ernst, en iedereen bezogt
 Of hy de leugentaal hem niet ontleeren mogt.
 Ei, zei hy, kwelt ons niet, noch u noch my, myn Heeren.
 Ik heb vyf jaar van doen om 't liegen af te leeren,
 En nog vyf om geloof te krygen by de liên.
 Wat weet ik of ik 't uit zal houwen tot de tien?
 'k Heb elk bedrogen: nu mogt ik my zelv' bedriegen.
 Weest op uw hoede, want ik denk te blyven liegen.

302. *De Paardenkooper.*

Gys, geeft gy duizend pond, om Paarden op te koopen,
 Aan enen, die u kan bedriegen en ondoopen?
 Weet dat ik u al lang in 't gekboek heb gesteld:
 Maar komt de Koopman weer met Paarden of met Geld,
 Dan wordt uw naam 'er uitgewreven;
 En aanstonds wordt de zyne in de open plaats geschreven.

303. *Bedelaars rekening.*

Hoe trouwen Bedelaars zoo lustig, zonder vrees
 Van zwaren Kinderlast, en overwigt van vleesch?
 Wat gisfing maakt dat volk? Men kan het ligt vermoeden:
 't Gemeen, dit weten zy, zal huane kinders voeden.

304. *De Pronkende Gek.*

Men lachte, omdat Klaas Nar ging pronken door de Stad,
 Met nieuwe kleeren aan, en als een Jonker trad.
 Hy zei, ik ben een Gek; des moet gy 't my vergunnen;
 Want pronkte ik niet op straat, wie zou het weten kunnen?

305. *De halve Gek.*

Ben ik een halve Gek, zei Jasper, en hy was 't,
 Zoo zyn wy wel gepast.
 Jan, leen my uw verstand; ei laat ik u belezen:
 'k Zal dan een heele wezen.

306. *Jonkers.*

Wat dunkt u, wyze Lien van Adel, van die Pronkers,
 Met al die linten, en 't onnutte Staal op zy?
 Zy zien 'er dapper uit: maar, stond de zaak aan my,
 Eén Degen was genoeg voor zeven zulke Jonkers.

307. *Kleed en Man.*

De Snyders Winkel en het Hof
 Zyn twistig om den hoogsten lof.
 Wie dunkt u dat in 't pleit den lauwer winnen kan?
 Daar maakt de Man het kleed; hier maakt het kleed den Man.

308. *Ouden mans liefde.*

Wat schaadt toch de oude dag aan 't vryen of gezoen?
Brandt niet het dorre hout veel lichter dan het groen?

309. *Regtspleeging.*

Myn Advokaat zei, goede knegt,
Vrees niet, ik help u ras te Regt.
Hy heeft ook niet gelogen: maar
De schulden vallen nu zoo zwaar
Dat zy my waarlyk overstelpen.
Heet dat een' man te regt te helpen?

310. *Op de Boekenkamer van eenen Ongeleerden.*

't Is hier vol in alle hoeken.
'k Zie al Boeken, waar ik zie,
Maar ik merk 'er naauwlyks drie,
Die iemand houden zal voor uitgelezen Boeken.

311. *Ter Bruilofte van eenen Edelman met een ryke
Burgerdogter.*

Dit Huwelyk van Eel en Ryk
Is een Bloedbeuling vry gelyk,
Daar ieder een het zyn toe doet:
De Vrouw het vet; de Man het bloed.

312. *Jan en Tryn.*

Jan was de lesfen moe, die Tryn hem daaglyks gaf,
En zei wat doe ik Tryn? wat kennis heb je 'er af?
Ik slaa 'er na, zei Tryn, en weet wel dat ik 't raak.
Ik meê, zei Jan, en gaf ze een vuist voor elke kaak.

313. *Van eenen Logenaar.*

Klaas kan liegen en bedriegen,
 Maar nog allerminst met liegen,
 Eenmaal heeft hy niet gelogen:
 Toen werd alle man bedrogen.

314. *Een Spreekwoord.*

Al wat gy goeds schryft is gestolen,
 Uit boeken van de beste Scholen.
 Ik vind het Spreekwoord wel gevest:
 Gestolen beetjes finaken best.

315. *Geluk boven Wensch.*

Dirk had zyn hart gezet op een van duizend Vrouwen.
 Wat elk hem raden mogt, hy wou 'er egter aan:
 Nu vindt hy haar met kind: dat's dubbel winst gedaan.
 Schoon 't meer is dan hy zegt, 't is 't zyne na het trouwen.

316. *Voorzigtige ongeleerdheid.*

Pier weet niets, en hy wil niets weten: 't mogt hem schaden.
 Men kan de reden ligtlyk raden.
 Hy houdt het met het oude lied,
 Al wat een mensch niet weet, dat schaadt hem waarlyk niet.

317. *Voorzigtigheid.*

Wat is hy voor een man, zei Neel, dien 'k trouwen zou?
 Eel, ryk, geleerd, zei Griet, in allerhande spraken.
 Eel, ryk, geleerd, zei Neel: 't zyn waarlyk groote zaken,
 Maar, Grietje, zeg my nu: wat is hy voor een vrouw?

318. *Op Jan.*

Jan heeft een adelyk gemoed,
 En wat hem lust ter hand te trekken,
 Daar zegt men van, en zonder gekken,
 't Is jammer dat hy anders doet.
 Maar Jan is ook een Regtsgeleerde,
 Hy kent het regt en het verkeerde,
 Hy laakt het kwaad, en pryst het goed;
 't Is jammer dat hy anders doet.

319. *Jan getrouwd.*

Jan wou zyn maagdom zuiver houwen,
 Wat vriend of vyand raden mogt,
 Steeds had hy dit of dat bedogt,
 En zei: 't kwam hem niet slaags te trouwen,
 In 't einde raakt hy in den val,
 En krygt een wyf, half vroed half mal,
 Die hem zyn maagdom doet bekoopen,
 Met tang en toffelen met hoopen;
 Dus groet zy hem des nagts en daags,
 Nu komt hem 't huwen wonder slaags.

320. *Verkeerde opvatting.*

Klaas kwam t'huis, zoo vol wyns als hy maar pas kon dragen,
 En Neel, zyn wyf, die Klaas met preeken plagt te plagen,
 Beet hem geen woordje toe; 't geen Klaas zo wonder gaf,
 Dat hy moest zeggen; Neel, gy stelde 't laatst zoo dol aan,
 Hoe is 't zoo heilig dag? verdien ik nu geen straf?
 Vergceef 't my, Klaas, zei Neel: ik zag u niet voor volaan.

321. *Onderfcheid van goed.*

Wat is tog deze Heer, daar gy my aan wilt binden?
 't Is een goed knegt, zei Jan, dat zult gy zoo bevinden.
 Een goed knegt? Op uw woord houde ik dat voor gewis:
 Maar 't raakt my nader, Jan, of 't een goed Meester is.

322. *Sterke liefde.*

Jan heeft zyn Wyfje lief, en mint ook 's Gravenhage
 Waarin hy wonen mag:
 Hy zweert my, eer ik 't vrage,
 Dat hy ze 'er liever dood, dan elders levend zag.

323. *Gebreken.*

't Is waar, zei ligte Joost, men mag my wel bespreken,
 'k Heb menigte gebreken.
 Maar men vergeet 'er een, schoon ik het niet bedek,
 Te weten 't Geldgebrek.

324. *Gierigaards Graffchrift.*

Hier legt een mensch in de as,
 Die, gierig in zyn leven,
 Den geest naauw wilde geven,
 Omdat het geven was.

325. *Tryns hand boven.*

Tryn was een arme Meid, toen Klaas haar Bruijom werd;
 Nog voert zy 't hoogste woord, en baart hem bittere smert,
 Als had hy 't al met haar behuwlykt. Is 't niet wonder?
 Klaas onderhoudt het wyf, en 't wyf houdt Klaas 'er onder.

326. *Twee Testamenten.*

Jan heeft een Testament, dat in zyn voordeel spreekt:
 Klaas heeft een jonger schrift, dat weer het oude breekt.
 Hoe ik het wend of keer, nooit kan ik Jan gerieven:
 't Is vreemd: Jan komt te kort, al heeft hy de oudste brieven.

327. *Anders.*

Een deel goê Paapjes gaan als dolle lui te werk,
 Omdat een gift, welcer besproken aan hun Kerk
 By een klaar Testament, door een van jonger dagen,
 Hun Kerk onttrokken is, en andren opgedragen.
 Ei zoete Priestertjes, maakt wat min redements.
 Nu zyt gy Vaderen des Ouden Testaments.

328. *Consultatie.*

Teun vroeg een' Advokaat om goê raad op zyn vrage,
 En 't kostte hem terstond een gulden drie of vier.
 Toen kloude hy zyn hoofd, en zei, in 's Gravenhage
 Is 't leven niet goedkoop: want goê raad is 'er dier.

329. *De Advokaat van kwade zaken.*

Een Regter vroeg met ernst aan zekren Advokaat,
 Vriend! waarom brengt gy toch kwaê zaken voor den Raad?
 Het antwoord was: myn Heer! 'k zou goede zaken kiezen,
 Zoo ik die telkens voor den Raad niet moest verliezen.

330. *De Digter.*

Myn vaarzen kosten my geen moeite, zegt Quiryne:
 Zy kosten juist, zegt Jan, het geen zy waardig zyn.

331. *Twyf-*

331. *Twyffelagtig berigt.*

Daar gaat uw maagd, zei Christiaan,
 En zag onze Aal den hoek om gaan:
 'k Hoop, zeide ik, dat het niet miszeid is:
 'k Weet zeker dat het onze meid is.

332. *Herfstooft.*

October is in 't land, en 't regent geele blaren,
 Doctoren helpt uw volk van 't kantjen in de floot:
 Uw bladren vallen ook: gy moogt ze wel vergaren,
 't Zyn zulke als Danaë zag vallen in haar schoot.

333. *De Kreupele.*

Louw was zyn been aan stukken,
 Dus liep hy op twee krukken,
 Van d' eene in d' andre kroeg.
 My dagt, het was wat vroeg,
 Ik zei, wel goede Louwtje!
 Hoe smaakt dat aan uw Vrouwtje?
 Hy antwoordt op myn vraag,
 'k Weet niet wat haar behaag';
 'k Doe 't op myn eigen houtje.

334. *Pleitende Klaas.*

Men zocht myn Buurman Klaas zyn woning af te naasten:
 Hy kreeg een Advokaat, en bad hem wat te haasten:
 De Regtsgeleerde trad in 't minst niet uit zyn pas,
 Maar vroeg of aan een Huis zoo veel gelegen was.
 Gelegen aan myn huis? zei Klaasbuur; welter degen:
 Ruim agttien morgen Lands zyn aan myn huis gelegen.

335. *Hoerenjagers.*

Kees Krul zegt, met een slatig wezen,

Hy is geen Hoerenjager: neen:

Met zulk een naam wordt best Baljuw of Schout geprezen.

Die jagen mooie meisjes heen.

336. *Dubbelzinnig Gezegde.*

'k Zei dat myn Buurmans zaak gesteld was aan Goëmannen,

Dat daarmee alle twist en scheuring was gebannen.

Goë Mannen? riep Mary: ik zeg uitdruklyk neen:

Want Jan, myn grimmer, is van die Goë mannen een.

337. *Voorslag.*

Jan hield by Neel om 't Jawoord aan:

Zy zegt ik moet me 'er eerst eens op beslapen gaan,

Eer ik de gunst u schenk, waarop veel vryers liepen.

Neel, sprak hy, zyt ge zoo na ree?

Vier oogen zien wat meer dan twee,

't Waar best dat wy 'er eens malkandren op besliepen,

338. *Hart tegen bart.*

Truy heeft een vrolyk hart, en wou wel telkens sineeren:

Teun heeft een karig hart, en wou wel niets verteeren.

De grootste vreugd van Truy baart Teun de grootste smart.

Dat 's inderdaad hart tegen hart.

339. *Val op val.*

Truy, die een jaar geleën een speelkind heeft gekregen,

Vindt nu het tweede al onderwegen.

Wel zegt het spreekwoord, en met reën,

Een ongeluk komt nooit alleen.

340. *De oude knegt.*

'k Zei, Tryntjebuur, uw Jan is nog al de oude knegt,
 Op lugt van goeden wyn en klugties afgeregt.
 Hoe de oude knegt? zei Tryn, dat is heel wel gezegd, maar
 'k Wou Jan de jonge knegt waar.

341. *Gegronde Weigering.*

Men noodigt Jan in de Opera,
 Om daar, in 's menschen stem, een Nagtegaal te hooren:
 Neen, zegt hy, 't kan my niet bekooren,
 'k Hoor 't Nagtegaaltje zelf, wanneer ik buiten ga.

342. *Gepast antwoord.*

Jan, die een bochel had, kwam Jochem cenoog tegen:
 Het was juist 's morgens vroeg, en Jochem zei, myn vriend,
 Gy hebt al vroeg uw last gekregen.

Jan sprak: ik meen dat ge u verzint,
 't Is laat genoeg om met een vragt langs straat te loopen;
 En wilt gy 't zien, zoo doe uw tweede venster open.

343. *Redelyke wensch.*

Voltaire maakte Alzire: Alzire werd gespeeld:
 Men riep: Voltaire heeft dat Treurspel niet geschreven.
 Ik wenschte, sprak een man, door de eedle konst gestreeld,
 Dat ons een ander had het meesterstuk gegeven.
 En waarom wenscht gy 't? was de vraag van zekren Heer.
 Men had, was 't antwoord, dan een grooten Digter meer.

344. *Goëmanschap.*

Ik heb veel zaken aan Goëmannen zien verblyven,
 Maar nooit een zaak aan goede wyven.

345. *Het trouwziek meisje.*

Neel, zeide ik, zyt gy zot, en zoekt gy reeds te paaren?
 Wel meid, gy zyt pas vyftien jaaren.
 Ô! zei ze, is vyftien jaaren pas,
 Dan trouw ik immers niet te ras.

346. *Gravfchrift.*

Reinier de Logenaar gaf gisteren den geest,
 En fprak: Ô vrienden, 'k sterf! toen hy zich nederleide:
 De vrienden zagen 't wel, maar waren nog bevreesd
 Dat hy geen waarheid fprak, omdat hy 't zelf juist zeide.

347. *Verkeerd gewyſde.*

Een Heer wees Jan den weg:
 Die leidde hem in plasfen,
 In modder en moerasfen:
 Wel, zei hy, wel, ik zeg,
 Men mag 'er wel van preeken,
 Zoo als de Heeren fpreeken.
 Hier zit ik vast en kyk,
 Tot de ooren toe in 't flyk:
 En moet ik nog al pryzen
 Het geen de Heeren wyzen?

348. *Viele belofte.*

Fy maant zich zelve ſlaag, en zegt me op alle ſtraten,
 U komt nog geld van my: ſteeds laat ze 't by dit praten,
 En zy betaalt my niets: wat baat het praten, Fy?
 Van u komt my nog geld, en nimmer geeft gy 't my.

349. *De wakkere man.*

Dirk heet een wakker man:
 'k Hoor dat hy wakker eten,
 En wakker drinken kan.
 Het moet al wakker heten
 Wat hy by nagt of dag
 Of doen of laten mag.
 Daar komt hy uit zyn bed, en doet nog niets dan gapen.
 Is 't wonder dat hy geeuwt, die wakker heeft geflapen?

350. *Aan Neel.*

Neel heeft twee nieuwe fchoenen aan,
 Geflikt met goud en zilvren draên.
 Zy heeft 'er nieuwe kousen by;
 Van Engelsch' inkarnaten zy.
 Nu zyn de rokken haar te veel,
 Men ziet het goedje niet geheel;
 En 't geen men niet volkomen ziet
 Geeft weinig of men 't heeft of niet.
 Maar, Neel! 'er is wel helpen aan;
 'k Zou op myn handen leeren gaan,
 Gelyk de koordendansers doen,
 En pronken zoo met kous en fchoen.

351. *Kwaade Opvoeding.*

Dirk fchikt zyn Zoontjen op, met zyn gebloosde kaken
 En zyn gekrulde kuif, als of 't een Meisje waar;
 Hy had ons van zyn' Zoon beloofd een' man te maken:
 Maar nu gelykt het kind de Moer, en niet de Vaar.

352. *Mis.*

352. *Misverstand.*

Jan had de derdendaagſche koorts.
Zyn Arts zei dag aan dag, hy zou haast op de been zyn:
Intuſſchen ziet men hem zoo mager als een toorts,

En dór in al zyn leên zyn.
De Doctor gaf hem goed beſcheid:
Hem is geſchied als was gezeid,
Zyn vleesch is meest verdwenen,
Hy is haast op de beenen.

353. *Schielyke mildheid.*

Wat is een gierig man,
Die nooit iets geven kan
Dan als hy 't niet kan houên?
En die 't zoo noode derft,
Dat hy, zelfs als hy ſterft,
Nog bang is voor 't berouwen?
Zoo ging 't met onzen Jaap,
Die, met zyn' laaſten gaap,
En biddend om erbarmen,
Eerst gisteren den armen
Met honderd pond bedagt.
Wie had het ooit verwagt,
Dat zulk een bloed der bloeden,
Zyn ſchrapen zou vergoeden,
En tasten in zyn deeg?
Maar Jaap was toen al veeg.

354. *Aan een' gierigen Rykaart.*

Gy zyt wel vyftienmaal zoo ryk als ik voor 't minst,
 En ik wel zestiemaal meer meester van myn winst;
 Renmeester van het goed van ongeduldige erven,
 Die, daar gy 't leven mint, steeds wenschen om uw sterven:
 Zy tellen elken beet, dien gy in 't uwe doet,
 Als deed gy uw ontbyt en maalyd van hun goed.
 Ik kleed my als 't my lust: gy... 'k durf het naauwlyks zeggen.
 'k Slaap rustiger dan gy; en 't scheelt al veel in 't leggen.
 Myn huis is lang voltooid, het uwe niet begost.
 Ik eet al wat my lust, gy wat het minste kost.
 Ik derf al wat ik moet, gy beeft als ge iets moet derven.
 Stel dat wy famen door een wei vol slooten zwerven,
 Dat gy een langer Pols dan ik hebt, wat is 't dan,
 Zo gy voor slooten staat, daar ik nog over kan?

355. *Meer dan reden.*

Uw knegt zei, gy waart uit: 'k geloofde 't, en ging weg,
 Schoon ik u hoorde spreken.
 Nu ben ik t' huis; en roep, laat my myn hoofd niet breken,
 'k Ben uit: gelooft gy 't niet, daar ik, ik zelf 't u zeg.

356. *Nieuwe Jaar.*

Ik weet niet hoe zich 't volk vergaapt aan Nieuwjaarsdag;
 Als zag men heden dat men gisteren niet zag?
 't Jaar is een ketting, en de schakels zyn de dagen,
 Die zien wy morgen nieuw, zoo wy ze gisteren zagen,
 't Is niet op ieder' dag 't begin van Louwmaand, maar
 Is 't niet driehonderd-vyf-en-zestigmaal Nieuw Jaar?

357. *Onschuld.*

Teem is een weetniet: dat 's bewezen en gewis:
 En dat hy 't zelf niet weet, is tevens ook waaragtig:
 Men straff' zyn domheid niet, hy is 't verstand niet magtig.
 Wat kan hy weten, daar de man een weetniet is?

358. *Vernoegde Jan.*

Tryn heeft haar mooie goed aan Jan haar' man gemaakt.
 Den regten erfgenaam liet zy 'er niet een veer van:
 Hoe ook het Testament geloofd worde of gelaakt,
 Jan hield veel van zyn Tryn, en houdt 'er nu nog meer van.

359. *Spoedige geboorte.*

Klaas hebt gy nog geen zin, gy plompaart als gy zyt,
 In 't kramen van uw wyf, zes maanden voor den tyd?
 My dunkt uw jonge zoon, ('t is uit zyn oog te lezen)
 Zal een voortvarend knegt, een goed Postryder wezen.

360. *De Tafellievende Priester.*

Een Priester predikte altemet,
 En telkens zag men hem te pankoek of te wafel:
 Men mogt wel zeggen: Heerroom let
 Min op de tafels van de Wet,
 Dan op de Wetten van de Tafel,

361. *Gewoonte.*

Klaas denkt gedurig aan zyn zoete Vrouw Susanne.
 Zyn tweede vrouw heet Anne en kakelt zonder end.
 Hy heeft zich net van pas den eersten naam gewend,
 En weet gestadig niets te roepen dan Sus - Anne.

362. *De Pleiter.*

Myn regt is al zoo klaar als 't middaglicht kan wezen,
 En elk heeft my gezegd dat ik niets had te vrezen.
 Nu is myn Advokaat van gantsch verdraaiden zin.
 Ik vrees hy moet niet, maar hy wil 't my doen verliezen:
 Een man, die knooopen vindt in biezen,
 Brengt die daar zelf vrywillig in.

363. *De Christen.*

Ik zoek geen wraak, myn vriend; veel liever wil ik hooren
 't Onhebbelykste woord:
 Zoude ik den hemel stout verstooren,
 Omdat een stervling my verstoort?

364. *De verongelykte.*

Tys kreeg van zyne vrouw van agteren een lap,
 Om dat hy dronken was; hy riep, ik word bedrogen,
 Men hoont my door dien agterklap,
 En die is erger dan een logen.

365. *Voermans Latyn.*

Een mugte Doctor had een' dronken voerman voor,
 Die fragt en wagen had rondom gestort in 't spoor,
 De Doctor zei, dat is voorwaar een groote onisfie,
 De voerman rymde, en sprak: Heer, ik beken 't: om is hy.

366. *De gevryde.*

Fy leefde lang in dwang van Vaartjen en van Moertje,
 Daarop werd zy gevryd, en trouwde, en werd een hoertje.
 Men zei haar menigmaal, hebt gy geen schaamte, Fy?
 Wel zei ze, ik ben gevryd: ben ik dan nog niet vry?

367. *Allerlei gedierte.*

Past Menschen en past Beesten,
 Zoo hier en daar in 't land,
 Een ieder op zyn leesten,
 Zoo vindt gy, voor de hand,
 Hier menschen zonder ziel, daar beesten met verstand.

368. *Aan zekeren Auteur.*

Zyn schoone woorden hoog te roemen,
 't Wel schryven heeft ook zyn besheid,
 En schoone letteren zyn bloemen,
 Die wy met regt en reden noemen,
 Een zwygende welsprekendheid.

369. *De snedige Bedelaar.*

Ik noemde een Bedelaar brooddronken op de Straat.
 Heer, zei hy, met dien naam verdien ik niet te prouken:
 Hy past my waarlyk niet in myn' berooiden staat,
 Want ik heb brood gebrek: dus ben ik niet brooddronken,!

370. *Hoedenkramer.*

Dirk zocht een nieuwen hoed met woorden te betalen.
 Neen, zei de Kramer, Heer: hier moest geen geld aan falen;
 My lust niet agter u te loopen als een bloed,
 En hebben staag myn' hoed te ligten voor myn' hoed.

371. *Vragende Waarzeggers.*

Drie Heidens vroegen my den naasten weg naar stad.
 'k Antwoorde met een lach: wel, mannen, schaamt u wat!
 Is 't noodig dat ik u, die raadfels uit kunt leggen,
 Hier buiten 't naaste pad naar onze Stad zou zeggen?

372. *Ongelyk huwelyk.*

Tys is pas twintig; Maai, zyn wyf, pas zestig jaaren:
 Hy zegt: een oude luit krygt wel eens nieuwe snaren.

373. *Neel en haar Bruidegom.*

'k Wed dat gy my niet vindt, zei Neel, en was gaanschuilen
 Gelyk een malle Bruid, die lust heeft om te huilen.
 Ja, riep de Bruigom, Neel: zit gy daar in een hoek,
 En valt gy reeds al aan het pruilen?
 'k Wed, zoo gy zelf niet komt, dat ik u daarniet zoek.

374. *Ligte zwaarigheid.*

Een zware zaak is vast een beurs, die zonder wigt is.
 Is 't niet vreemd dat een ding te zwaar valt, dat te ligt is?

375. *Vryagie.*

Dirk zei, hoor Neeltje, wil tog ryplyk overleggen:
 Wat ik ook vry, gy zegt, 't is niet te doen met zeggen.
 Kom, zeg het jawoord maar, dat beter dan een zoen is,
 En gy zult vinden of 't met zeggen niet te doen is.

376. *Gysbert in de ketting.*

'k Zag Jonker Gysbert met zyn' gouden ketting pragchen,
 Als waar hy Heer van 't Land: ik zei, dat 's om te lagchen;
 Men legt de dollen aan een ketting of een bast,
 Hier 's ook een ketting, maar ze is aan den dollen vast.

377. *Fong schoon boven.*

Hoe schoon is de ouderdom van zesenzestig jaaren;
 Niet waaar Klaas? zei zyn wyf. Hoe zoo, zei Klaas; waarom?
 't Mag, zei hy, schoonheid zyn van witbesneeuwde hairen,
 Maar zesendertig is nog schooner ouderdom.

378. *Ge.*

378. *Gezegende Jan.*

Jan heeft tien monden t'huis, en heeft, naar dat hy telt,
Geen kinderen te veel, maar wel te weinig geld.

379. *De Meester knegt.*

Ik heb het huis vol boden.
Heb ik hen wel van nooden?
Wordt al dat luyc goed
Niet uit myn zweet gevoed,
Gelegerd en gedekt? Verftonden wy 't ten regten
De meester van het huis is knegt van alle knekten.

380. *Ieder ding heeft zyne plaats.*

Geeft ieder ding zyn plaats, gelykt een slegt vermaan,
Maar 't is wel gaê te slaan.
Beproeft eens wat het scheelt of 't vuur, daar 't moet, bewaard
(legt,
Of op de zoldering een duimbreed van den haard legt,

381. *Hard tegen hard.*

't Wil tuschen Teun en Tryn steeds blikfemen en dondren:
En 't is niet te verwondren;
Want zy zyn even hard van hoofd en van gemoed.
Teun is de steen: Tryn 't staal: denk of 'er 't vuur uit moet.

382. *Lastig zwygen.*

Komt gy myn huis bezien, en meldt gy noch gebreken
Noch deugden van 't gebouw. Wat wil dat zeggen, Jan?
'k Bid, zeg my goed of kwaad, of kom niet by me, man,
Stilzwygen is een vloek, nog erger dan kwaadspreken.

383. *Gemaaktheid.*

Jan, uw gemaakte spraak en uw gemaakt gelaat
 Zyn konflig, ik beken 't: maar tog onzoet en kwaad.
 De mensch is eens gemaakt: maar wordt het wel geprezen
 Nog eens gemaakt te wezen?
 Maak ik 't u zoo niet wys,
 Zoo proef wat verfche fcheelt van opgewarmde fpy's.

384. *Hoogduitfche P.*

Dirk pronkt met zyn Hoogduitfch: heeft hy 't niet wel gevat?
 Het Pefthuis noemt hy fteeds het Besthuis van de Stad.

385. *Ontmenschte woede.*

Jan, zegt ge, is moedig als een Leeuw: is dat het meest?
 Dan is hy evenwel maar moedig als een Beest,

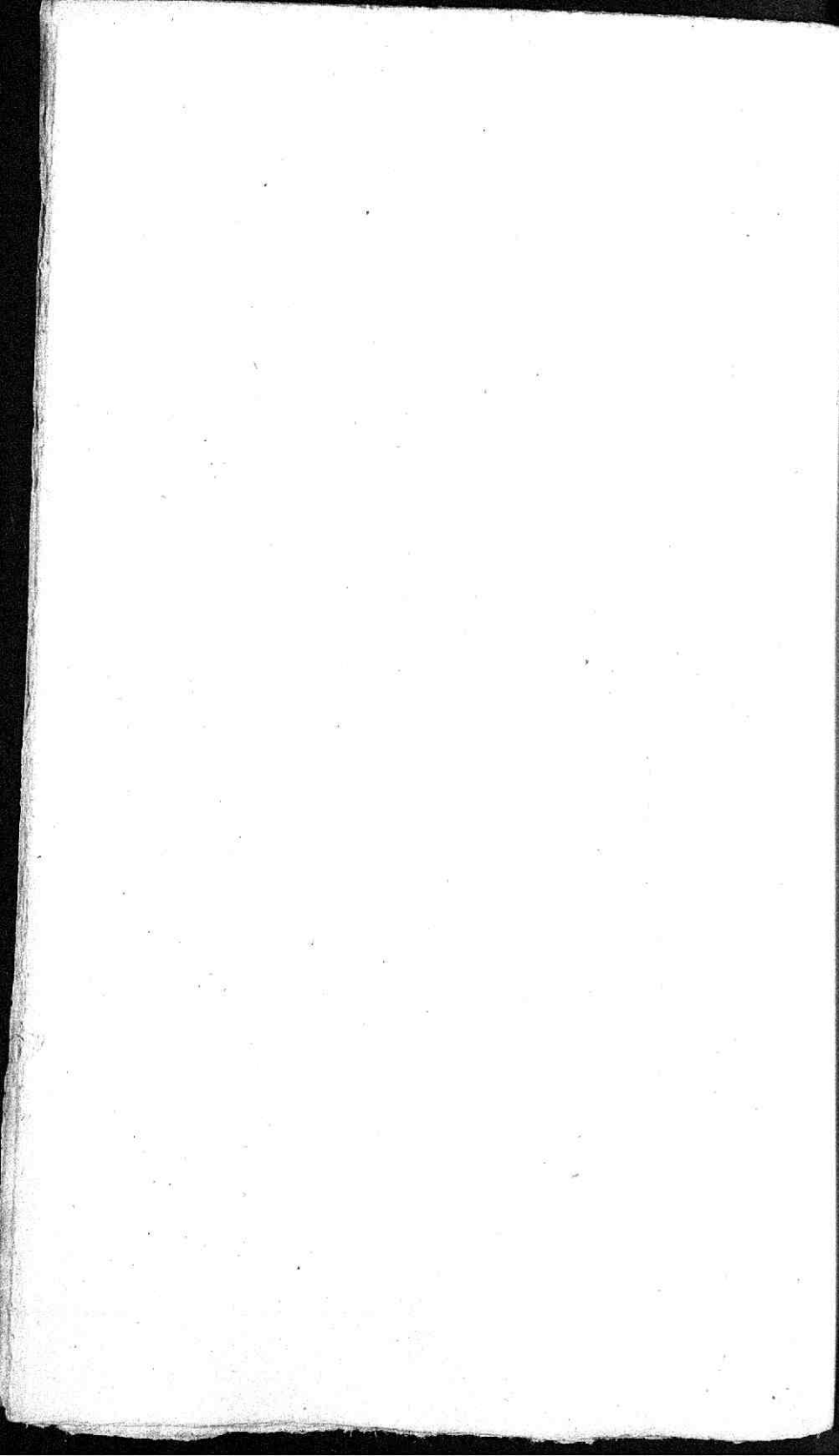
386. *De Vrouw Meester.*

Nei, dagt my, moest al wat aan 't hooge woord gewend zyn.
 Man, zei ze, 't zy verkoop of koop, ik wil gekend zyn.
 Gekend, zei toen haar Man; gekend, myn zoete Nei?
 Ei lieve, wees gerust: ik ken u al te wel.

* * *

* *

F A B E L E N
E N
V E R T E L Z E L S.

DE ACTRICE.

Mejuffrouw N . . . , die, vele jaren,
Door houding, spreekkrant en gebaren,
Op 't Schouwtoneel had aan het volk behaagd;
Werd van de blonde B op 't vriendelykst gevraagd
Om haar een lesje meê te deelen;
Opdat zy ook, op hare beurt,
De rol van minnares eens naar de kunst mogt spelen,
Die de ontrouw van haar lief betreurt.
Mejuffrouw N laat zich hiertoe bepraten :
Maar al het onderwys kon in 't geheel niet baten.
In 't einde werd zy moedeloos :
Zy gromde, hield zich byfter boos,
En sprak, ô domme meid! kan ik u dit niet leeren.
Verbeeld u slegts dat een der fraaiste Heeren
Uw tedre liefde, uw hart bezat,
En u zyn trouw gezworen had;
Maar ylings, zonder meer aan woord of eed te denken,
Veranderd in 't gemaakt besluit,
Eene andre koos tot zyne Bruid,
Zou zulk een slag uw rust niet krenken?
Zoudt ge, in uw bitter zielverdriet,
Niet klagen om uwe ongenugten,
Met handgewring, gefchrei en zugten?
Wie, ik? vroeg blonde B ô neen! dat deed ik niet:
'k Zou liever fpoedig, als me een minnaar had begeben,
Een' andren kiezen om genoeglyk meê te leven.

DE ALCHIMIST.

Een Alchimist was ver gevorderd in zyn zaken,
 En roemde op ongemeen verstand,
 Hy was, zo sprak hy zelf, de rykste van het land,
 Wyl hy 't geheim bezat van zuiver goud te maken.
 Hy deed nog meer; hy maakte, in 't end,
 Zyn vordring aan den Vorst bekend.
 Hy ging nog verder; dorst het wagen,
 Om, met de grootste nedrigheid,
 Voor zyne ontdekking loon te vragen :
 Ook word hem, door den Vorst, beloning toegezeid.
 't Is regt, sprak deze, vrugt van uwe konst te trekken;
 Gy spreekt met regt my aan : gy hebt het wel gevat.
 Myn gift zal tot uw voordeel strekken :
 Zie daar een leege beurs tot berging van uw' schat.

KENMERK VAN LIEFDE.

Opregte liefde is stekeblind :
 Men ziet geen enkele fout in 't voorwerp dat men mint.
 Dit wist een jonge Vrouw haar' Egtgenoot te leeren.
 De goede man had juist ontdekt,
 Hoe sterk haar zin was uitgestrekt,
 Om nu en dan wat vry met andren te verkeerren.

Hy

Hy zag haar, op het ledikant,
 In de armen van een' wuften kwant,
 En stelde haar 't vergryp voor oogen.
 De Dame zwoer by kris en kras
 Dat ze aan geen misdaad schuldig was.

De man zwoer even sterk, geen schyn had hem bedrogen.
 Zot! zei de Juffrouw, 'k merk dat gy me niet bemint;
 Gy zaagt wat ik bedreef, en ware liefde is blind.

ONGEVERGDE RAAD.

Een welgeschapen jongeling,

Wiens hoofd juist niet naar werken hing,

Verkoos te beedlen langs de wegen :

Een Reiziger, die hem ontmoet,

Wordt door den vluggen kwant begroet,

Die al zyn kunst gebruikt om harten te bewegen.

Hy brengt den vreemden Heer aan 't staan,

Spreekt nedrig hem om teergeld aan :

Maar deze wil geen luiheid voeden;

Foei! (zegt hy driftig) welk een schand

Is 't beedlen voor zo jong een' kwant!

Gaa werken ; red u zelf uit uwe tegenspoeden.

De gaauwert is niet wel te vreên,

Gaat ongetroost en grommend heen,

En voert, al gaande, deze reden :

'k Ge-

'k Geloof dat hy my niet verstaat;
Ik vraag om geld, en niet om raad.
Zoo ik het werken koos, ik had hem niet gebeden.

 DE ZANGMEESTER.

Elk voedt vast eerbied voor de konst, die hy hanteert,
En kent geen mensch voor wys, voor schrander en geleerd,
Die niet in deze slaagt door groote vorderingen.

Een man, die lesfen gaf in 't zingen,
Kwam, in zyn' post, een jaar of twee, of mooglyk meer,
Wel zesmaal in de week, by eenen jongen Heer,
Wiens moeder dagt dat hem geen' zegen was befehoren

Ten zy hy treflyk zingen kon.

Doch alle moeite was verloren :

De Leerling bieef zo zwak, als toen hy pas begon.

Intusfchen vordert hy in jaren ;

Hy krygt, door voorspraak aan het Hof,

Een ampt : hy vryt, en zal eerlang gelukkig paren :

Hy leeft gefchikt en braaf; elk fpreekt van hem met lof,

Behalven hy, door wien hem lesfen zyn gegeven

In de eedle zangkunst, nooit naar heur waardy verheven ;

In die betoverende kunst !

De Meester wordt betaald, behoeft niet weer te komen.

Hy heeft het gunftig lot zyns leerlings pas vernomen,

Of zegt, die domkop wint dan aller menschen gunst;

Wat fehiet hy ver te kort by andre jonge Heeren!

'k Heb hem geen zingen kunnen leeren.

DE ANAGRAMMATIST.

Een beuzelaar had eens een Anagram
 Vervaardigd, op den naam van zeker' Koning,
 En wagtte vast, zo ras de Vorst zyn konst vernam,
 Een groot geschenk tot zyn beloning.
 Zyn Majesteit stond hem te woord,
 En vroeg hem wat hy deed om aan de kost te raken.
 Hy antwoordt: Sire, ik ben door ééne konst bekoord;
 Ik breng myn leven door met Anagrams te maken.
 Ik maak my in dat konstwerk groot.
 En egter blyf ik arm: 'k heb nu en dan geen brood.
 'k Geloof het, zei de Vorst: dit strekke u dan ter leering
 Dat gy verandren moet van neering.

HET TESTAMENT.

Een man van groote kundigheden,
 Maar niet bedeed met grooten schat,
 Werd veel ten vriendenmaal gebeden:
 Elk was verheugd, die hem aan zyne tafel had.
 Dewyl nu de een dan de ander hem liet nooden,
 En hy dus dagelyks nu hier dan daar moest gaan,
 Kwam hem, door footjes aan de boden,
 Zyn spys en drank geweld'g duur te staan.

M

Hy

Hy telde een heer by zyne vrienden,
 Die pragtig leefde en 't vry kon doen;
 Die, als een' man van groot fatsoen,
 Een grooten floet had van bedienden.
 Aan dezen vroeg hy eens, op zekren dag,
 Den naam van al de knechts en meiden,
 Die hy in 't huis van dien Meccenas zag.
 Dit kwam den Gastheer voor als vry wat onbescheiden.
 Ily vroeg zyn' gast dan naar den grond
 Waaruit dit vreemd verzoek ontfond.
 Het antwoord was: myn vriend! gy zult de reden weten;
 'k Weet dat ik grof in schulden steek,
 Dewyl ik viermaal in de week,
 Op uw beleefd verzoek kom aan uw tafel eten.
 Ik ben niet ryk, gelyk u is bekend,
 Ik ben onmagtig om uw volk genoeg te schenken:
 Noem my hun namen slegts: ik zal de lui bedenken,
 By 't maken van myn Testament.

DON PEDRO, EN ZYN BROEDER JAN.

Een Burgerman liet, by zyn' dood,
 Twee Zonen na, van geld ontbloot.
 De jongste wydde aan 't Hof zyn beste levensdagen,
 En wyl hy, door verstand en vlyt,
 Den Vorst, zyn' Meester, kon behagen,
 Werd hy een man van rang en aanzien door den ryd;

Maar

Maar de oudste was een Boer, moest werken om te leven,
 Doch smaakte, met een bly gemoed,
 Het gul vermaak, 't beroovrend zoet,
 Dat vergenoeging, rust en ware vryheid geven.

Don Pedro, met zyn staat voldaan,

Sprak dus, op zekren dag, zyn' boerschen broeder aan:
 Verdoolde! wilt ge u nog niet naar myn voorbeeld voegen?

Word wys, verhef u uit het stof,
 Verzel my naar het Vorstlyk Hof,
 En blyf het veld niet langer ploegen.
 Doch Jan zegt: neen, ik volg u niet,
 Maar zie uw dwaling met verdriet.

Gy moet in slaverny voor uwen Meester zwoegen.
 Kom hier, verzel my op het land:
 Hier oogst men vrugt van zaad en plant;
 Hier wonen vryheid en genoegen.

DE SCHRANDRE WILDEMAN.

Een Spanjaard is op reis een' Indiaan ontmoet
 Op eene plaats, die, afgelegen
 Van veel bezogte en openbare wegen,
 Juist geen getuigen geeft van 't geen men zegt of doet.
 Zy waren bei te paard gezeten,
 En onze Spanjaard scheen te weten
 Dat zyn bejaarde beest, schoon willig, mak en trouw,
 Het op den langen weg bezwaarlyk houden zou.

Het Paard, door d' Indiaan bereiden,
 Was, zag hy, jong en sterk: 't behoefde zweep noch spoor:
 Hy floeg dan eene ruiling voor;
 Doch hiertoe werd de weg door weigring afgesneden.
 De Spanjaard is misnoegd en knort:
 Het knorren wordt gevolgd van schelden:
 Zelfs wordt men handgemeen: men vegt als Oorlogshelden:
 Maar de arme Wilde schiet te kort.
 Hem wordt zyn moedig Paard door 's vyands hand ontnomen.
 De Spanjaard kiest het hazepad;
 Doch de andre volgt hem na tot in de naaste Stad,
 En doet hem voor den Regter komen.
 Het Paard verschynt 'er ook: de Kastiljaansche Guit
 Maakt zyn' beschuldiger voor een' bedrieger uit,
 En wil zyn eigendom op 't schoone beest bezweeren.
 De Regter vindt hier in 't geheel
 Geen blyken voor het tegendeel.
 De Amerikaan roept uit: ik zal myn regt verweeren.
 Hy doet zyn' mantel af: men ziet hem dien gezwind,
 Als een bekleedzel, 't beest op kop en oogen leggen.
 Laat, sprak hy, myn party nu zeggen
 Wat aan myn paard ontbreekt. Aan welk een oog is 't blind?
 De Spanjaard blyft niet lang staan denken,
 Uit vrees dat dit zyn regt zou krenken.
 Hy noemt het regter oog: maar heeft het niet geraen.
 't Bekleedzel wordt het beest weer van den kop getogen.
 Het is zoo wel als 't moet aan de oogten.
 Dus wees de Wildeman de zuivre waarheid aan.
 De Regter moest hem regt verschaffen,
 En, naar de wet, den roover straffen.

DE DOORSLEEPEN WAARZEGGER.

Een Koning van den ouden tyd
 Had, wyl zyn Koningin hem weinig kon behagen,
 Juist als de Vorsten en de Grooten onzer dagen,
 Meer dan een Schoone, aan wie zyn liefde was gewydt.

Een Starrekyker had gaan droomen,
 Terwyl hy juist den loop der Starren gade floeg,
 Dat een der Dames, wie de Koning liefde droeg,
 Wier schoonheid hem had ingenomen,
 Geen volle week meer leven zou.

Dit werd den Vorst aan 't oor gehangen;
 En in die zelfde week kreeg die beminde Vrouw
 Begeerte om haren hals in eenen srop te prangen.
 Men meende dat de Wigchelaar

Op de eene of andre wyz' dat opzet had geweten.
 Mischien, zoo sprak men, is hy maar
 Een Duivelskonstenaar, en door den Drocs bezeten.
 Men maak' dien booswigt voort van kint:
 Hy word' geraabraakt of verbrand.

Doch andren wilden eerst zyn konst nog eens beproeven:
 Men moest hem vragen of hy zeggen kon en wou,
 Wanneer de dood hem naken zou.

En vond men dat zyn werk bestond in enkel snoeven,
 Dan kon men, als de Vorst hiertoe een teeken gaf,
 Den Starrekyker, tot zyn straf,
 Knaphandig uit een venster snyten.
 Die raad gevalt nog 't allerbest.

Hy, die dit voorfloeg, werd geprezen van de rest,
 't Was noodeloos den tyd met meer beraads te flyten.

De Wigchelaar komt aan het hof:

Hy meende dat men daar zou spreken tot zyn lof,
 Maar was juist in dien waan bedrogen,

De Koning vraagt hem kort en goed :

Weet ge ook wanneer gy sterven moet?

Voorfpelt gy dit, dan zyt ge een heilig in onze oogen.

De looze Vos ontzet zich niet:

Hoe sterk men naar zyn wezen ziet,

Men kan geen vrees, geen schrik, in zyn gelaat bespeuren.

Hy zegt: ó Vorst! ik weet niet net

Wat dag het noodlot me als den laatsten heeft gezet:

'k Weet egter iets, dat na myn sterven zal gebeuren:

Drie dagen na myn' dood sterft ook uw Majesteit.

Na zulk een onverwagt bescheid,

Verandren hofgezin en Koning van gedagten.

Men wenscht den knaap, reeds grys en krom,

Aartsvaderlyken ouderdom:

Dan had de Vorst van 't Ryk dien zeker ook te wagten.

LOFSPRAAK VAN JAN SCHRAAPER.

Jan Schraaper pryst een' armen bloed.
 'k Moet, zegt hy, zyne deugden roemen,
 Hem, om zyn eerlyk hart, den braafften burger noemen,
 Al sichenkt het lot hem geld noch goed,

Hy werkt met onvermoeide vlyt,
 Nooit hoeft men 's morgens hem te wakken :
 Hy wil, al heeft hy 't schaarsch, geen mensch tot last ver-
 (strekken)

En dat is veel in dezen tyd.

Ik heb den sukkel lang beklaagd.
 Hy was myn vriend wel veertig jaren :
 En heeft (dit wil ik steeds tot zynen lof verklaren)
 Nooit om een stuiver my gevraagd.

DE TWEE VREKKEN.

Heer Warnar, die den naam van grooten Vrek verdient,
 Hoort zeggen dat zyn oudste Vriend
 Van elk den lauwer wint in 't nutte geld te sparen.
 De ontdekking baart hem ware vreugd :
 Hy zoekt den Vriend van zyne jeugd,
 En vindt zyn Pylades, eerwaardig door de jaren.

Hy vindt den gryzen Man , schoon 't koud is , zonder vuur,
Gantsch onverzeld van vriend of buur :

Een lamp verspreidt een' rock , die 't flauwe licht verduistert,
Reeds wordt , daar hier de spaarzaamheid
Zoo zigbaar haren glans verspreidt,

De dengd des grooten Mans by Warnar opgeluisterd.

De Gryzaart , zwak van oog , begrypt niet wien hy ziet :
Hy kent zyn' ouden Buurman niet ;

Doch deze maakt zich ras bekend door dus te spreken :

'k Ben Warnar , die , in vroeger tyd ,

My in uw vriendschap heb verblyd.

'k Wensch dat me , in-d' ouden dag , uw raad niet moge ont-
(breken.

Men heeft by my , myn Heer , uw' grooten naam gemeld :

Men sprak van uwe zugt voor 't geld :

Ik heb die zelfde zugt , hoe zeer men die mispryze ;

En kom by u , myn waarde Heer ,

Met bede dat me uw wyze leer

In 't allerdiepst geheim der spaarkunst onderwyze ,

De gryzaart zegt : is dat , myn Vriend , uw eenigst doel ?

Kom , zet u dan op dezen stoel.

Ik blaas myn lamplicht uit : het geeft geen nut in 't praten.

Door zulk een daad zag Warnar ras

Dat deze Vriend zyn meester was.

'k Heb , sprak hy , veel geleerd , wy zullen 't hier by laten.

DE ONGELUKKIGE VRIEND.

De Atheensche School zag, in den tyd
 Toen elk verval van magt in 't Roomsche Ryk moest vinden,
 Een waardig tweetal Boezemvrienden,
 Wier edel hart zich aan de konsten had gewyd.
 De een won de liefde van den ander:
 Septimius was niet vernoegd dan by Alcander:
 De Grieksche Alcander vond het grootst genoeg een klein,
 Tenzy zyn vriend, een Braaf Romein,
 Met hem in al de vreugde en weelde,
 Die hem 't geluk vergunde, deelde.
 Alcander kreeg eerlang, door voorpraak van den Raad,
 Een ampt van aanzien in den Staat.
 Hy zag Hypatia, die zynen boezem griede:
 Zyn mond ontdekt haar zyne liefde,
 Zy schenkt hem hare wedermin,
 En alles wordt beraamd om zynen wensch te kroonen.
 Alcander wil zyn zielsvriendin,
 Eer de egt voltrokken wordt, aan zynen vriend vertoonen;
 Septimius aanschouwt de Maagd,
 Die op het eerst gezigt aan 't keurig oog behaagt.
 Hy voelt terstond door vreemde togten
 Zyn hart, zyns ondanks, aangevogten;
 Maar geeft geen zigbaar blyk van 't geen zyn ziel gevoelt.
 Hy zoekt zyn toevlugt by de reden;
 Doch daaglyks groeit de drift, die in zyn' boezem woelt,
 Hoe sterk door zyn verstand bestreden.

Haast wordt Septimius een deerniswaardig mensch.

Zyn pligt weêrstreeft zyn' liefsten wensch :

Hy kwynt, is koortsig en verliest zyn levenskrachten.

Hy flyt zyn nagten zonder slaap :

Men hoort dat zonen van den wyzen Eskulaap

De kwaal des jonglings door geen konst geneesbaar agten.

Alcander, die zyn' boezemvriend

Met hulp en troost en aanspraak dient,

Wil de oorzaak van de kwale en droeve kwynning weten,

Maar zoekt vergeefs den lyder aan.

De kranke zugt, is aangedaan,

Maar zwygt door welke drift zyn lust en krachten sletten.

De Griek, misnoedig in dien staat,

Vraagt de Artfen wat zyn vriend doet op het krankbed kwynen,

Men antwoordt hem, na kort beraad,

Uw vriend verteert door minnepynen.

Alcander dringt Septimius

Om hem het voorwerp van zyn liefdedrift te noemen.

De zieke wil den naam verbloemen,

En zegt : hoe dringt me uw vriendschap dus?

Ik bid u, verg my niets : ik moet myn hartstogt smooren ;

De ontdekking zoude uw rust verstooren.

Die woorden zyn genoeg. Alcander twyfelt niet

Waaruit het knagend zielsverdriet

Van hem, in wiens belang hy deel neemt, zy gesproken.

In 't hart, aan ware deugd gewyd,

Dat menigwerf 't vermaak van weldoen heeft genoten,

Voert vriendschapspligt en liefde fryd.

Niets kan zyn diepe wond genezen :

Hy of zyn boezemvriend moet ongelukkig wezen.

In de eeuw en plaats, waarin zich 't edel paar bevond,
 Werd menigwerf de deugd tot uitersten gedreven.
 Alcander, schoon 't besluit zyn tedre ziel doorwond',
 Meent dat hy aan zyn' vriend zyn hartvriendin moet geven.

Hypatia bewilligt in 't besluit :

Septimius neemt haar ten Bruid.

Hy trouwt : hy wordt gezond : zyn kragten zyn herboren.

Hy trekt met zyne gaê naar Rome, en ziet in 't kort

Dat zyn verdienste daar met eer vergolden wordt,

Wyl hy eerlang tot Praetor is verkoren.

Alcander, die 't gemis betreurt,

Dat hem 't belang zyns friends doet lyden,

Voelt, van zyn weêrheft afgescheurd,

Zich nog door ander leed bestryden.

Meer dan één bloedverwant van zyn Hypatia

Verklaagt hem voor 't geregt, en durft hem stout betigten:

Hy moet voor de overmagt van vuile tongen zwigten,

En valt in 's Regters ongenaê,

Als een, die zyne Bruid, in plaats van haar te minnen,

Heeft aan Septimius verkogt om geld te winnen.

Alcander poogt vergeefs, door zyn welsprekendheid,

Zyn trouw en onschuld aan te toonen.

Hy nocnt zyn vrienden wel, die thans te Rome wonen,

En wyst naar hun berigt; maar nog verliest hy 't pleit.

Men wil geen moeite doen om hun berigt te krygen.

Men dwingt door 't vonnis hem tot zwygen,

En vordert hem, die blyk van ware grootheid gaf,

Een boete, veel te zwaar naar zyn bezitting, af :

Men eischt die binnen weinig dagen :

Hy heeft geen gelds genoeg : de drift holt ylings voort :

Het

Het vonnis is geveld, zyn goed wordt aangeflagt :
 Geen klagt, hoe billyk, wordt gehoord :
 Hem wordt, daar alles wat hy heeft te koop moet komen,
 Het kleed der vryheid zelfs ontnomen.
 Hy wordt in 't openbaar ter markt ten toon gesteld,
 Men ziet den slaaf : elk biedt zyn geld.
 Een Thracisch Koopman heeft het hoogste bod geboden,
 Hy voert Alcander met meer andre slaven meê :
 Hy heeft in Thracie hun zorg en dienst van nooden ;
 Hun post was in het veld te waken by zyn vee.
 Alcander bleef een reeks van jaren
 Mismoedig zugten in die harde slaverny :
 Hy vreest dat nooit de tyd het vrolyk uur zal baren,
 Waarin hy zeggen mag : ik ben verheugd en vry.
 Doch eindlyk wordt de dag geboren,
 Die hem het middel schenkt tot een gewenschte vlugt.
 Hier wordt geen oogenblik verloren ;
 Hy spoeit zich schielyk voort, en ademt vrye lugt.
 Hy nadert Rome; en treedt, van blydschap opgetogen,
 De vesting in, en hoopt dat hy in deze Stad
 Zyn hartvriend nog zal vinden mogen,
 Die daar zyn vast verblyf welcer genomen had.
 Wat vreugd moet niet zyn ziel verrukken !
 Toen hy, termarkt gespoeid, zyn' dierbren vriend aanschouwt;
 Die daar, als of het lot zyn wenschen deed gelukken,
 Het openbaar gerigt, als Rome's Praetor, houdt.
 De vreemdeling is van gedagten,
 Dat 's Regters oog hem in den hoop ontdekken zal,
 En blyft dat voordeel van 't geval,
 Dat gunstig oogenblik, tot aan den avond wagten,

Hy

Hy wagt het vrugteloos : zyn vriend ontdekt hem niet.

Hy wil eenander middel wagen,
Gerust dat alles, zoo Septimius hem ziet,
Naar zynen liefsten wensch zal slagen.

Hy volgt den draagstoel na, waarin de Hoofdschout zit,
En zich van 't marktplein af laat naar zyn woning brengen;

Maar hier mislukt hem ook zyn wit :
Men wil zyn nadring tot den draagstoel niet gehengen.

De Dienaar weert hem smaadlyk af,
En dreigt hem slagen tot zyn straf,

Zoo hy niet ras besluit zich uit den weg te maken.
Aicander durft het huis zyns hartvriends niet genaken,

En weet, by 't naadren van den nagt,
Geen plaats tot zyn verblyf te vinden.

In Rome, waar de pragt en schatten 't oog verblinden,
Is de arme Vreemdeling verschoven en veragt.

Hy neemt, gantsch afgemat, zyn toevlugt tot de graven,
De wykplaats van verstootten slaven,

En lag 't vermoelde hoofd op eenen steen ter rust.

Hy sliep, van zorgen onbewust,

Toen in dezelfde plaats twee woeste Roovers kwamen,
Om 't goed, dat ze op den weg met onregt tot zich namen,

'Te deelen als hun goed en geld.

Welhaast was onder hen een felle twist geboren :

De sterkste wint het pleit, beslist het door geweld,
En laat den zwaksten in 't vergoten bloed verinooren.

De moorder redt zich door de vlugt.

Men vindt het bloedig lyk by 't ryzen van den morgen;

Aicander slaapt nog zonder zorgen;

Men wekt hem door een vreemd gerugt :

Men

Men boeit hem als een rustverfoorder.
 Zyn haveloos gewaad, zyn gantsch verwilderd oog,
 Verschaffen gronden voor 't betoog
 Dat hy de straf verdient van eenen menschenmoorder.
 De vreemdeling, door ramp op ramp verplet,
 Heeft nu een weêrzin in het leven :
 Hy onderwerpt zich aan de wet,
 En wenscht dat hem een spoedig vonnis word' gegeven.
 Septimius verneemt het kwaad :
 Hy hoort den man zyn schuld verklaren,
 En kent, in 't uitgeteerd gelaat,
 De vreugd en wellust niet van zyn verloopen jaren.
 De misdaad blykt hem middagklaar :
 Hy staat op 't punt van vonnis wyzen ;
 Doch wordt zyn dwaling in dat oogenblik gewaar
 Door stemmen, die by 't volk van alle kanten ryzen :
 „ Deze is de moorder niet : hy heeft zich niet bevlekt,
 „ Men heeft den regten man ontdekt :
 „ Hy veilde zyn geroofde panden,
 „ En viel den Dienaars van 't Geregt terstond in handen.
 „ Hier is hy : onderzoek zyn schuld,
 „ Hy zal de misdaad zelf belyden.
 „ Het overtuigd gemoed, 't gezigt, met angst vervuld,
 „ Gedooft niet dat zyn mond zal voor zyn onschuld stryden”.
 De booswigt wettigt zulk een klagt,
 Erkent dat hy alleen den man heeft omgebragt,
 Toen de eerst beschuldigde lag in den slaap gezonken.
 Alcander, die van rouw verkwynt,
 Weent nu zyn blyde hoop verdwynt :
 Hy wenscht dat hem de dood worde als een gunst geschonken.

Elk staat verwonderd om zyn zinneloos bestaan,
 En elks verwondering groeit tot verbaasdheid aan,
 Toen Rome's Hoofdschout, van zyn' zetel afgetreden,
 Hem, die een oogenblik geleden,
 Naar 't oordeel van 't Geregt, de doodstraf had verdiend,
 Omarmt als zyn' geliefden vriend.
 Septimius herkent Alcander, zyn' behoeder;
 Hy weet wat heil hy door zyn eedle deugd geniet.
 Hy leidt hem naar zyn huis; schenkt zyne gade een Broeder.
 De vriendschap schreit van vreugd, na 't wyken van verdriet.

DE HISTORIE VAN EEN BLINDGEBORENEN.

Een blindgeboren Jongeling,
 Wiens jammerlyk gemis den Oudren deernis baarde,
 Wiens onheil elk ter harte ging,
 Was, naar ons de Oculist in goeden ernst verklaarde,
 Door konst te helpen aan 't gezigt.
 Men vond, na ryp beraad, het best de proef te wagen,
 En liet een groot gezelschap vragen,
 Opdat de handgreep by getuigen wierd verrigt.
 Elk had, wanneer de zaak naar wensch mogt zyn bevonden,
 Zich tot stilzwygendheid verbonden,
 Om des te beter gaê te slaan,
 Wat werking, door de winst der oogen,
 In 's Jonglings harte zoude ontslaan.

De

De Chirugyn was in 't vooruitzigt niet bedrogen,
 Zyn lyder, die nog nimmer zag,
 Ontdekte nu het licht van d' aangenamen dag.

Hy stond verwonderd, zonder spreken;
 Het vreemd verschynzel was te hoog voor zyn verstand.
 Hy zag zyn' redder met het werktuig in de hand,
 En toen hy dezen met verbaasdheid had bekeken,
 Bekeek hy ook zich zelv' : het bleek,
 Dat hy den Wondarts met zich zelve vergeleek,
 En geen verschil bevond dan enkel in de handen.

Het werktuig van den Chirurgyn
 Moest daar noodwendig, zoo hy dagt, een deel van zyn.
 De moederlyke drift sloeg onderwyl aan 't branden.
 De blyde Vrouw, die thans haar lieven Telg aanschouwt,
 Daar hem 't gezigt ontfeld en opgetogen houdt,
 Slaat de armen om hem heên, omhelst hem in verrukking,
 En zegt, myn Zoon! myn dierbre Zoon!

De zoon gevoelt de moederlyke drukking :

Hy kent zyn moeder aan haar' toon.

Hy ziet wie hem omarmt; hy ziet haar in vervoering,
 Om al 't vermaak, dat hy geniet.

Hy zegt, daar hy voor 't eerst haar vriendlyk wezen ziet,
 Zyt gy dat, moederlief! en zwymt in die ontroering.

By de Ouders, en den vriendenstoet,

Die van dit werk getuigen waren,

Was ook een jonge Maagd, die, van hare eerste jaren,

Werd met den Jongling opgevoed.

Hy had haar, reeds in kindfche dagen,

Meer dan een Zuster lief : zy werd van hem bemind :

Zy vond in hem, al was hy blind,

Haar' hoogsteh lust , haar welbehagen.
 Zy houdt hem, die nog pas het heuglyk licht genoot,
 In zyn bezwying reeds voor dood:
 Op 't aktig denkbeeld slaat ze aan 't beeven.
 Zy schreeuwt haar hartzeer uit: hy hoort, en is in leven.
 Hy komt weer tot zichzelf: nu houdt hy 't oog op haar,
 Wier luid geschreeuw hem klonk in de ooren.
 Hy zwygt een korte poos, ryst op, en laat zich hooren.
 O Vrienden, zegt hy, is het waar,
 Mogt ik 't gebruik der oogen krygen?
 Waar heeft men my gebragt? Wat heeft men tog verrigt?
 Ik bíd u, zegt het my. Waartoe zoo stil te zwygen?
 Is dit nu zien? Is 't geen rondom my zweeft, het licht;
 Waarvan ik veel heb hooren spreken?
 Zal 't my na dezen niet ontbreken?
 Geniet ik nu 't vermaak, waarvan gy dikwerf praat,
 Wanneer ge elkandren in gezondheid moogt aanschouwen?
 Ik durf my zelven niet betrouwen:
 Ligt droom ik dat ik zie wie voor myne oogen staat.
 'k Heb nu geen leidsman meer van nooden:
 'k Loop, dunkt my, zonder gids waar ik thans wezen wil.
 My doet een' tred, staat yling stil,
 En grypt de hand, die hem ter hulp wordt aangeboden.
 Hy slaat geen oog op eenig ding,
 Dat niet een voorwerp is van zyn verwondering.
 Zyn geest wordt al te veel bewogen.
 De Wondarts geeft den wyzen raad,
 Dat hy voorál niets meer moest vergen aan zyne oogen;
 Maar nemen voor een' tyd de blindheid weer te baat:
 't Gezigt moest sterker zyn eer hy de proef mogt wagen

Van 't geen hem 't oog ontdekken kon:
 't Zou best de kragt van 't licht verdragen,
 Als hy de konst van zien als eene konst begon.
 Hy liet met moeite zich belezen,
 En was onwillig om op nieuw weer blind te wezen.
 En egter stuit men hem, uit pligt,
 In 't al te sterk gebruik van 't ongewend gezigt.
 Hy laat zich uit in bittere klagten,
 En oordeelt loos misleid te zyn.
 Verbeelding, meent hy, toonde niets dan enklen schyn.
 't Geen zy hem toonde kwam hem telkens in gedagen.
 Men vreest, zoo hem 't gezigt te lang onthouden wierd,
 Dat hem de reden zou begeben.
 Men ziet dat hy den toom aan zyn verbeelding viert,
 Dat harsenschimmen voor zyn' geest verwilderd zweeven.
 Hy wendt elk oogenblik een nieuwe poging aan
 Om hen te noemen, die hy, ziende, mogt aanschouwen:
 Hy spreekt verward van mannen en van vrouwen.
 Bezwaarlyk kan men hem verstaan,
 Wanneer hy zeggen wil wat al verscheidenheden
 Zich in een oogenblik vertoonden, toen hy zag.
 Gebrek aan woorden stuit hem telkens in zyn reden.
 Het smart hem dat hy 't niet naar eisch vertellen mag;
 En meer dat hy zyn' tyd in blindheid door moet brengen.
 Doch eindlyk breekt de dag van zyn verlossing aan,
 Dewyl de Wondarts wil gehengen,
 Dat hem een lieve hand van blindheid zal ontfiaan.
 Aan 't voorwerp, dat zyn hart bekoorde,
 Wordt zulk een blyde taak eenstemmig opgelegd:
 En, zonder dat haar minnaar 't hoorde,

Werd

Werd zy van haren post volkomen onderregr.
 Zy moest het wigtig werk met zinnen,
 En met een zoet gekout, beginnen.
 Opdat de werking van het licht
 Niet al te ras noch al te sterk mogt treffen:
 Zy maakt, na 't noodige berigt,
 Zich vaardig om haar' vrind van zyn verdriet te ontheffen:
 Zy nadert hem, en slaat haar hand,
 Met groote blydschap aan den vastgemaakten band,
 Waarmeê ze hem voorheen zag blinden:
 Kom, zegt ze. Willem: juich met my:
 Ik maak uwe oogen heden vry:
 Ik mag den doek, zoo lang gedragen, thans ontbinden.
 Maar zeg me of ik, op dezen dag,
 My wel met regt verheugen mag?
 'k Maak my wat ongerust: gy kunt myn vrees verdryven.
 'k Heb u, en gy hebt my bemind:
 Maar zal Suzanne, waarde Vrind,
 Wanneer gy oogen hebt, u nog wel dierbaar blyven?
 Ligt zult gy schooner wezenstrekken
 In meisjes, die gy ziet, ontdekken.
 Ligt wordt een ander haast meestresse van uw hart.
 En is my zulk een lot beschoren,
 Dan ware ik liever nooit geboren:
 Dan zoude uw heil voor my eene oorzaak zyn van smart.
 De jongeling verbant dit vrezèn:
 Gy blyft, zoo spreekt hy, steeds het voorwerp van myn min.
 Gy waart van kindsbeen af myn lieve zielsvriendin:
 Laat ik, zoo lang ik leve, uw dierbre hartvriend wezen.
 Wanneer ik dat vermaak verloor,

Dat in myn ziel ontslaat als ik u spreken hoor,
 Dan zou my 't waard bezit der oogen zelfs mishagen.

Kom lieve wellust myner dagen,
 Vertoon u spoedig aan myn oog;
 Gun dat ik u aanschouwen moog';

En zoo ik, 't daglicht ziende, u weinig mogt waardenen,
 Dan moog' myn blindheid wederkeeren.

Wanneer Suzanne my ziet wanklen in myn' pligt,
 Wanneer ik niet voor haar zal bliken,

Ontrukk' dezelfde hand, die my zal ziende maken,
 Tot straf der ontrouw, my 't gezigt.

Die taal stelt haar gerust, ze omarmt en kust hem teder,
 Schenkt hem 't genot van 't daglicht weder,

En ziet hem, die zyn lief thans in zyne armen drukt,
 Niet minder dan voorheen verrukt.

Hy houdt op haar zyn oog, verzoekt haar om te spreken:
 Opdat hy, door een hoorbaar teeken,

Gerust zy dat hy haar en niemand anders ziet.

Meer dan een voorwerp, dat hy door 't gevoel mogt kennen,
 Kent hy nu door zyne oogen niet.

Hy moet van tyd tot tyd zich aan het zien gewennen,

Eer hy het brengen kan tot die volkomenheid,

Dat hy gedaante en kleur en voorwerp onderscheidt.

* * *
 * *

SCHOONHEID, EEN NIETS BEDUIDEND
WOORD.

Een Neger, zwart van top tot teen,
 Was met een Duitfcher in een woordenfryd gekomen ;
 Zy twiften hevig wie van tweën,
 Met regt en reden, voor den fchoonften werd genomen :
 De Duitfcher fprak, terwyl hy d' Afrikaan bekeek,
 Myn vriend, zoo ik naar u gelek,
 Zoude ik voorzeker niet begeeren,
 Dat my een Schilder ging naar 't leven pourtraiteeren.
 Ik denk ook niet, myn kameraat,
 Dat gy naar zulk een glorie ftaat.
 Kom, fchoone jonge, kom: gy moet u zelv' aanfchouwen:
 Hier is een glas: ik zal 't een poosje voor u houwen.
 Natuur heeft waarlyk raar gefpeeld,
 Toen zy een bakkes heeft geteeld,
 Dat dient om kindertjes verfhrikht naar bed te jagen.
 Wien kan die zwarte huid, dat glinfrend vel, behagen?
 Gy moogt (dus antwoordt hem de Neger) uw gelaat
 Wel fchoon en regt bevallig noemen;
 Gy moogt het boven 't myne roemen:
 Maar denkt gy wel, ó kameraat,
 Wat gy het best gelykt? Ik zal 't u doen begrypen:
 Gy zweemt, met al uw' ydlen waan,
 Naar eene vrugt, waarmeê men ziet een' boom belaên,

Die nog door 't zonnevuur moet rypen.
 't Geschil werd hevig, en dez' twee schier handgemeen:
 Juist kwam een derde nog gelukkig tusfchen beiden.

De twee partyen zyn te vreeën,
 Zoo als die Regter hen zal fcheiden.
 De Duitfcher wint het pleit. De Neger praat nog na,
 En zegt: ik geef het u gewonnen:
 Doch waar' de twist in myn geboorteland begonnen,
 Ik won het vast in Afrika.

DE KWAKZALVER OP ZYN PRYS GESCHAT:

Een Heer van aanzien kreeg de jigt,
 En was een martelaar van de allerfelste pynen.
 Men gaf hem een getrouw berigt
 Van zekren Arts, wiens konst het pootje deed verdwynen.
 Men oordeelt dat de Heer dien Doctor spreken moet.
 De lyder zegt: ik wil eerst weten
 Hoe deze Doctor reist. Hoe is 't? gaat hy te voet,
 Of is hy in een koets gezeten?
 Men zegt: hy is een wandelaar,
 En nog niet ryk genoeg om rytuig te onderhouën.
 Ik stel dan, zegt de Heer, myn lyf niet in gevaar;
 Ik durf my niet aan hem betrouwen.
 Want wist hy voor de jigt wat goeds,
 Dan reed hy zeker met zes paarden voor zyn koets.

DE DEUGD IN DE KRAAM.

Een troep, die nergens lang bleef wonen,
 Maar zich nu hier dan daar bevond,
 Daar hy, met goede winst, aan 't volk, dat zat of stond,
 Een Treur- of Bly-spel mogt vertoonen,
 Gaf voor dat in een stuk, waar elk zyn rol in speelt,
 De ware deugd niet slegts zou worden afgebeeld,
 Maar in persoon te voorschyn komen.
 Haast hadt men dit besluit vernomen :
 Elk wenschte vurig naar den dag,
 Waarin de Schouwburg, by het opgaan der gordynen,
 De ware deugd zou zien verschynen :
 Men wenscht, men wagt, en zegt, wat of het wezen mag
 Dat wy 't beloofde stuk tot heden telkens misten ?
 Men vraagt het aan de Toneelisten.
 Het antwoord was : hebt nog een week of twee geduld :
 En weest verzekerd dat gy 't spel aanschouwen zult.
 De Actrice, die de rol der deugd heeft aangenomen,
 Is gistren in de kraam gekomen.

EEN WOORD OP ZYN TYD.

Een Operist, die reeds in meer dan eene Stad,
 Door schoon en naar de konst te zingen,

Een' grooten naam' gewonnen had,
 Was, naar 't gewone lot van zwakke stervelingen,
 Een uur, voordat het spel begon,
 Zoo krank, dat hy den post, waarin hy moest verschyuen,
 Alhing 'er alles aan, niet op zich nemen kon.
 Hy ylde in koorts en kromp van pynen.
 Dus kreeg een ander, slegts een kruk,
 De Hoofdrol in het meesterstuk.
 Hy kwam te voorschyn, zong, en t volk begon te fluiten.
 Hy hoort het onbetenterd aan,
 En durft, in plaats van heen te gaan,
 Tot elks verbazing zich in deze woorden uiten :
 'k Begryp niet, menschen, wat u scheelt.
 't Is dwaasheid zoo ge u zelv' verbeeldt,
 Dat ik, die jaarlyks zing voor honderdvyfzig kronen,
 Dezelfde konst moet met myn stem vertoonen,
 Als een, die voor zyn stem zoo veel dukaten trekt.
 Men keurt zyn zeggen goed : hy wordt niet meer begekt ;
 En door dien stouten trek te wagen,
 Won hy de gunst en mogt behagen.

AFBEELDING VAN EEN ZWERVENDEN
KOMEDIANT.

Een wandelaar in Londons maliebaan
 Was daar byna alleen gebleven ;

Toen

Toen 't meeste volk was heen gegaan,
 Door zugt tot eten naar het middagmaal gedreven.
 Elk, wien hy nog omtrent zich vond,
 Scheen daar benevens hem te blyven,
 Omdat het met de beurs wat slegt gefchapen stond :
 Alsof men honger door een wandling kon verdryven.
 Hy zet zich op een bankje neêr,
 Waarop, aan 't ander einde, een jonker was gezeten,
 Die slegt was in de plunje, als een verloopen Heer,
 Maar egter van fatzoen en houding schein te weten.
 Zy hoestten beurt om beurt, de een zag den ander aan :
 Men zweeg een poos, en dagt, naar 't schein, om heen te gaan,
 Toen hy, van wien het eerst is in dit stuk gesproken,
 Het zwygen dus heeft afgebroken :
 Ik heb u meer gezien; my dunkt dat uw gelaat . . .
 De tweede valt hem in de reden :
 Geen wonder dat een man van myn hoedanigheden
 By elk bekend is, die zyn wezen gadeslaat.
 Daar is geen Stad in 't Ryk, waar ik my niet vertoonde.
 Schoon ik nu hier dan elders woonde,
 'k Was tegenwoordig, waar een kermis werd gevierd ;
 Ik speelde langen tyd voor Zotskap op 't theater ;
 Ik was gelukkig als ik uitgelagchen wierd,
 En stelde roem in 's volks geschater,
 Ik deed myn dingen wonder wel,
 Als meesterknecht in 't Poppenfpiel :
 Maar ach ! myn baas werd boos, de man ging my benyden,
 'k Werd uit myn dienst geweerd : myn lot was honger lyden.
 De Heer, die deze sprookjes hoort,
 Beklaagt zyn medgezel, en zegt, ik ben verstoord,

Omdat een man als gy, die wel weet voor te komen,
Zich door een' lompert zyn bestaan ziet afgenomen.

Gy hadt om uw gelaat, myn Vriend!

En om uw houding, vast een beter lot verdiend.

Het antwoord was: myn Heer! 'k wil me aan uw' dienst
(verbinden,

Met myne houding en gelaat.

Gy zult my nooit een veelvraat vinden ;

'k Schik, als ik vasten moet, my willig naar myn' staat.

Myn aart is vergenoegd te leven,

En daarin vind ik groot gemak.

Ik wil, al heb ik thans geen' stuiver in myn zak,

My aan geen kwelling overgeven.

'k Berust verheugd, gelaten, stil,

In de onverdiende gunstbewyzen,

Die een fatsoenlyk man my ooit betoonen wil.

'k Ben steeds geneigd om hem te pryzen,

Die me op een middagmaal, hoe klein het zy, onthaalt:

Al wie my te eten geeft, wordt met myn' dank betaald.

Begeert ge een proef, myn Heer, van myne wys van denken,

Welaan verzoek my slegts te gast,

Ik weet wat loon op weldoen past;

'k Zal op myn beurt u weer een lekkre maaltyd schenken,

Zooras ik die betalen kan.

Die taal gevalt den Engelschman:

Hy wil wat verder met zyn' makker redeneren,

En 's mans Historie grondig leeren;

Hy ryst; en leidt hem naar de naaste herberg heen.

Men eischt hier spys en drank: zy worden bei gegeven.

De spoed was waarlyk ongemeen,

Waar

Waarmede en spys en drank door 't keelgat zyn gedreven.
 De fchaamle knaap had pas den laaftten brok van 't vleesch,
 Dat hy al etend magtig prees,
 In 't gulzig ingewand begraven,
 Of zei: het vleesch was taai, maar heeft my wel gefmaakt;
 De honger heeft de faus gemaakt.
 De drank was fcherp en zuur, maar kon my egter laven.
 Wat wordt door de armoê, hoe veragt,
 Den mensch al voordeel aangebragt!
 Natuur doet meest haar gunst aan Bedelaren blyken,
 En is een Stiefmoer voor de Ryken.
 De beste spys voldoet niet aan hunn' fmaak;
 Zy hebben niets aan de allerfynfte Wynen.
 Maar waar wy, fchaamle lui, verfchynen,
 Verfchaffen spys en drank verkwikking en vernaak.
 Geen droefheid kan myn ziel bezwaren:
 Gezegend is het lot van arme Bedelaren!
 Ik heb geen duimbreed lands: ik oogst geen voedzaam graan,
 Ik zend geen fchepen, zwaar gelacu,
 Tot ruiling van myn goed, naar ver gelegen kusten;
 Maar 'k weet ook in myne armoê niet
 Van al de kwellen en 't verdriet,
 Die reis op reis het hart des handelaars ontrusten.
 Ik ben verheugd en welgemoed,
 Hoe fterk de donder kraak', hoe fel een stormwind woed',
 Nooit is myn vrolyk hart benepen,
 Om 't geen de korenvelden treft,
 Of om den nood der vlotte fchepen,
 Gelyk ge uit mynen staat, al zeide ik 't niet, befest.
 Kom, Heerfchap, laat ons nog eens bellen,

Ik wenschte dat de knegt ons hier wat drinken bragt,
'k Zal ondertusfchen myn historie u vertellen.

'k Sproot uit een onberoemd geslagt,
Dat egter onder 't volk al vry wat leven maakte,
En aan de sobre kost door slaan en schreuewen raakte.

Gy twyffelt ligt aan 't geen ik zeg.

Ik wil myn zeggen u bewyzen,

Opdat geen twyffeling in uw gemoed moog' ryzen.
Myn moeder kruide lang met mosfen langs den weg:

Myn Vader heeft de trom geslagen:

'k Telde ook Trompetters by myn magen.

Ligt denkt gy dat ik al myn roem

Ontleen van myn geslagt, dat ik met eerbied noem:

Maar, neen: ik heb nog niet begonnen:

'k Heb door iets anders dan door afkomst eer gewonnen.

Het ouderlyke hart heeft me, als een eenig kind,

Met groote tederheid bemind.

Myn Vader leerde my hoe ik de trom moest roeren.

Ik toonde in 't Poppenspel, by burgers en by boeren,

Dat ik my in dien post behoortlyk kwyten kon.

Ik reisde in myne jeugd met poppen, woelde wakker.

Jan Klaasfen was myn medemakker,

Zoo wel als Koning Salomon.

Het zy ze zongen, 't zy ze spraken,

'k Moest door myn stem de klanken maken,

Welhaast verveelde my die staat.

'k Stond af van zulk een' post, en diende voor Soldaat:

Maar 't bleef myn zin niet lang den Snaphaan steeds te draagen.

't Bevel eens Kapiteins moest my al vroeg mishagen:

Het hart lag my te hoog: myn ziel was niet gemeen:

Hy had zyn grillen , ik de mynen ;
 En ieder mensch heeft vast de zynen.

'k Vroeg myn ontslag: 't werd my geweigerd: ik liep heen,
 Dus van den krygsdienst vry, moest ik naar elders keeren:
 'k Verruilde myn Soldatenkleeren,

En kreeg een pakje, dat een sober aanzien had.
 Ik waagde my voor eerst in geen bevolkte Stad:

Maar ging naar een der stilste vlekken,
 Opdat geen mensch my mogt ontdekken.

'k Zag daar, in een geringe kroeg,
 Een' man, wien 't volk geweldig floeg,

En die gevaar liep van rampzalig om te komen.

Ik vloog tot zyne hulp: 'k ontrukte hem 't geweld:

'k Gedroeg my waarlyk als een held,

En wist door myn gedrag de woestheid in te toomen:

'k Vernam, na deze zege, ras,

Wie de arme hals, dien ik gered had, was.

Hy was Pastoor van 't vlek: gy kunt gemaklyk gisfen

Dat ik myzelven had voldaan.

De Priester kon volstrekt myn byzyn thans niet misfen,

Ik moest met hem naar zyne woning gaan.

In 't wandlen deed hy my een menigte van vragen:

Ik zeide hem myn' naam: ik noemde hem myn magen:

Ik sprak hem van myn moed, myn trouw, en kloek beleid,

Maar bovenal van myne soberheid.

Hy (om maar kort ter zaak te komen)

Vond groot genoegen in myn reên.

Hy had een' knegt van doen, en ik werd aangenomen,

Om oogenblikkelyk in zynen dienst te treên.

Wy leefden ruim een maand in vrede met malkandren:

Maar

Maar na verloop van dezen tyd,

Zag ik de zaken sterk veranderen:

In 't sombre huis werd my myn vrolyk hart benyd;

De baas werd gierig, en de meid, een mensch van jaren,

Was ingenomen met myn jeugd.

Ik bleef, wat strikken my door haar gespannen waren,

Getrouw aan mynen pligt: ik week niet van de deugd.

De meid gaf meer dan eens bewys van ongenoegen,

Omdat ik weigrig bleef my naar heur' zin te voegen:

Zy spande met myn' meester aan,

Om my het noodig brood te onthouden.¹

'k Werd zwak, gebrek deed my verouden,

En honger al myn' moed vergaan.

'k Was, dagt my, veel te jong om nog den moord te steken,

En nam een kloek besluit om my gestreng te wreken.

'k Doorzocht het hoenderhok, en zoog, met grooten deeg,

Al de eitjes, die ik daar vond leggen, schielyk leeg.

Ik liet, om mynen dorst te lesfer,

Geen' droppel in ontgonnen flesfen.

'k Maakte al wat eetbaar was onzichtbaar in myn lyf.

Welhaast betrapt in myn bedryf,

Werd ik uit mynen dienst ontlagen:

't Geen ik verdiend had werd my ook ter hand geffeld;

Men telde my van stuk tot stuk het lieve geld,

Terwyl ik my bedagt of ik iets meê kon dragen.

'k Zogt al myn eigendom met groote zorg by een:

'k Was in de keuken juist een oogenblik alleen,

En zag vier kuikens voor myne oogen,

Voor 't avondmaal reeds klaar gemaakt.

Die voorraad was in myn vermogen,

Men had my niet genoeg bewaakt,
 En liet my ongemoeid vertrekken.
 'k Vreesde egter dat men haast myn' diefflal zoude ontdekken,
 En merkte waarlyk, al te ras,
 Dat deze vrées niet ydel was.
 Ik was nog naauwlyks dertig schreden
 Van 't huis myns Meesters voortgetreden,
 Of hoorde reeds de stem van myn versnade lief:
 Zy riep, door 't misfen van haar kuikens gantsch verbolgen,
 Een dief! een schelm! hei! houdt den dief!
 Ik liep met spoed, bevreesd dat elk my zou vervolgen,
 Het schreeuwen van de booze pry
 Zette aan myn snelle vlugt nog grooter snelheid by.
 Doch laat ik van die zaken zwygen:
 't Was waarlyk myn geluk dat de oude Tootebel,
 Hoe zeer zy zocht gehoor te krygen,
 Geen hulp vond in de buurt: men kende haar te wel.
 Ik reisde wel een dag of zeven,
 In hope dat ik d' een of andren ouden vriend
 Mogt vinden, die my raad in mynen staat zou geven,
 En had niets meer dan 't geld, in myne huur verdiend.
 Maar neen: 'k vond niemand van myn klanten,
 En was maar weinig in myn' schik.
 'k Ontmoette juist van pas een' troep Komedianteu:
 Zy zworven door het land, en waren arm, als ik.
 De ontmoeting deed myn hart van ware blydschap springen.
 'k Vond, in myn lotverwisselingen,
 Het zwervend leven best naar mynen aart geschikt.
 't Was nu myn tyd om deze lieden
 Myn hulp en vriendschap aan te bieden:

Men

Men nam die gunstig aan : wat was myn hart verkwikt,
 Dewyl ik daaglyks, in 't gezelschap van die snaken,
 My mogt naar mynen zin vermaken.
 Men at, men danste, sprong en zong,
 En mogt zich telkens naar eene andre plaats begeven.
 Ik meende dat ik nu eerst regt begon te leven:
 Ik werd, om zoo te spreken, jong.
 'k Was haast een hartje zonder zorgen :
 Men fleet byna den gantschen dag
 Met vrolyk boerten en gelach.
 De vreugd was in den nacht zo groot als in den morgen,
 'k Was voor myn post niet onbekwaam,
 En by myn makkers aangenaam.
 Ik maakte een goed figuur, gelyk gy kunt bespeuren.
 'k Was arm, maar kreeg 't getuigenis,
 Dat ik geen laagheid had, die de armoë eigen is:
 'k Behield steeds moeds genoeg om 't hooft om hoog te beuren;
 'k Had in dien tyd geen' kameraat,
 Die, schoon behoeftig, niet getroost was in zyn' staat:
 Men at en dronk genoeg, wanneer men 't kon betalen,
 Of 't ergens by een' vriend mogt halen.
 Men liet geen voedsel staan, dat, raarf of hard geroost,
 Met moeite was van een te rukken :
 Al wat men had om aan te plukken
 Was goed, en had men niets, nog hield men zich getroost.
 Wy speelden nu en dan voor burgers en voor boeren,
 En elk van onzen troep wist zyn genomen rol
 Met goede gratie uit te voeren.
 De minste van ons volk was al een gantsche bol,
 Wy wonnen roem door onze spelen,

Het ging ons wel in alle deelen,
 Vooral werd ook myn naam vermaard;
 Men kende my als Muizebaard:
 'k Was ver gevorderd in de konst van kaarsfen smiten.
 Doch hieruit moet ge niet besluiten,
 Dat myn bekwaamheid zich bepaalde in dezen kring:
 'k Was ook een baas in 't reciteeren,
 Ik kon de grootsté rol in weinige uren leeren,
 En myn persoon was voor de bende niet gering:
 Men had my noodig om myn gaven.
 Ik zal dit door bewyzen staven.
 Men had op zekren dag een zeker stuk beloofd:
 Ily, wien men was gewoon de hoofdrol toe te deelen,
 Geraakte buiten staat om op zyn' tyd te spelen,
 Door koorts en zware pyn in 't hoofd.
 Die ziekte kwamt een uur voordat men zou beginnen,
 En de angst was waarlyk byster groot.
 Wat best te doen in dezen nood!
 't Was, dagt me, juist myn tyd om waren roem te winnen;
 En om te toonen wie ik was,
 Bood ik my nedrig aan om in zyn plaats te treden.
 Ik leerde myne les terwyl ik my ging kleeden,
 En kende die nog net van pas.
 Ik stond verwonderd door 't besef van myne gaven,
 Die 'k, in den schyn van Muizebaard,
 Reeds veel te lang had voor myn medemensch begraven:
 'k Was nu, dit bleek my klaar, een' hooger eertrap waard.
 't Gelukte my dien avond te behagen,
 En 't handgeklap van 't volk gaf me ongemeenen moed:
 De glorie, die ik weg mogt dragen,

Had al myn moeite ruim vergoed.

Nu werd my reis op reis een hoofdrol toegewezen:

'k Werd by myn makkers zelfs om myne konst geprezen.

Ik volgde myn natuur, en paste op niemands wet,

En hierdoor was my juist de hoogste lof beschoren.

Ik speelde op zekren tyd voor Keizer Bajazet,

En 't scheen als of ik voor dien post juist was geboren.

Ik had een heefche stem; de tulband, dien ik droeg,

Hing laag, en dekte schier myne oogen:

Myn houding was ook, na genoeg,

Als die eens Musulmans, in 't Oosten opgetogen.

Ik hoorde 't handgeklap, dat reeds een' aanvang nam,

Zoora's ik op 't toneel met myne ketens kwam.

'k Moest my, als Bajazet, in groote drift vertoonen.

Opdat nu 't goed geluk myn poging mogt bekroonen,

Nam ik een glas of drie vol besten Brandewyn:

't Was onbegrypelyk hoe die drank myn kragt deed groeijen.

Hoe zeer zich Tamerlan in 't spelen mogt vermoeijen,

Scheen hy by my een pral te zyn.

Hy wilde reis op reis een hooger toon doen hooren,

Maar ik verhief ook myne stem,

Myn luid geroep beschaamde hem,

En 't volk scheen zich aan hem ter naauwer nood te flooren.

Haast gaf ik duizend tongen stof

Om veel te zeggen tot myn' lof.

Maar ach! het lot heeft my die vreugd niet lang gelaten.

'k Was ligt wat grootsch op myn geluk:

De troep begon me om myn bekwaanheid sterk te haten,

Ik kreeg by meer dan eenen kruk

Den naam van Wildeman, van Schreeuwer en Bedrieger,

Die

Die niets verstond van konst, van houding of van taal :
 Het volk, dat my in 't eerst beschouwde als overvlieger,
 Liet zich misleiden, door 't verhaal
 Van duizend fouten, die ik nimmer zou verliceren.
 Men wilde my niet zien verschynen op 't tooneel:
 'k Werd smaadlyk afgedankt, en 't lot, waarin ik deel,
 Maakt dat ik beedlen moet. Wel zegt men: 't kan verkeeren.

FRANSCH E BELEEF D HEID.

Een heir van Franschen viel een heir van Duitschers aan,
 Met last om alles dood te slaan :
 Het nam ook voor geen mensch van 's vyands volk te sparen.
 Een Duitfche Hopman, lang gewend
 Aan vuur en staal en krygsgevaren,
 Verloor zyn gantsche Regiment:
 Hy moest zich in de magt der Franschen overgeven:
 Men dreigde hem als al de rest den dood:
 Hy smeekte, in zulk een bangen nood,
 Een Franschen Officier op 't nedrigst om het leven.
 Het leven? neen: zegt zyn party:
 Het leven? neen; dat 's iets, dat we u niet schenken kunnen.
 Vraag me om iets anders: 'k zal 't, hoe hoog ook van waardy,
 Terstond u op uw bede gunnen.

DE BESCHAAMDE KWAKZALVER.

Een Dichter, die geen geld bezat,
 En door zyn konst nog nooit een duit gewonnen had,
 Moest, wilde hy met eere leven,
 Zich tot een andre konst begeven :
 Hy vond, geholpen door 't gelük,
 Een heilzaam water uit voor ongemak aan de oogen.
 Hy pryst dit water als onfeilbaar in vermogen,
 En veilt de flesjes; eischt een Schelling voor het stuk,
 Doch elk, die onzen Arts een oogenblik aanschouwde,
 Ontdekte dat by hem iets haperde aan 't gezigt :
 Dus bleek dat hy zyn konst mistrouwde,
 En niet geloofde aan zyn berigt :
 Of dat hem de armoë best deed agten
 't Genezen zyner kwaal flegts van den tyd te wagten.
 Dus dagt een vrouw, die van het nat
 Voor ongemak aan 't oog een flesje noodig had,
 Zy kwam dan om 'er een te halen,
 En gaf den dubblen prys om 't flesje te betalen.
 De Doctor zei: daar is te veel:
 Neen, sprak ze, 't is gepast: ik wilde u dat juist geven;
 Ik vind 'er my toe aangedreven,
 Opdat ik, op myn beurt, in uw herstelling deel'.
 'k Betaal myn flesje: 'k wil van 't middel 't beste hopen;
 Ik schenk 'er u een' Schelling by,
 Om van die heilzame artseny
 Ook iets tot uw gebruik te koopen.

DE JONGE WEDUW, EN SNEDIGE
PRIESTER,

En Weduw, nog in 't zwart om haar' gestorven man,
 Was gantsch niet ongeneigd om met den braven Jan,
 Haar' Lyfknecht federd zeven weken,
 De zee des huwlyks in te steken.
 Zy had een' afkeer van den weduwlyken staat;
 En egter wou zy niet dan met bedaarde zinnen,
 En hoop op goed gevolg, 't gewigtig werk beginnen,
 Zy vraagt den Heer, by wien zy biegtte, om zynen raad.
 'k Ben, zegt ze, jong genoeg om weér in 't-guld der Vrou-
 (wier
 Te treden: 't antwoord was: voorzeker: gy moet trouwen.
 Maar, zegt de Dame, Jan is veel te jong voor my.
 Trouw niet Mevrouw, zegt Heerroom weder.
 En egter, vaart zy voort, de jonge mint my teder.
 Trouw dan den jonge tog, zegt hy.
 Ik vrees, hervat ze, dat zyn liefde niet zal duren.
 Trouw niet, voert haar de Priester toe.
 Een Weeuw, is 't woord, lydt finaad by vrienden en by burenen.
 Trouw dan, was 't weêrwoord, trouw, zyt gy verfinading moed.
 Ach! riep zy uit, wie weet wat lot my is beschoren?
 Na 't huwlyk zal myn meid myn' man ligt meer bekooren
 Dan ik, zyn ryke en egte vrouw.
 De Biegtvaar zegt hierop, 'k ontrade u dan de trouw.
 De Weduw wenschte dat dit laatste was gezwegen,

Stond twyffelmoedig en verlegen,
 En wilde dat Myn Heer haar nog eens anders ried.
 De man ontschuldigt zich: gy moet myn' raad niet vragen,
 Zoo spreekt hy, neen Mevrouw: die mogt u weër mishagen.
 Doch hoor een middel, dat my juist te binnen schiet.
 De Kerkklok gaat nu net aan 't luijen:
 Die zal onfeilbaar u beduijen,
 Wat raadzaamst zy, schoon dit geen mensch u zeggen kan,
 Zy luistert, en zy meent te hooren:
 Trouw Jan, trouw Jan, trouw Jan, trouw Jan,
 Die kloktaal moest haar ziel bekooren:
 Zy trouwde met den braven knecht.
 Maar de eerste maand van haren egt
 Gaf haar reeds ruime stof tot bittere jammerklagen.
 Zy zocht den Priester weër met drift en onbescheid,
 En zei: de schelmfche taal der Klok heeft my misleid:
 Ik volgde uw' raad: maar ach: ik zal my voor Priesters wagten,
 Zyn antwoord was, wees tog bedaard
 Mevrouw: de Kerkklok is gantsch vry van valsche knepen:
 Zy heeft de waarheid u verklaard,
 Maar tot uw ongeluk hebt gy die niet begrepen.
 Ei luister toe! daar luit zy weer:
 Nu spreekt ze net als de eerste keer.
 De Dame luistert: kan de waarheid niet ontleggen:
 Zy wyt zichzelfe haar verdriet,
 Ja, zegt ze, ik hoor het nu: ik hoor de Kerkklok zeggen,
 Trouw niet, trouw niet, trouw niet, trouw niet.

GESTRAFTE LOGENAAR.

Een fraaye geest verhaalde een klugt,
 Waarin geen schyn altoos van waarheid werd vernomen.
 Hy gaf ze als waarheid op, en elk was zeer bedugt
 Dat zyn verzekring nog op zweeren uit zou komen.

Wat zegt gy ? vroeg hy aan een vrouw,
 Die in 't gezelschap was gezezen:
 De zaak, die ik u thans ontvouw,
 Is inderdaad geschied: ik meen het wel te weten.
 'k Zeg, was haar antwoord, gaauwe knaap,
 Dat gy die klugt gewis gezien hebt in uw slaap.

DE LELYKE RAADSHEER.

In zekre Stad, waar 't volk van allerleiën staat
 Geloof aan Spookery en Tooverkonsten staat,
 Werd zekre Hertogin gevangen,
 En by den Regter als een Tooverheks betigt.
 Men stelde een' Heer, aan wien, uit naam van 't hoog gerigt,
 't Besslisen van de zaak zou hangen.
 Hy was, schoon ryk en hoog van staat,
 Mismaakt en lelyk van gelaat.

Zyn wezen was geschikt om vrouwen, die hem zagen,
Een groote ontroering aan te jagen,
Behalven aan de Hertogin:

Zy zag hem zonder schroom, en sprak als een Heldin,
Toen hy begeerde uit haar te weten,

Of zy zich nimmer had in toovery vergeten,
Was 't antwoord: ja, myn Heer! ik was 'er schuldig aan;
Ik had begeerte om met den Duivel om te gaan:
Myn wensch is my gelukt: ik mogt, naar myn begeeren,

Met hem, den Vorst der duisternis,
Gemeenzaam omgaan en verkeeren:

* Weet hoe de Duivel van gedaante en aanzigt is,
De Kommissaris vroeg, op 't hooren van die reden,
Hoe was de Duivel tog Mevrouw?

Gy wilt, hervat zy, dat ik dit aan u ontvouw:
Wel aan! Ik maal hem dan in zyne affchuwlykheden,
Hy was volmaakt aan u gelyk.

Geen droppel vogts gelykt ooit beter naar den andren,
Dan gy den Vorst van 't helfche Ryk:
Gy schynt wel broeders van elkandren,
De Kommissaris zag wel ras,

Dat dit geding niet tot zyn voordeel af zou loopen:
Gengen om het best te hopen,
Verklaarde hy dat zy geheel onschuldig was.

* * *

* *

DE KLEEDING à L'AMASONE.

Een Jonker, als een Vrouw getooid,
 Met zwierig opgekrulde lokken,
 By handenvol met stof beftrooid,
 En glimmend van pomade of andre vette brokken,
 Zag thans den aangenamen ftond,
 Waarop hy met zyn Bruid, zyn lust en welbehagen,
 Die hem haar hart had opgedragen,
 Vereend zou worden door een wettig trouwverbond.
 Zy had, als ryk in geld, en tevens hoog geboren,
 Een Amazoonsch gewaad, een kostbaar kleed verkoren,
 De Hooffche Jonker leide zyn Bruidje by de hand,
 En brengt haar voor den Predikant.
 Die 't Paar een' langen tyd aandagtig blyft befchouwen,
 En eindlyk deze woorden uit:
 Ik stel, ó Bruidegom en Bruid!
 Wat zwaarigheids in u te trouwen.
 Ik weet niet of ik my vergis:
 Ik zou haast denken dat uw sexe u is vergeten:
 Maar neen: dat kan niet zyn: 'k wensch dan van u te weten,
 Wie van uw Tweën de Bruid, en wie de Bruigom is.

 GESTRAFTE VOORBARIGHEID.

Die denkt dat uiterlyke schyn
 Der dingen waarde toont, en oordeelt slegts door de oogen,
 Vindt menigwerf, hoe wys hy meen' te zyn,
 By de uitkomst van de zaak zich jammerlyk bedrogen.
 Een Bischof, die, op zekren dag,
 Een' armen Priester, dien hy zag,
 Om 't slegt gewaad veragtte, en als een' gek beschouwde,
 Bespeurde, in dien onnoozlen kwant,
 Welhaast een karel van verstand,
 Des zyn voorbarigheid hem wat te laat berouwde.
 Hy sprak den man met trotschheid aan.
 Ik wil, zoo was zyn taal, u, Lompert onderzoeken;
 Gy zult, dit stel ik vast, het noodigste aller Boeken,
 Uw' Catechismus niet verstaan:
 'k Zal 't u bewyzen, zoo dat gy 't niet kunt weérleggen:
 Zeg me eens terstond, ó goed gezel!
 Hoeveel hoofdzonden zyn 'er wel?
 De Priester antwoordt: Heer! 'k zal 't u ten eersten zeggen,
 Daar zyn 'er meer noch min dan agt.
 Jou domkop! was 't replek, ik had dit juist verwagt:
 Ik weet niet hoe gy aan uw waardigheid geraakte,
 Het kan gewis niet anders zyn,
 Of hy, die u tot Priester maakte,
 Was 't alterdomste beest in menschelyken schyn,

Zult

Zult gy, zoo sprak de man, u zelv' dien eernaam geven?
 Ik ben door uw Genad ten Pricsterstand verheven.
 Een agtste zonde, die ik by de zeven voeg,
 Die elk als zonden op zal noemen,
 Is deze, ik wil het niet verbloemen,
 Men agt de zedigheit en armoë niet genoeg.

DE SNAPACHTIGE GAAUWDIEVEN.

De Digter Ibcus was op een eenzaam pad,
 Ver van een vlek, of dorp of stad,
 Door wreede Roovers fel besprongen.
 Ze ontnamen hem zyn goed : zyn leven liep gevaar.
 Hy smeekte : maar vergeefs : zy agten stem noch snaar,
 Schoon hier een Orpheus zelf gespeeld had of gezongen.
 Hy keek de Roovers na met een mistroostig oog.
 Hier kon hy geen getuigen krygen,
 En moest van zync schad dus by den Regter zwygen :
 Maar wyl een kraai of zes zyn standplaats overvloog,
 Riep hy de schelmen na : gy zult voor 't regt eens buigen,
 Wanneer de kraayen zelfs van uwe schuld getuigen.
 Een poos daarna keek een der Roovers naar de lugt,
 En zag, of 't wezen wou, juist kraayen in hun vlugt.
 Hy sprak, al lagchend, tot zyn trouwe medgezellen :
 Ei kyk! getuigen van den Digter Ibcus :
 Zy zullen zekerlyk den diefstal nu vertellen.
 Maar neen : zy vliegen weg, net even snel als flus.

De

De Roovers spraken deze woorden,
 Juist op een markt vol volks: twee luiden, die ze hoorden,
 Begrepen, uit die duistere reën,
 Dat zy, flegis weinig tyds geleën,
 Den een' of anderen, door hen op reis besprongen,
 Zyn voorraad' hadden afgedwongen.
 Men houdt de knapen in 't gezigt:
 Geeft kennis aan den Schout, en die betragt zyn' pligt.
 Hy zendt zyn Dientiers uit, die al de schelmen vangen.
 De Regter onderzoekt, vindt blyken van hun schuld:
 Hy oordeelt naar de Wet, die geene dieven dulkt.
 Hun vonnis wordt geveld: zy moeten allen hangen.

SPIEGEL VOOR DE DRYVERS DER WEER-
 LOOSHEID.

En Priester ging, by avond laat,
 Alleen door onbewoonde strecken:
 Hy was te gast geweest by een' van zyne Leeken,
 Een Dief was ook op weg, alleen uit eigenbaar.
 Hy ziet den Priester, durft het wagen
 Om hem, dien hy met eerbied groet,
 Zyn' mantel ernstig af te vragen.
 En daar de brave man aan 's Roovers eisch voldoet,
 Voegt hy 'er by: gy moogt myn' mantel vry begceeren,
 Myn vriend! ik wil u dien verceeren.
 Die milde bui verftout. Oom kool,

Om nog van dezen Heer een weinig meer te winnen.
 Hy zegt: myn goede Heer! uw mildheid streelt myn zinnen!
 'k Bedien my van die luim: geef Rok en Kamizool.
 De Priester aarzelt: pleit voor't houden van zyn kleeren,
 En klaagt dat hem de bittere kou,
 Wanneer hy alles gaf, gevoelig treffen zou.
 Lyd koudè, schreeuwt de knaap, uw leed zal my niet deeren:
 Kom geef gewillig als een man,
 Of anders toon ik wat ik kan;
 Gy zyt in myne magt, en overheerd moet lyden:
 Wanneer ik boos word, kunt ge uw leven niet bevryden.
 Dit gaat door Heerooms hart: hy neemt een kort besluit,
 Trekt Rok en Kamizooltjen uit,
 En géeft die uit zyn hand, maar zegt, in 't overgeven,
 Daar vriend! daar hebt gy myn gewaad.
 Ik wreek my niet in 't aardfche leven;
 Maar wagt gewis uw straf in eenen andren staat.
 De Roover voert hem toe: heb ik niet eer te vrezen;
 Dan neem ik nog een weinig meer:
 'k Moet van uw' Hemdrok en uw Kousfen meester wezen!
 'k Laat u dan Hemd en Broek, myn Heert!
 Trek uit! Hier hielp geen tegenpraten;
 De Priester moest hem alles laten.

DE BIEGT.

By 't biegten zeide een vrouw van rang
 Dát zy haar aanzigt, jaren lang,
 Met roode verve had bestreken.
 De Priester zag haar ernstig aan,
 En vroeg, nadat hy haar een poosien had bekeken;
 Tot weik een einde heeft Mevrouw het tog gedaan?
 Haar antwoord was, om dus myn schoonheid te vergrooten,
 Maar, viel de vraag, hebt gy die vrugt 'er van genoten?
 'k Heb, zei de Dame, my daar waarlyk meê geveid.
 De Biegrvaar sprak: Mevrouw, blanket u alle dagen:
 Bedien u van uw verwe: gy zult 'er straf voor dragen,
 Want elk beschouwt u haast als 't beeld der lelykheid.

AARON LEVI.

Een Smous had zyne beurs met geld,
 Waarin hy nog, maar pas te voren,
 Net honderd geeltjes had geteld,
 In 't wandlen op den weg verloren.
 Een schamel man vond, op de straat;
 Die wel voorziene goudbeurs leggen.

Hy

Hy neemt die op, bekykt ze, en, om de zaak te zeggen,
Hy eigent ras zich een dukaar.

Hy wagt geen oogenblik: men ziet hem schielyk loopen.
Zyn muts verwarmt hem niet: hy gaat een nieuwe koopen.
Eerlang verneemt de Smous, wanhopig om 't gemis,

Door wien zyn beurs gevonden is.

Hy spoort den vinder op, en doet zyn regt hem hooren:

Zie daar, zegt deze, ik geef het geen gy hebt verloren.

Tel na: gy vindt al 't geld, behalven een dukaar.

Behalven een dukaar? zegt de ander:

Hy slaat aan 't schelden; raast als dol en desperaat,

Jou dief! zoo spreekt hy, breng al 't geld weer by malkander.

'k Neem anders myne beurs niet uit uw handen aan,
Maar zal my voor 't geregt beklagen.

Dus liep het inderdaad: hy liet den vinder dagen;

De man moest voor de Regtbank staan.

Elk draagt zyn zaak hier voor met al de omstandigheden:

De Regter let op ieders reden,

En spreekt, na 't hooren van het pleit,

Den Jood, wiens hart zich met een gunstig vonnis vleit,

Met deze woorden aan: u is een beurs ontvallen,

Waarin gy honderd geeltjes hadt?

ô Ja! was 't antwoord, Heer! 'k bekeek ze daaglyks allen:

Dit schoone geld was al myn schat.

Nu is 'er een dukaar door dezen schelm genomen.

De Vinder stond al vast te schroomen,

Dat mooglyk 't vonnis in zyn nadeel loopen zou:

Maar zag eerlang die vrees vervlogen.

De Regter nam de Beurs, en zag den armen man

Ontfermend aan, met mededoogen:

Hy

Hy sprak : gý vindt dit beursje dan?

Ja, was het antwoord, 'k heb 't gevonden :

Ik ben géen dief : ik houd' my vry van zulke zonden.

Nú, voer de Regter voort, 't is wel : zie daar van 't gèld

Tien stukken gonds voor u : ik zal de rest bewaren,

Tot de eigenaar zich met bewys zal openbaren :

Dat wordt zy hem ter hand gesteld.

De Vrek nam op die taal zyn toevlugt tot gebeden :

Hy meekt om zýne beurs, hoe ze ook verminderd is;

Maar alles is vergeefs ; niets wint hy door zyn reden :

Nooit geldt, in cigen zaak, voor 't regt getuigenis.

KRISPYN, ZOETELAAR.

Toen de oorlog, in de vorige eeuw,
 In Neerland woedde, en daar een leger deed kamperen,
 Veilde éene vrouw, om zich fatzoenlyk te generen,
 In 't heir haar bier met groot geschreeuw.
 Zy had een tent gemaakt, waarin zy was gezeten,
 En deed, welsprekend, haar belang den Krygsknegt weten,
 Met roepen : hier ! 'k heb lekker bier :
 Twee stuivers voor de flesch. Soldaatjes hoort ! komt hier !
 Krispyn, die afgerigt op klugten,
 En lang aan potfen was gewend,
 Posteert zich agter hare tent,
 En rœpt : hier moet je zyn ! 'k doe al de neering vlugten
 Van dat bedrieglyk wyf : myn bier is beterkoop.

Zy

Zy eischt twee stuivers voor de flesch : ik geef een sloop
 Voor twalef duiten, voor twee blanken.
 Het wyf herhaait hare oude klanken,
 En tiert op d' ander met een schrikkelyk misbaar.
 Al schreeuwt die schelm wat hard, zoo spreekt ze, 't zal niet
 (baten:

Men zal 't vervalschte bier hem laten,
 Al is het zoo goedkoop : men kent myn beste waar.
 Terwyl zy schreeuwt en tiert, komt een om bier te koopert.
 Zy draait het kraantje los : daar komt geen vogt uit loopen.
 Men onderzoekt de zaak, en de afgerigte vent
 Had juist een gat geboord aan de andre zy der tent,
 En wist een kraan 'er in te steken.
 Hy had al 't bier verkogt, en was zyn plaats ontweken.

N I C O L E.

Nicole, Kamenier by een voorname Vrouw,
 Was zeer genegen tot de trouw.
 Mevrouw bespeurde ras haar trek tot brave vryers,
 En gaf haar een geschenk van zeven halve ryers.
 Nicole zegt en vond vry schielyk een Gal ut.
 Zy zegt het aan Mevrouw : Mevrouw moet hem bekyken.
 Zy brengt hem by Mevrouw : Mevrouw bekykt den kwant,
 Die met Nicole zal gaan fryken.
 Hy is gebreklyk, scheef en krom;
 De kuiten slaan, aan het zyn beenen,

Juist op dezelfde plaats daar m' anders ziet de scheenen:

Zy schrikt van zulk een' Bruidegom,

En zegt, na zyn vertrek: wat lust heeft u bekropen!

Zottin is dit een man voor u?

Nicole zegt: Mevrouw! wat kan een meisje nu

Voor zeven halve ryers koopen?

DE MONNIK.

Een Monnik, lang gewoon van plaats tot plaats te trekken,
Nu d' een dan d' ander weer ten huisgast te verftrekken,

Kwam by een' armen Priester aan,

En deed een heusch verzoek, om daar des nagts te blyven,

Wyl 't hem onmooglyk viel nog verder voort te gaan.

De Priester stemt het toe, en wil den man geryven,

Zoo veel hy in zyn' staat van armoê kan of mag.

Hy brengt straks, zonder veel te praten,

Zyn timmen Lepels en zyn aarden Tafelvaten

En yzren Vorken voor den dag.

Dit zag de Monnik, die, in 't leven,

Wat veel aan zyn gemak en finaak had toegegeven,

Voor boersch en veel te eenvoudig aan.

Dit liet hy aan zyn Gastheer blyken.

't Valies ging open, en hy liet, met vry wat waan,

Zyn zilvren tafelgoedjen kyken,

Terwyl het op de tafel lag,

Sprak de arme Priester, die 't verwonderd voor zich zag:

Ex-

Eerwaarde Vader! 'k moet verklaren,
Ik spreek zoo als het by me leidt,

Dat wy, wanneer we ons samen paren,
't Volmaakste voorbeeld zyn der goede Geestlykheid.
Hoe! vraagt de Kloosterling, wat wilt ge daarmee zeggen?
Gun, was het antwoord, dat ik 't nader uit moog' leggen.
Gy doet gelofte van een' armelyken staat :
Ik ben behoefte in derdaad.

TOETS VAN GEVAAR OP ZEE.

Men had een' Priester, die, naar vergelegen strecken,
De woeste Zee zou oversteken,
Gezegd dat hy geen bange vrees,
Hoe hoog ook 't woelend water rees,
Hoe zeer in fellen storm de golven mogten woeden,
Voor schipbreuk of vergaan moest voeden,
Zoo lang als 't scheepsvolk vloeken bleef,
Maar wel, indien 't onstuimig weder
Matroozen zelfs tot bidden dreef,
Indien ze elkaër bedeesd en teder
Omhelsden, als voor 't laatst; en de een den ander' bad,
Als waar' men op den rand van 't leven,
Toch al het kwaad, dat hy voorheen bedreven had,
Van gantscher harte voor zyn sterven te vergeven.
De Priester ging met deze les
Aan boord, en stak in zee : het duurde een uur of zes

Dat flegts een labber koeltje op kleine golfjes fpeelde,
 En 't lieflykft weer de harren ftreelde.
 Maar in een oogenblik betrok de gantsche lugt :
 Men hoorde een aklig stormgerugt.
 Nu rees het fchip tot aan de wolken,
 Dan zonk het, naar het fcheen, in 's afgronds diepfte kolken.
 De goede Priester fchrikte op 't buldren van den wind.
 Hy fprak een' jongeling, die hem ten knegt zou ftrekken,
 En zeer onnoozel was, dus aan : ei liefle Vrind,
 Gaa eens naar boven om te ontdekken
 Hoe thans het fcheepsvolk is tē moe.
 De flokker ging naar boven toe,
 Maar kwam terftond te rug, en zei : nu moet ik beeven
 Voor uw en myn en aller leven.
 Och! Is dat vloeken! och! ô Heer! ik fchrik 'er van.
 Men noemt daar zulke kwade namen ;
 Men roept 'er al de duivels famen :
 Vast neemt de Hemel wraak, en fpaart niet eenen man.
 De Eerwaarde Heer bedaart, en zegt aan zyn Berigter :
 Het zal wel gaan : myn hart wordt door die tyding ligter.

 BELOFTE IN NOOD.

Een arme Knaap ging op een fchip,
 Begaf zich over Zee naar ver gelegen ftreeken;
 Het ftrand was aan het oog ter nauwer nood ontweken,
 Of 't Volk werd bang voor bank en klip.

Een

Een felle storm, die hevig woedde,
Was oorzaak dat Matroos het aklig denkbeeld voedde
Dat alles zou vergaan: men wagte, in dezen nood,
Elk oogenblik een wisten dood.
De nieuwe Reiziger was als de rest verlegen,
Of liever ruim zo veel bezwaard:
Nu floeg hy de oogen hemelwaard,
Dan scheen 't of hy den storm tot deernis wou bewegen.
Hy bood, een oogenblik daaraan,
Aan Sint Christoffel, zyn beschermmer, groote zaken.
Voor dezen wilde hy een waschkaars laten maken,
Zoo groot als 't grootste Beeld, dat ergens had gestaan.
Een van de maats, die juist het woord
Van dezen Kwibus had gehoord,
Zei: kaerel, ben je mal? waar zou je die tog halen?
Men kan, met al den overvloed
Van geld en schat en waereldsch goed,
Zoo groot een Waschkaars niet betalen.
Hy, die in nood dit aanbod deed,
Had nu zyn antwoord haast gereed,
En sprak, wat durft ge my zoo onbedagt verwyten?
Ik zal, zoo ik behouden blyf,
My nooit van myn belofte kwyten.
Myn woord dient maar alleen tot berging van myn lyf;
Maar mag ik ooit het land betreden,
Dit luister ik u zagt in 't oor
Opdat de Heilig 't zelf niet hoor,
Ik Zal voor Christoffel dan geen enkle duit besteden.

DE BEANTWOORDE ZWARIGHEID.

Een knaap, gewoon op Zee te leven,
 Trof, juist op 't oogenblik, dat hy te s'cheep zou gaan,
 Om naar het Oosten heen te streven,
 Een van zyne oude bureu aan,
 Die, naar zyn meening, als een Salomon kon spreken,
 En alle dingen had doorkeken.
 De Wysgeer zeide: ô Zeeman! Hoc,
 Gy gaat al weer op reis: knypt zich uw hart niet toe,
 Wanneer gy denkt aan zeegevaaren?
 Waar liet uw Vader 't leven tog?
 Het antwoord was: myn Vaër leed schipbreuk op de baren.
 Uw Vaders Vader leeft die nog?
 Wel neen: die Vent is ook in 't zellide graf gezonken.
 Weet ge ook wat eind uw Broêr, uw Oom, uw Oudoom had?
 Wel ja: niet een stierf op het land of in de Stad,
 Maar allen zyn ze in zee verdronken.
 Wel vraagde toen de Wyzeman:
 Myn vriend! hoe waagt ge dus uw leven?
 'k Weet niet hoe zich een mensch op zee betrouwen kan,
 Daar al zyn naaste bloed, daar al zyn vrienden bleven.
 Dit komt my voor als rockeloos.
 Het kan wel wezen, zei Mstroos,
 Maar wil me op uwe beurt eens zeggen,
 Waar tog uw Vader, want de man is vast al dood,

Her

Het sterfelyk leven af mogt leggen?
 De Wysgeer sprak: geen zee bragt hem in stervens nood:
 Hy is gerust op 't bed gestorven.
 Uw Voorvaêrs, zei de knaap, waar overleden die?
 Zy hebben 't zelfde lot verworven.
 Och! riep de Varensman, nu ik uw dwaasheid zie,
 Moet ik nog meer voor u dan voor myzelven beeven.
 Ik weet niet hoe een man, wiens Vader en geslagt
 De dood op 't bed heeft omgebracht,
 Zich immer durft naar bed begeven.

DE GELYKE BROEDERS.

Twee Broeders woonden by elkander,
 En de een geleek volmaakt naar d' ander,
 In grootte, houding en gelaat:
 Zy waren beiden van denzelfden rang en staat.
 Een zeker man moest een' van deze Broeders spreken,
 (Wat hy te zeggen had is aan geen mensch gebleken)
 Hy zegt het aan den knegt: de stokker vraagt hem: wien
 Van tweên begeert myn Heer te zien?
 Het antwoord was; 'k ben by den Raadsheer thans bescheiden.
 De knegt hervat: dat zyn ze beiden.
 Ik moet, vervolgt de Heer Client,
 Ik moet hem spreken, die zich 't scheel zien heeft gewend.
 Gy hebt me, zei de knegt, nog niet genoeg doen hooren;

En uw beduiding zegt niet veel;
Want bei myn Heeren kyken scheef.

Ik vraag naar hem, wien korts een Huisvrouw werd beschoren,
't Is noodig dat uw ziu my verder worde ontvouwd,
Want bei myn Heeren zyn voorleden week getrouwd.

Zyn Vrouw, om 't klarer uit te leggen,
Is jong en schoon, en lacht haast elk op 't vriendlykst aan.
Dit alles doet my nog uw meening niet verlaan:
Men mag het geen gy zegt van beider Vrouwen zeggen.

Dan moet het hooge woord 'er uit:

Elk, die haar kende, zei: de Bruigom deezer Bruid
Zal haast een Hoornendrager wezen.
Nog hebt gy, zei de stoute knecht,
Nog hebt gy niet genoeg gezegd:

'k Zou dit voor bei de Broeders vrezén,
De man had hier gedaan, en 't laafte, dat hy zei,
Was, roep uw Heeren allebei,
Dit kon niet zyn, wyl geen van beiden
Op dezen dag bezoek ontving.

Zy waren bezig: en hun werk was niet gering.
Zy wilden van hun Vrouwen scheiden.

GESTRAFTE AMSTERDAMMER.

Een Burgerman, die, te Amsterdam,
In zeker Koffiehuis haast alle dagen kwam,

En

En dikwerf groot belang in zyn verhalen stelde,
 Sloeg zelden op de waarheid agt.
 Wanneer hy flegts iets vreemds bedagt,
 Het geen hem waardig scheen dat hy 't aan 't volk vertelde,
 Hy sprak, op zekren dag, met ongemeen vermaak,
 Van zekre nooit gebeurde zaak,
 En zei, om tog geloof te vinden:
 Het geen ik u verhaal is wonder, waarde vrienden:
 'k Zou niet gelooven dat het immer kon gefchiën,
 Wie 't ook verzekeren mogt, had ik 't niet zelf gezien,
 't Gezelschap liet zich door dit woord niet overreden:
 Maar gaf, na die verzekering,
 Een zigtbre blyk van twyffeling.
 De man befpeurde dit, en toonde zich te onyreden,
 Zyne ooggen zeiden 't klaar genoeg,
 Dewyl hy die verstoord op d' een en ander floeg,
 Misnoegd om 't Ongeloof van al zyn medgezellen.
 Een van de Heeren heft dus aan:
 Gy schynt vergramd, myn Vriend: wat hebben we u misdaan?
 Wy hoorden 't wonder flegts vertellen:
 Wy hebben 't nooit gezien, en wy gelooven 't niet,
 Voordat ons oog 't als 't uwe ziet.

 BLINDE VERWAANDHEID.

Fen Digter las een vaars aan een gezelschap voor.
 't Was op de Hovaardy: die had hy regt gefchilderd.

Hy kreeg een grootſchen gek, door ydle waan verwilderd,
 En toen getuige van die lezing, by het oor:
 De Kwibus prees het werk: hy ſprak van juifte trekken,
 Van ſtoute taal en regten toon;
 Maar kon, in al dat ware ſchoon,
 Geen beeld, dat hem geleek, ontdekken.
 De Man was van verwaandheid gek,
 En ſteekblind voor zyn gebrek.
 Hy hoorde met verwaande zotten,
 Nooit zonder meê te doen, en ook te lagchen, spotten.
 Hy vroeg, al roemende op zyn zugt voor Poëzy,
 Den Digter vriendlyk om Kopy
 Van 't Stuk, van 't Meesterſtuk, dat nu was voorgelezen.
 De Digter antwoordt, met een uitgefcreken wezen,
 Kopy, myn Heer, Kopy? die zegt voor u niet veel.
 Myn Heer is zelf 't Origineel.

 HAAGSCHE MICHIEL.

Een valſche ſpeler wiſt opletend te bezorgen
 Dat, by het geven van de Kaart,
 De beſte werd voor hem bewaard.
 Juſt zag men dat de Vriend een blaadje hield verborgen.
 't Gezelfchap werd geweldig gram,
 Zooras het dit bedrog vernam.
 Men greep den karel aan: hem hielp geen tegenſnappen.
 Hy moest de kamer uit; en, tot zyn bitter kruis,

Was juist het speelvertrek het hoogste van het huis.
 Men gooide dan den Vriend knaphandig van de trappen.
 't Scheen dat hem 't goed geluk niet gantsch verlaten had.

Toen hy beneden was gekomen,
 Vond hy zich nog 't gebruik der beenen niet benomen.
 Hy stond ten eersten op, en koos het hazepad.

Zyn kopstuk had wel 't meest geleden:
 Zyne oogen waren blaauw: zyn aanzigt was bebloed:
 In 't vallen liet hy pruiik en hoed.

Hy liep verlegen voort, met overhaaste schreden.
 Een, die hem kende, kwam hem tegen, deed hem staan,

En sprak zyn' ouden makker aan,
 Om de oorzaak van zyn schrik en wonden, na te vragen.

Hier kreeg de lyder heul in sinart:

Hier gaf hy ruinite aan 't zugtend hart,

Door aan een' vriend zyn' nood te klagen.

Dit deed hy met een schreyend oog:

En de ander was gereed om goeden raad te geven.

Man, zei hy, hebt ge lust om met vermaak te leven,

Zoo speel tog nimmer weer zoo hoog.

LORD B AAN DEN KARDINAAL WOLSEY.

Toen Engeland, reeds lang geleden,
 Den agtsten Henrik Koning zag,
 Verkogt een Lord, wien ik niet noemen kan of mag,
 Eene enkle van zyn Heerlykheden;

Waarin

Waarin men, zoo 't gerugt de zuivre waarheid meldt,
 Wel honderd huizen heeft geteld.
 Hy had het geld gefchikt om, by zyn Landgenooten,
 Door pragt van kleeding en van floet,
 Door alles wat het oog voldoet,
 Zyn agtbaar aanzien te vergrooten.
 Hy was met groot gevolg en pragtig opgekleeft,
 Op zekren dag aan 't Hof verſchenen.
 Men ſprak van Rykdom, en hy was terftond gereed
 Om ook een woordje te verleenen.
 'k Hoor, zei hy met een bly gelaat,
 Van Rykdom wonder graag; dan raak ik aan de praat:
 'k Hou veel van ook die ſnaar te roeren.
 'k Ben ryk: men ziet het aan den floet, die my verzelt;
 'k Verkies voor zoo veel waarde aan geld,
 Als honderd huizen mogten kosten, meê te voeren.
 De ſchrandre Wolfey hoort die taal.
 Uw Lordſchap, zei de Kardinaal.
 Mogt liever denken aan 't voldoen van Krediteuren.
 Gy hebt gelyk, zoo ſprak de Lord, het zal gebeuren.
 Ik kom by u juist net van pas.
 Uw Vader, toen hy Slager was,
 Heeft me eens een Schaapſkop t' huis gezonden,
 En ik heb onderdaags by rekening gevonden,
 Dat ik u voor dien kop, gelyk ik hier erken,
 Drie halve ſtuivers ſchuldig ben.
 Zo ge uw kwitantie ſlegts wilt ſchryven,
 Zoek ik geen oogenblik uw Debitteur te blyven.

ZEEMANS WONDEREN.

Jan had een verre reis gedaan,
 En kwam behouden t'huis by vrienden en gezellen.
 Elk bleef 'er even sterk op staan
 Dat Jan het nieuws, dat hy gezien had, zou vertellen.
 De Reizigers zyn mild in 't praten van de Zee,
 En van de wondren, die ze in vreedende Landen zagen.
 Zoo was de Zeeman ook: hy antwoordde op die vragen,
 En zei wat hette hy gevoeld had op Guinee.
 Daar, sprak hy, heeft men nooit het minste vuur te stooken.
 Men zet de ketel maar in de open lugt, en strak
 Raakt melk of water aan het kooken.
 Men krygt 'er wat men wil, gebraad en ook gebak,
 Wat spys 't ook wezen mag: men heeft 'er hout noch kolew.
 Men haalt het meel slegts van den molen,
 En doet 'er melk of water by.
 Na weinig tydverloop verschaft die dunne bry,
 Slegts in de Zon gezet, de beste pannekoeken,
 Waarop men, zonder schroom, zyn vrienden mag verzoeken.
 Men hoort die wondren met vermaak,
 Maar twyffelt egter aan de zaak.
 't Scheen elk onmooglyk dat iets dergelyks gebeurde:
 Men maakte zelfs dat Jan die twyffeling bespeurde.
 Zyn moeder werd geweldig gram,
 En toonde dat zy kwalyk nam,

Dat

Dat iemand haren zoon niet op zyn woord geloofde:
 Het moest, haars oordeels, zeker zyn,
 Dat, in dat heete Land, men in den zonneschyn
 Zyn eten braade of kookte of stoofde;
 Dewyl zy dikwyls van haar Broer,
 Die jaarlyks nog op Groenland voer,
 Veel vreemder taal had hooren spreken
 Van de ongemeene koude in die bevrozen freeken.
 Hy heeft, zoo voer de moeder voort,
 My zelf verteld dat hy een tyd lang heeft gevaren
 Door meer dan halfgestolde baren;
 En dat in al dien tyd geen klankje werd gehoord.
 Men zag de monden van het Scheepsvolk wel bewegen;
 Elk toonde dat hy zeer tot spreken was genegen:
 Maar 't baatte niets: een woord, als 't op de lippen stond,
 Bevroor van voren in den mond.
 Doch toen myn Broer, die veel had van de kou geleden,
 In warmer streek gekomen was,
 Ontdooiden al die woorden ras;
 En toen zy ieders mond ontgleden,
 Ontfond 'er een geraas, waardoor den schepeling
 Het hooren en het zien verging.

**DE BYGELOOVIGE VROUW, EN SNAAKSCHE
DOCTOR.**

Een Vrouw, wier man in 't ziekbed lag,
Ging, met het kriecken van den dag,
Naar een' ervaren Arts om hulp en raad te vragen.
Zy gaf den Doctor 't Urinaal,
Waarin zy 't water van haar' man had meêgedragen,
En sprak : myn Heer, zie daar wat kwaal
De ziekte van myn' Jan moog' wezen,
En geef me een drankje, dat hem spoedig kan genezen.
De Doctor ziet het water pas,
Of giet het schielyk uit in 't een of ander potje.
Hy kiest een hoekje, of gaat ligt agter een beschorje,
En watert zelf in 't leege glas.
Toen vroeg hy aan de Vrouw hem kort en goed te ontdekken
Of niet haar man een handwerk deed,
En welk beroep hy had : het Vrouwtje was gereed,
Hoe weinig ze ook begreep waartoe die vraag mogt strekken,
Te zeggen dat haar Jan, als hy gezondheid had,
Zes dagen in de week op zynen driefstal zat,
En schoenen maakte voor de menschen.
Wel nu, sprak toen de Heer, wiens raad zy had gevraagd,
't Is noodig dat gy 't glas met water huiswaards draagt,
En 't aan uw' Jan laat zien. 'k Voldoe aan uwe wenschen,
Ik zeg u daadlyk waar 't hem schort,
En zorg ook dat hy beter word',

Waa-

Wanneer hy, enkel door myn water te bekyken,
 My schoenen maakt, die net geschikt zyn voor myn' voet.
 Ik kan myn kunst hem niet doen blyken,
 Zoo hy niet eerst dien eisch voldoet.

 DE DOMME WESTFALINGER.

Jan Harmen vond, op zekren dag,
 Zyn schoenen veel te slegt en te oud om mee te loopen.
 Hy zegt een winkel, daar hy schoenen maken zag,
 En zei dat hy een paar wou koopen.
 De meester geeft zyn' nieuwen klant,
 Terstond twee schoenen in de hand :
 De neus van de eene schoen stak in het hol van de ander,
 Gelyk men ze in de winkels vndt.
 De koper zegt : wiën zoek je hier te foppen, Vrind?
 Bédrieg de gekken zoo : my niet : ik ben te schrandr.
 Daar is jou goed te rug : je bent een schelmsche gast :
 Als een der schoenen net aan myne voeten past,
 Zal vast aan de andre wat ontbreken :
 Zy zal te klein zyn of te groot.
 Je maakt jou schelmery te bloot :
 Een schoen kan in geen schoen, die even wyd is, steken.

* * *

* *

TE VROEG GETROUWD.

Een Proponent, gezond en zuiver in de leer,
 Kwam by een' ryken Ambagtsheer,
 Die op zyn Dorp den post van Preeker kon begeeven.
 Hy wenschte hartlyk dat het Ampt van Predikant
 Aan hem geschonken werd, om, naar zyn zin, op 't Land,
 Met zyne Vrouw en kroost te leven.
 Hy dringt, uit vrees dat zyn Patroon hem af mogt slaan,
 Dat heusch verzoek op 't ernstigst aan;
 Hy stelt den Heer, een' man van aanzien en vermogen,
 Den staat zyns huisgezins voor oogen.
 'k Ben, zegt hy, aan een brave Vrouw,
 Nu zeven jaar geleên, verbonden door de trouw.
 De gunst des Hemels heeft ons minzaam kroost beschoren.
 'k Zag uit myn lieve Gaê, die mē als zich zelv' bemint;
 Om 't jaar een dierbre spruit geboren:
 Zy gaf voorleden week my reeds het zesde kind:
 Myn Heer kan denken wat verlangen
 Ik naar een standplaats heb: 'k hoop van uw menschenmin,
 Tot schraging van myn huisgezin,
 De gunst, die ik verzoek, op myne beê, te ontvangen.
 Het antwoord was: 'k heb u gehoord.
 Al wat gy my vertelt geloof ik op uw woord:
 Ja zelfs besluit ik, uit uw spreken,
 Dat gy geleerd hebt mooi te preeken;

Maar 'k heb geen' zin in uw bedryf :

't Is onvoorzigtig! Eerst voorziet ge u van een wyf ,
Eerst maakt gy kind by kind, en dan gaat ge eerst bedenken
Dat al dat goedje u geen beftaan of brood kan fchenken.

't Is onvoorzigtig: 'k zeg 't nog eens.

Al wagte ik van uw vlyt en kunde iets ongemeens ,
Al ware ik zelfs aan myn belofte niet gehouën,

Nog koos ik u, met uw verftand,

En talryk huisgezin , niet tot myn Predikant.

Een Wyze zoekt een ampt en ftandplaats voor zyn trouwen.

DEGENS, GEPAST VOOR GENEESHEE-
REN.

Een , die de groote en ryke lui ,
Door zyne spotterny en grappen, kon behagen ,
Zeide eens, wat is het vreemd dat Doctors degens dragen;
Mogt ik maar meester zyn, 'k verbood het al den brui ;
Zy moesten zulke ftatfen laten :
Een deftig rouwgewaad voegt waarlyk by hun fpel ,
By hunne neering, ruim zo wel.
Wat doen zy met het zwaard, een wapen voor Soldaten?
Een ander had die taal gehoord ,
En fpak, juist mee niet vies op een raillerend woord :
Myn vriend, ik agt het zwaard voor eenen Doctor noodig:
Het ftrekt niet flegts ten tooi, het is niet overboodig.

Het

Het zydgeweer kan een' Geneesheer, in zyn' staat,
 Zoo wel van nut zyn als de degen den Soldaat.
 Bedenk slegts hoe de Medicynen,
 Die de Arts aan zynen lyder geeft,
 Een deel van 't menschedom, dat ligt jaren had geleefd,
 Zoo 't niet ware omgebragt, van de aarde doet verdwynen.
 Een Arts is daaglyks in gevaar
 Dat de een of ander, wat heethoofdig in zyn zaken,
 Hem als den beul of moordenaar
 Van Vriend of Vrouw of Neef van kant zal willen maken,
 Wanneer hy hem op straat ontmoet.
 Wat, bidde ik, stond dan d' armen bloed
 Tog zonder zydgeweer, in zulk een' staat, te hopen?
 Ontneem hem dan zyn' degen niet,
 Dewyl gy ongetwyffeld ziet
 Dat hem de nood ten fryd kan noopen.

C A R T O U C H E.

Een Roover, in zyn kotist vermaard,
 Ontmoette, op een' der stilste wegen,
 Van huizen en gehugt en menschen afgelegten,
 Dien hy te paard bereed, een' reizend' man te paard.
 De Roover deed zyn werk en ambagt naar de wetten,
 Hy haalde, op 't oogenblik, toen hy den Ruiters zag,
 't Pistool knaphandig voor den dag,

En toefde niet om 't op de borst des mans te zetten.
 Hy vroeg, zoo vriendelyk alsof hy gunsten gaf,
 Den Reiziger zyn goudbeurs af.
 Het antwoord was: myn Vriend, ik zorg nu voor myn leven,
 Ik schenk u al wat gy begeert.
 Myn beurs is wel voorzien: ik wil ze negter geven,
 Mids dat gy me uw Pistool vereert.
 De Roover was beleefd: hy deed het, zonder dralen;
 Men ruilde beurs voor schietgeweer.
 De Rufter sprak: ik zal myn geld nu wederhalen:
 Leg af, of 'k vel u, met een enkle schoot, ter neer.
 Doch de ander bleef bedaard, en zei 't is niet geraden;
 Ik werk in 't geen ik doe nooit zonder overleg.
 Haal over, schiet vry toe: 't Pistool is ongeladen.
 Vaar wel, myn goede Heer: zoo sprak hy, en reed weg.

 DE VOORZIGTIGE AFGEZANT.

Toen de agtste Hendrik zich, in 't magtig Engeland,
 Den hoogsten rang en naam van Koning zag beschoren,
 Benoemde hy een' Heer uit aadlyk bloed geboren,
 Naar 't Fransche Ryk als Afgezant,
 Om daar den Vorst, uit naam van 't Britsche Hof, te raden
 Dat hy, gedagtig wat hy Hendrik was verplicht,
 Dien Koning, in dat tydsgewrigt,
 Vooral niet tergen moest door onbedagte daden.

De man, tot dezen post door Hendrik aangezegt,
 Begreep wat groot gevaar dit ampt van eer verzeide.
 Zyn leven sctieen hem reeds veel meer dan half verkogt,
 Als hy den Franschen Vorst de zaak voor ooggen stelde.

Hy dringt dit by zyn' Meester aan,
 En zegt, myn Vorst! ik moet naar uw begeerte gaan,
 Wat onheil ik my ook in Frankryk stel voor ooggen.
 François, een Koning, die oplopend is van aart,
 Zal van een' Engelschman geen vrye taal gedoogen.
 Zoo aan het Fransche Hof u eenig kwaad weervaart,
 Dus antwoordt Hendrik hem, zal ik u wraak verschaffen;

'k Zal, zoo men u van 't licht berooft,
 Dien moord aan al de Franschen straffen,
 Die in myn landen zyn: 'k beloof u aller hoofd,
 Helaas! zegt de Edelmaa, al wil me uw gunst verrassen,
 Nog denk ik aan myn werk met vrees: 't is vol gevaars.
 Ligt zou geen enkle kop van al die Martelaars,
 O Vorst! op myne schouders passen.

DE BEDROEFDE VROUW.

Een jonge Vrouw, van burger staat,
 Was troosteloos en buiten raad,
 En raakte in doodsgevaar, door luid geschrei en klagten,
 Dewyl haar man op 't sterven lag,
 En zy, een' korte poos na haren Brunloftsdag,
 Den naam van Weduw moest verwagten.

Haar Vader komt: de goede man
 Vertrooft zyn kind zoo veel hy kan,
 En zegt, bedaar tog wat: gy zoudt u zelv' bederyen.
 Ei! matig u in dit verdrict.
 Myn liefste kind, bedenkt gy niet
 Dat alle menschen moeten sterven?
 Gryp moed myn Dogter, staak uw klagt.
 Schoon 't ergste dat men vreest terstond al mogt gebeuren,
 Gy hebt geen reden om u zelve dood te treuren:
 'k Lieb al een' ander' man ten schoonzoon uitgedagt.
 Ach! riep de droeve Vrouw, van wanhoop schier bezweken
 Hoor ik, in 't hevigst van myn smart,
 Reeds van een' andren Ega spreken?
 Gy boort my door uw taal een dolk in 't zugtend hart.
 'k Zal, moet ik myn' Gemaal verliezen,
 Het sterven eer dan 't huwlyk kiezen.
 Wanneer myn weerhelft is geweest,
 Dan treur ik eeuw'ig om . . . met gaf de man den geest.
 De Weduw valt by 't lyk, by 't zielloos ligchaam, neder.
 Zy is verstyft van rouw. . . Daar krygt zy 't leven weder.
 Ze is nu van alle hoop beroofd:
 Zy trekt de haren nit haar hoofd:
 Men hoort haar zugten, ziet haar tranen:
 Zy eischt een dolk om zich een' weg naar 't graf te banen;
 Staat met geweld zich op de borst, en valt terstond
 In zwym, in onmagt, op den grond.
 Men vreest dat haar die slag het leven heeft benomer.
 Maar neen! die vrees gaat ras voorby:
 Zy roert zich, leeft, en zegt, weer tot zich zelv' gekomen,
 Zoo oogenbliklyk sprak men my

Van eenen tweeden man: ik moet me aan hem verbinden:
 Myns Vaders wil is my een wet,
 Daar ik my nimmer tegen zet;
 Maar Vader, is die man hier in de buurt te vinden?

DIOGENES.

Het was de mode, in oude dagen,
 Dat ieder Filosoof, hoe deftig van gelaat,
 Den ryken luiden op de straat
 Gerust een aalmoes af mogt vragen.
 Men agtte zulks, in Griekenland,
 Dien schrandren mannen nooit tot schand.
 De rykdom was gereed om wat men vroeg te schenken.
 Diogenes, aan wien alle eeuwen zullen denken,
 Ontmoette op zekren tyd een' mildbedeelden Vrek,
 Alom bekend voor boos en gek.
 De Wysgeer spreekt hem aan, en toont dat hy 't durft wagen
 Hem om een grooter som te vragen,
 Dan hy gewoon was voor zyn deel
 Te vordren van zyn medemenschen.
 De Vrek zei, wel myn Vriend! ik zoude u haast verwenschen,
 Wat onbescheid! wat eischt gy veel!
 Gy zyt een groote baas, en kent uw konst volkomen.
 'k Denk dat gy by u zelv' een opzet hebt genomen,
 Om de eerste maal dat gy my zaagt,
 By my meer gelds voor u te zoeken,

Dan ge ooit van andre luiden vraagt.

'k Ben edelmoedig, maar ik laat my zoo niet doeken.
Diogenes had zulk een antwoord juist verwagt.

Hy sprak: myn Heer heeft wel gedagt;

'k Meen u na dezen dag nooit weder aan te spreken;
Maar ik vernieuw myn vraag by andren alle weken.

DE VOORZIGTIGE VROUW.

En Kaarsmakers baas, die op het sterven lag,
Sprak tot zyn weerhelft, die hy zag
By zyne sponde staan, met tranen in hare oogen:
Myn lief, ik ben met u bewogen:
Trouw tog, als ik 't heb afgelegd,
Zooras 't u mooglyk is, met Pieter, onzen knecht.
Hy heeft ons trouw gediend, en weet van onze zaken.
Gy zorgt voor uw belang, door hem uw' man te maken.
Het antwoord was: myn lief, ontrust u zelven niet;
Ik was voorzigtig: 'k vrees voor 't einde van uw leven,
En heb aan onzen braven Piet
Op gistren reeds myn woord gegeven.

* * *
* *

BETAALDE SPOTTERNY.

Een aadlyk Heer, wien 't aan een gladde tong ontbrak,
Die staamrend onverstaanbaar sprak,
Zoo dat zyn knegt hem moest verzellen,
Om 't geen hy stottrend had gezeid,
Met ronde woorden voor te stellen,
Had lust tot spotten met de Eerwaarde Geestlykheid,
Om door zyne aartigheid zyn vrienden te behagen,
Kwam hy de Dominees aan boord met zotte vragen.
Dit hield hy voor een blyk van ongemeen verstand,
Hij werd op zekren dag by een van zyne vrinde
Op een soupé genood, en liet zich willig vinden.
By 't zoet gezelschap was een deftig Predikant.
Terwyl men bezig was met drinken en met eten,
Waarvan onze Edelman zyn portie ryklyk nam,
Sprak hy den Preeker aan, en wenschte wel te weten
Waarom tog de Ezelin, het beest van Bileam,
Daar de Ezels balken, had gesproken.
Hy had in 't oogenblik dat hy de vraag begon,
Die woorden zoo den hals gebroken,
Dat niemand hem begrypen kon,
Dan zyn getrouwe knegt, die alles uit moest leggen,
En ook in dit geval moest zeggen,
Wat aan den Dominé was door den Heer gevraagd,
Toen die verklaring was gegeven,

Heeft onze Preeker elk door zyn repliek behnagd,
En op den Spotter zelv' den schimp terug gedreven.

Myn Heer, was 't antwoord dat hy gaf,
Ik maak my van uw vraag met weinig woorden af.
Men plaatse Bileam slegts by de slameraren,
Zyn Ezel sprak voor hem : die moest zyn taal verklaren.

S N E D I G A N T W O O R D .

En Boer was bezig met zyne akkers te bezaayen.

Twee ruwe knapen zagen hem:

Een van de twee verhiel zyn stem,

En riep: zaai, landman, zaai: wy zullen voor u maayen.

De Boer, die gantsch geen stumpert was,

Zei: Heeren! 't komt voor u te pas.

'k Zaai hennip, juist geschikt om stroppen van te maken
Voor u en soortgelyke snaken.

E E N L O U T R E B E U Z E L I N G B R E N G T G R O O -
T E Z A A K E N V O O R T .

Wie heeft niet menigwerf de fraaye spreuk gehoord?
Een loutre beuzeling brengt groote zaken voort.

't Lust

't Lust my de waarheid van dit spreekwoord, dat we pryzen,
 Thans door een voorbeeld aan te wyzen.
 Een' Advokaten Klerk, die weinig geest bezat,
 En gantsch geen groote deugden had,
 Was 't, met behulp van goede vrinden,
 Gelukt een Burgerskind, bedeed met geld en goed,
 Maar stil en zedig opgevoed,
 Gevoelig voor zyn min, na lang gevry, te vinden.
 Toen 't Jawoord was vergund, en 't huwlyk voort zou gaan,
 Verzogt hy van zyn Lief dat hy zyn medgezellen
 Eens, in haar byzyn, mogt vertellen
 Wat heil hem was vergund. Men rigtte een maaltyd aan;
 Want, zegt hy, 'k moet myn makkers toonen
 Hoe ik, die menigwerf den naam van Kwibus draag,
 Aan 't Pronkjuweel van alle Schoonen,
 Aan 't puikje van de Stad, door myn verstand, behaag.
 Het Meisje kant 'er zich niet regen:
 De dag van 't feest wordt vastgefeld,
 En ieder laat, door ozen Held,
 Zich tot de komst op 't maal bewegen.
 Hy had zyn' Meester, en een' floet
 Van jonge Praktizyns en Advokaten Klerken,
 Al volkje, dat d' onnoozlen Bloed
 Begekte, zonder dat zyn domheid zulks kon merken.
 De dag van 't groote Feest verscheen;
 Het heir der Gasten kwam byeen.
 De aanstaande Bruid was mooi: zy had aanvalligheden:
 Maar de ingetogenheid en braafheid van haar zeden
 Was weinig naar den wilden smaak
 Van 't grootste deel der lui, die 't lieve Meisje zagen.

De

Hoe zeer hy wensche en poog' om Buikspraak voor te komen.

Men werpt een weinig van dit poeyer in een Glas,

Dat zy voor zich had ingeschonken:

Zy voelde een werking, die haar nimmer eigen was,

Toen zy nog pas de helft had van den Wyn gedronken:

Zy, die by 't ongewoon gevoel,

Een poos bleef zitten op haar' stoel,

Om, zoo het mooglyk waar; het darmgeraas te stuiten;

Werd haast ten dans gehaald: men grypt haar by de hand,

En sloort zich aan geen' tegenstand.

Beweging brengt welhaast het darmgeraas naar buiten:

Zy loost van 'agren eene zugt,

Zoo luid dat ze ieder klinkt in de ooren:

Haast wordt een tweede; en zelfs een derde zugt geboren:

Het zugten gaat zyn' gang: men merkt een vieze lugt.

De ruwe knapen slaan aan 't spotten:

Het grootste deel der Gasten lacht:

De aanstaande Bruigom laat zich ook door schyn bedotten:

'k Had, zegt hy by zich zelv', die lomtheid niet verwacht.

En wyl de Buikspraak aan blyft houwen,

Krygt hy een weerzin van de meid.

Hy zegt het huwlyk af: 'k wil, roept hy, nimmer trouwen!

Met een, wie elk belacht om haar loslyvigheid.

'k Zou eeuwig 't spotten moeten lyen

Van al myn vrienden en bekenden, die hier zyn.

Eer ik van schaamte en spyt verkwyn',

Is 't best dat ik u groete, en elders poog' te vryen.

Vaarwel Mejuffrouw Agterklap!

'k Wensch u van harte beterschap.

Zyn Meester staat verbaasd: het meisje is gantsch verlegen.

En

En velen wenden alles aan
 Om hem te susfen : maar hy laat zich niet bewegen :
 Hy is gramftorig heen gegaan.
 Zyn woede wist van geen bedaren.
 Maar de Advokaat, een man van jaren,
 Een brave vent, en gantsch geen gek,
 Begreep de gantsche zaak, dagt aan den vuilen trek,
 Dien de een of ander had verzonnen.
 De Juffer, die hy dezen dag
 Voor 't eerste van zyn leven zag,
 Had door haar zedigheid zyn eerlyk hart gewonnen.
 Hy wraakt het vreemd gedrag van d' onbedagten Klerk,
 Verfoeit der onbeschoften werk,
 De vuile spotterny van dartle jonge lieden,
 En neemt, voor 't scheiden, nog 't besluit,
 Om, aan de pas verlaten Bruid,
 Zyn trouw op 't ernstigst aan te bieden.
 Ze aanvaart welhaast, op raad van vriend en bloedverwant,
 Haars nieuwen minnaars hart en hand.
 't Voordeel'g Huwlyk wordt gesloten :
 Zy wordt de Bruid : men rydt ten trouw ;
 Het Burgermeisje wordt Mevrouw :
 Haar deugd maakt haar bemind by kleinen en by grooten.
 Pas had ze een jaar of twee het huwlykszoet gesmaakt,
 En zich naar haren zin vermaakt,
 Of de onverzoenbre dood deed haar als Weduw treuren,
 Door haar' opregten Boezemvrind,
 Dien ze als zich zelve had bemind,
 Wiens heil haar dierbaar was, van hare zy te scheuren.
 Nu was ze een jonge en ryke Weeuw,

Bezat by geld aanvalligheden.
En zag het menscbdom ooit eenie eeuw,
Waarin een Vrouw als zy niet sterk werd aangebeden?
Een enkele week na haar verlies
Was 't heir der minnaars groot, die hare schoonheid eerden;
Maar onder al den hoop, die haar ten egt begeerden,
Was een bekend en braaf Markies,
Aanzienlyk door zyn deugd en hooge waardigheden.
Hem schonk zy hare wedermin.
Zy was, met hem in d' egt getreden,
Tot d' adelstand verhoogd, erkend als Markiezin.
In 't aangenaamste huwlyksleven,
Baart haar zyn sterflot bittere rouw.
Zy wordt ten tweeden male een droeve Weduwwrouw.
Niets kon in langen tyd haar ziel vertroosting geven.
De rouw van 't hart brengt lang de tranen op 't gelaat:
Zy koos, wat aanbod van de aanzienelykste lieden,
Haar tot den egt ook mogt geschieden,
Geen derde huwlyk voor den weduwlyken staat.
Doch pas kwam Kasimir, die, in 't onrustig Polen,
De kroon en 't ryk had afgestaan,
En naar de rust verlangde, in Vrankryks Hoofdstad aan,
Of hare schoonheid bleef den Vorst niet lang verholen.
Hy minde haar op d' eersten stond,
Toen hy haar lief gelaat en schoonheid mogt aanschouwen.
Zy huwden: in dit egtverbond,
Bleef zy, juist als voorheen, een pronkjuweel der Vrouwen.

* * *
* *

 HET JUISTE BERIGT.

Een snaak, die, by zyn goede Vrinden,
 In wier gezelschap hy een bly vermaak mogt vinden,
 Wat laat gebleven was, ging, midden in den nagt,
 Al zingend langs de straat, om vrolyk t'huis te komen,
 Dit werd hem kwalyk afgenomen
 Door een' gestrengen Ratelwagt,
 Die, knorrig van humeur, geen vrolykheid kon dulden:
 Deez' vraagt hem naar zyn' naam: myn naam is veertien gulden,
 Was 't antwoord dat 'er kwam; 'k weet niet dat ik u ken,
 Voer de ander voort, en waar mag tog uw woning wezen?
 Myn woning, zegt hy, is daar ik zelfs Koning ben.
 Men denk' wat vragen op dat antwoord zyn gerezen.
 Waar komt gy tog zoo laat van daan?
 Van elders, waar gy graag op uwe beurt zoudt gaan.
 En werwaards zult ge u nu begeven?
 Nu, Vriendschap! gaa ik naar een plaats,
 Van waar gy zelf, met al uw maats,
 Indien ge 'er komen dorst, u spoedig zaagt verdreven.
 De Nagtwagt werd zo vreeslyk gram,
 Dat hy den man gevangen nam,
 En in de *corps du gard'* tot 's morgens hield besloten.
 Des morgens stelt men hem te regt,
 Terwyl de Ratelwagt, met schampre woorden, zegt
 Hoe hem het spotten heeft verdrotten.

De man ontkent den grond der klagt
 Die tegen hem wordt ingebragt,
 En zweert dat hy volmaakt de waarheid heeft gesproken.
 Myn naam is *Ryer*, vaart hy voort,
 'k Ben Koning in myn huis, dewyl 't my toebehoort.
 'k Zat by myn vrienden wel te drinken en te rooken,
 En heb geen schepzel kwaad gedaan;
 Maar ging naar huis, om by myn Vrouw te bed te gaan.
 Men vond hier geenen grond om hem ter straf te dagen:
 Men lachte, en heeft den knaap ontflagen.

 D E B A D E N .

Twee Dames, die, in 't badryk Aken,
 Een deel verſleten van den blyden zomerryd,
 Vertelden hoe de reis haar harten had verblyd.
 De een ſprak van al het nut, en de andre van vermaken.
 De een werd van loom en traag haast levendig en vlug:
 Zy ging heel ziek van huis en kwam gezond te rug.
 'k Zal, zei ze, ſteeds met lof van Akens baden ſpreken;
 Want al myn kwalen zyn geyveken.
 De tweede Dame, die nog weinig had gezeid,
 Verzogt men dat van 't nut der Baden zou vertellen.
 Haar antwoord was: ik wilde, uit enkle dartelheid,
 De Juſſer op haar reis verzellen.
 Ik was volmaakt gezond: my deerde geenē kwaal:
 Eene oude Tante hoort die taal,

En zei, wat zou het heuglyk wezen,
Dat gy van dardelheid door 't reisje waart genezen.

DE TWEEDE ALEXANDER.

En Jongling zag, op zekren tyd,
In wat voor Stad of Land behoort men niet te vragen,
Zyn' Vader in het spel een groote geldsom wagen:
En 't lot was tegen hem: de man raakte alles kwyt.
Nog naauwlyks zag de Zoon hoe 't goed begon te korten,
Of Vader zag hem tranen storten,
En zei, daar hy de hand van 't huilend knaapje vat,
Hoe! grim je Jonge? wat is dat?
Het antwoord, dat hy gaf, met een bekreten wezen,
Kwam zaaklyk hierop uit, en 't was geen kwaad bescheid:
Ik huil niet zonder grond. 'k Heb gistren nog gelezen,
Hoe Alexander heeft geschreid,
Omdat zyn Vader, eer hy zelf iets had begonnen,
Ontelbre steden had verwonnen;
Hy weende, en zeide met verdriet:
„'k Vrees dat Filippus niets voor my te winnen liet”.
Ik ween, dewyl 't geluk uw zyde niet wil kiezen.
Wat zal ik arme hals, wanneer ik grooter word,
En ook myn tyd met speelen kort,
Tog houden, dat ik zelf kan in het spel verliezen?

W O O R D S P E E L I N G .

Een Knaap, gewoon ter kroeg te loopen ;
 Daar hy gemeenlyk meer dan andre luiden dronk,
 Moest, wyl de Waard hem perste om geld voor 't geen hy
 (schoon,

Het een en ander van zyn eigendom verkoopen.

Lang had hy nog zyn Bed verſchoond :
 Doch eindlyk moest het ook in vreemde handen vallen ,
 En ſchoon hem vriend en buur zyn dwaas gedrag vertoont ,
 Hy blyft by zyn beſluit, en lacht wat met hun allen.
 Hem dunkt dat hy zyn zaak, die elk uitſporig vond,
 Met groote kragt bepleit, ſchoon velen 't anders ſchouwden.
 Al wat hy voortbragt was : *ô Vrienden!* 'k ben gezond ;
 't Zou enkle luiheid zyn, wanneer ik 't bed ging houden.

SCHADELYKHEID EENER GEHOUDENE
 BELOFTE.

Een, die, wat ſchaarsch bedeed van geld,
 Het geen hy ſchuldig was bezwaarlyk kon betalen,
 Vond juist op zekren tyd zyn kas zo ſchraal geſteld,
 Dat hy een' Ryder moest by d' een of ander halen.

Hy ging naar eenen vriend, en vroeg die som ter leen,
Slegts voor den tyd van zeven dagen.

De man kon ligt een Ryder wagen,
En zond den Suppliant met dezen penning heen,
Dien hy naar zyn begrip nooit weder had te wagten.

Maar op den zesden dag, of eer,
Kreeg hy op 't onverwagst, en tegen zyn gedagten,
De veertien Guldens waariyk weer.

Die promptheid had een goede reden:
Want korten tyd daarna zag hy den Vriend weerom,
En werd door hem op 't sterkst gebeden
Om 't leenen van een grooter som.

Maar 't was spit af: het geld werd nu niet gul gegeven.

'k Zal zorgen, zei de ryke Man,
Dat hy, die me eens bedroog, my in myn gantsche leven,
Niet anderwerf bedriegten kan.

POPE'S BEANTWOORDING VAN EENE
SPOTTERNY.

Den grooten POPE, een' man, wien de eeuwen zullen
(roemen,

Om 't schoon van zyne Poëzy,
Mag ook de nazaat billyk noemen,
Een' meester in de konst van schrandre spotterny.
Hy werd, om zyne vrolykheden,
Van velen, dag aan dag, gebeden

Om

Om zich te zetten aan hunn' disch.
 Hy kwam, op 't heusch verzoek van vrienden en bekenden:
 En nam tog nimmer voor, 't geen hier te melden is,
 Om zynen Lyfknegt weg te zenden,
 Op zekren tyd, aan 't huis van een aanzienlyk' Heer,
 Te gast verzogt met vele Grooten,
 Zat hy naast eenen Graaf, die nooit voor deze keer
 Een POPE zag by Dischgenooten.
 De Graaf bespeurde en hoorde ras,
 Dat 's Digtters byzyn naar den zin van allen was,
 En dat hy dag aan dag, aan 't huis van ryke vrinden,
 Zich kon ter maalyd laten vinden.
 Dit wekte zynen lust om, door een schampren slag,
 Den wydvermaarden POPE eens braaf ten toon te stellen,
 Door 't wekken van een luid gelach,
 By al de blyde medgezellen.
 'k Besluit, zoo sprak hy, uit de praat,
 Dat ge aan uw eigen huis haast nooit ter tafel gaat.
 't Is waarlyk een plaiffierig leven.
 Maar ik begryp nog niet waarom gy niet besluit
 Uw' Lyfknegt zyn congé te geven.
 Wat hebt ge aan hem? Hy loopt u na: en lacht u uit.
 De schrandre POPE is niet verlegen,
 Maar heeft een antwoord klaar, dat op dit schertzen past.
 'k Heb, zegt hy tot den grooten Gast,
 Niet meer dan eenen knegt, die me uitdacht op de wegen:
 Maar zulk een magtig Heer als gy,
 Betaalt wel een dozyn voor hunne spotterny.

WHISTON.

Toen WHISTON, door de kragt der Starren
 In oordeel vreesfelyk aan 't warren,
 Een vreemde Profeefy aan 't menschdom deed verstaan;
 Toen hy met ronde taal voorspelde, (felde,
 Dat de Aarde en al het aardfche, op welken prys men 't
 In agtien jaren tyds onfeilbaar zou vergaan;
 Weersprak de man zichzelf' en viel in vreemde kuren.
 Hy moest, niet lang na dezen tyd,
 Voor zich eene andre woning huren.
 Zyn huis was hem onthurd : hy zegt, met alle vlyt,
 Aan 't een of 't ander huis te raken,
 Waarin hy blyven kon, zoo lang hy leven zou.
 Hy vond het : dong 'er na : 't kwam by, en Whiston wou
 Een huurfeel voor den tyd van twintig jaren maken.

DE ONNOZELE DIEVERY.

Twee Knapen, die in kindfche dagen,
 En ook in ryper levenftyd,
 Elkandren menigwerf met ware blydfchap zagen,
 Terwyl het hart van d' een aan d' ander was gewyd,

Ont-

Ontmoetten eens op 's Heeren wegen
 Elkaar op 't onverwagtst. De een zag 'er droefvig uit:
 De tweede maakte zich verlegen,
 En sprak: ei! zeg me tog waaruit uw droefheid spruit.
 Uw strak gelaat doet my ontfelten.
 Gy moct u ergens over kwellen.
 Myn beste vriend, verberg 't my niet.
 Och! was het antwoord, och! wie troost me in myn verdriet?
 Ik denk 'er nimmer om dan met bekreten wangen.
 Och! blonde Kees, zoo lang het puikje van de Stad,
 De beste Vrind, dien ik naast u in 't leven had,
 Is gistren tot myn finart gehangen.
 Gehangen, Klaas? zegt Jan, wat had hy dan gedaan?
 Ô! Sprak hy, weinig kwaads. 'k Zal u zyn misdaad zeggen.
 Hy wandelde op den weg, en zag juist, onder 't gaan,
 Een Paardentoom, reeds oud, voor zyne voeten leggen.
 Hy neemt die beuzeling, en loopt 'er ras meê voort,
 Wie van ons beiden zou 'er zwaarigheid van maken?
 Jan roept: wel Klaas! 'k heb nooit van zulk een wet gehoord,
 Gy zegt my wonderlyke zaken.
 Moest Kees ter galg', omdat de man
 Iets ouds heeft opgeraapt? Wie kan dan veilig leven?
 Klaas zwygt een oogenblik, en zegt vervolgens: Jan,
 De Vent had anders niets misdreven,
 't Is waarlyk hard geweest dat hy ter galge ging
 Om zulk een flegte beuzeling.
 De toom, dien de arme hals zoo eerlyk heeft gevonden,
 Was met het eind flegts aan een Paardenhals gebonden.

* * *

GETROUWE RAAD.

Een Heer, die al een groote som,
 Van meer dan eenen vriend, op rente had genomen,
 Gaf nimmer eenig geld weerom,
 En scheen van geen gevolg voor zyn' persoon te droomen.
 Doch eindlyk vond hy zich misleid :
 Een bende Krediteurs bragt hem in zekerheid.
 Hy moest zyn dwaas bedryf in eenzaamheid betreuren.
 Terwyl hy dus gevangen zat,
 Vond hy nog eene hoop om 't hoofd weer op te beuren.
 Een waardig Vriend, die hem zyn trouw gezworen had,
 En bystand vaak beloofd, schoon elk hem mogt verlaten,
 Een man, bedeed met overvloed,
 Zou hem, dit stelt hy vast, met een verheugd gemoed,
 In dien benaauwdten toestand baten.
 Hy zendt een regel schrifts of zes
 Aan zyn geliefden Pylades,
 En vraagt hem met beleefde reden,
 Om de eer van zyn bezoek, in bittere tegenheden.
 Aan dit verzoek wordt ras voldaan :
 De ryke man wil geen' gevangen vriend vergeten ;
 Zyn komst doet ware vreugd ontstaan
 In een', die langen tyd in droefheid had gesleten.
 Hy zegt dat hem de tegenspoed,
 Dien zyn Orestes in den kerker lyden moet,

't Gevoelig hart doorgriest: op woorden volgen zugten.
 Ach! zigt en schrei niet, Vriend! zegt de opgefloten man,
 'k Weet wat men van een' vriend, als gy zyt, wagten kan.
 'k Zal haast door uwe hulp dit naar verblyf ontvlugten:

't Was noodig dat ik u maar zag.

Stel u slegts tot myn borg, dan kryg ik myn ontslag.

Pas klonk hem 't woord van borg in de ooren,
 Of hy, die 't lyden van den armen hals beklaagt,
 Zegt: 'k wenschte waarlyk dat ge iets anders had gevraagd:
 Ik blyf voor niemand borg, daar heb ik op gezworen.

Ook is myn kas vry schraal gesteld:

Ik heb thans zelf gebrek aan geld.

'k Wil egter, waarde Vriend! u niet verlegen laten.
 Myn raad is tot uw' dienst, 'k wensch dat u die moog' baten:

Gy hebt nog vrienden buiten my;

Beproef eens of 'er iemand zy,

Die zoo opregt als ik uw onheil zal beweenen;
 Vraag hem om borg te zyn, of om u geld te leenen.

DE VERZOENING.

Een man kreeg met zyne egte Vrouw,
 Slegts weinig weken na de trouw,
 Een hev'g huiskrakkeel: men raakte in hooge woorden,
 En keef zoo overluid dat zelfs de bureu 't hoorden.
 Schoon dit geweld'g twistgeding

Rees uit een loutre beuzeling,
 Was 't egter van gevolg voor bei de Trouwgenooten.
 De booze man wou, na 't gekyf,
 Niet langer slapen by zyn wyf :
 By 't wyf was ook, uit spyt, iets dergelyks befloten.
 Dus had men 't eveneens aan leders kant gevat.
 Maar wyl het huis niet meer dan eene Bedsteê had,
 En 't jeugdig paar, hoe zeer 't mogt op verbetering hopen,
 Geen tweede bed had kunnen koopen,
 Rees hier een zwaarigheid. Na ernstig overleg,
 Raakt ze egter schielyk uit den weg.
 Men kan op 't zelfde bed zich van elkandren scheiden
 Door middel van een plank : die zet men tuschen beiden.
 Dus brengt men d' eersten nagt en zelfs den tweeden door,
 Men wil om geen verzoening denken.
 Elk stelt zich zyne zaak als goed en wettig voor,
 En tragt naar geenen vrede, die 't heilig regt zou krenken,
 Maar in den derden nagt nam 't werk een' andren keer :
 De hevigheid begon te koelen.
 De Man lag slapeloos, en draaide heen en weer :
 De Vrouw lag ook verbaasd te woelen,
 Men dagt van wederzy nu anders aan de zaak.
 Men kreeg een denkbeeld van den wellust, van 't vermaak,
 Dat de een en de ander door de granschap moest verliezen.
 Terwyl het haastig Wyf zich meest bedrogen vindt,
 En zelfverwyt haar kwelt, hoort zy haar Weêrheft niezen.
 Haast sprak ze, en zei : wel moog' het u bekomen kind,
 Is 't meening, vroeg de Man : ja zeker, wel te weten,
 Was 't vriendlyk antwoord, dat zy gaf.

Toen

Toen werd de scheiplank weggesmeten :
Men had geen queestje meer , en zoende elkander af.

DE VERNOEGDE EGTGENOOTEN.

In Engeland , waaruit veel wonders wordt geschreven ,
Mag ieder Paar , een jaar en eenen dag getrouwd ,
Zoo ze in dien gantschen tyd niet met elkander keven ,
En hun voltrokken egt hen nimmer heeft berouwd ,
Op zekre plaats den Regter vragen
Om eene zyde Spek , die hun besproken is ,
Wier leven , vry van ergernis ,
Bestond uit vreedzame en geruste huwlyksdagen .
Een man , belust op Varkensvleisch ,
Begeeft zich met zyn wyf op reis ,
En zegt bevoegd te zyn om dit geschenk te ontvangen :
Dewyl hy , op dien zelfden dag ,
Haar , die hy Ega noemen mag ,
Waar' hy niet reeds getrouwd , ten huwlyk zou verlangen .
De Vrouw bevestigt dit berigt
Van haaren Egtgenoot : wie , zegt ze , kent de weelde ,
Waarin ik door myn huwlyk deelde
Met hem , die met geen bang gezigt
My in den langen tyd van dricënvystig weken ,
Zoo lang noemde ik hem man , nog ooit heeft aangekeken ?
Wy waren altyd wel te moê .
De Regter sloeg geloof aan 't geen hy hoorde zeggen .

En

En wees hun 't spek gewillig toe,
 Dit agtte hy zyn pligt, en kon het niet ontleggen,
 Hy sprak de luidjes aan, en zeide : om met gemak
 't Geschenk naar huis te kunnen dragen,
 Hebt ge eenen zak van doen : of kruit ge 't op een' wagen?
 De Man vertoonde fluks een' zak.
 Die zak is veel te klein voor 't zystuk, sprak de Regter.
 Daar heb je 't, riep terstond de goede Huisvoogd uit,
 Ik heb het wel gezeid : nu is het spel verbruid.
 'k Heb t'huis een' grooter zak : myn Vrouw koos dezen egter,
 En 't geen zy wil moet vast geschiên.
 De Vrouw begon haar' man gramfloorig aan te zien,
 En nam een houding aan alsof zy wilde kyven,
 De Regter merkte wel, hoe vreedzaam 't gantsche jaar
 Gesleten was by 't lieve Paar,
 En sprak : het is genoeg; laat hier het Spek maar blyven.

 DE KORTE DAGEN.

Een jong Student van Oxfords School,
 Juist niet verliefd op 't nut der Boeken,
 Ging, in 't voorleden jaar, zoo 'k in den tyd niet doof,
 Naar Cambridge, om aldaar zyn vrienden te bezoeken.
 Hy bleef 'er eene poos, en deelde in al de vreugd
 Der blyde en kommerlooze jeugd.
 Men zorgde om 's avonds hem op goeden drank te onthalen.
 Hy dronk dien Nektar graag: hy leegde volle schalen,

En

En hield het uit tot in den nagt.

't Was dan, dewyl de knaap niet voor zich zelv' kon zorgen,
Niet meer dan regt dat hem een Vriend te bedde bragt;
Waar hy zyn' eerften slaap eerst aanving in den morgen.

En wyl hem niemand wakker riep,
Was 't zeker dat de Vriend tot aan den middag fliep.
Men vroeg hem, na verloop van bykans veertien dagen,

Of Cambridg hem wat megt bechaagen?
Ja, sprak hy, alles is 'er wel: ik hou gewis
De Wynen, die 'er zyn, voor de allerbeste wynen.
Het vreemdft is dat het daar, dit moet elk wonder fchynen,
Nooit ogtend of voormiddag is.

DE VERGOEDE VERONGELYKING.

Een Schotsman was vergramd: men had hem fel gehoond:
Een Engelsman had hem voor valfchen Schot gefcholden:
Hy fchreeuwde om wraak en bloed; het onregt moest vergolden:
De waereld liep ten eind, wierd zulk een daad verfchoond.

Maar de Engelsman bleef koel van zinnen,
En fprak gantsch vriendlyk, toen zyn vyand trok van leer:

Bedaar; wat zult gy tog beginnen?
'k Bid; fteek uw' degen op: gebruik geen zydgeweer:

'k Zal 't onregt dadelyk vergoeden:

'k Wil u voor misverftand behouden:

Myn fchelden was maar louter fpot.

Gy zyt geen valfche, neen, gy zyt een ware Schot.

KWAKERS PLEIDOOI.

Een Kwaker, ver van dom of gek,
 Had lange jaaren in een Vlek,
 Of op een Boerendorp gewoond, en daar, met eeren,
 De kost gehaald door baarden scheeren.
 De Preeker van de plaats kwam hem, op zekren dag,
 Byna met magistraal gezag,
 En op een' barfen toon, om geld of tienden vragen.
 De kwaker zei: wel vriend, hoe durf je dat zoo wagen?
 Je spreekt my aan om 't geen ik jou niet schuldik ben:
 Want schoon 'k je wel van aanzien ken,
 Heb ik jou nooit een woord, myns wetens, toegesproken:
 Ik moet niet zorgen om jou Schoorsteen te doen rooken.
 De Farheer zei: ik doe myn best in 't predikwerk.
 Des Kwakers antwoord was: ik kom nooit in de Kerk:
 'k Heb van jou preeken niets vernomen.
 De Dominé was voort met zyn repliek gereed:
 Gy komt niet in 't gehoor: maar kunt 'er egter komen,
 En 't was wel pligtlyk dat gy 't deed:
 De deuren van de Kerk zyn ook voor u outsloten;
 Maar 'k heb u mooglyk al verdrotten:
 Ik merk wel hoe het hier zal gaan;
 Uw beurs en schuur blyft toe, hoe lang ik ook moog staan.
 Ik weet wel raad om u te dwingen, pligtverzaker!
 De Preeker gaat gramftoorig heen,

Maar

Maar dagvaart in die week zyn' schuldenaar, den Kwaker.

Toen deze voor 't geregt verscheen,
Sprak Domine voor zyn belangen.

De Kwaker zei: de Vrind wil iets van my ontvangen:
Hy geev' dan ook aan my, 't geen hy me schuldig is.

Aan u, riep de ander: hou; daar tast gy deerlyk mis;
Ik stak my nooit by u in schulden.

'k Heb egter eene rekening,

Zoo draaft de Steiloor door, de schuld is niet gering.

Ik Schat u voor 't Kwartaal maar op een enklen gulden.

Ik heb hier dertig jaar gewoond,

En toen ik hier eerst kwam, heb ik je 'er al gevonden.

De Preeker eischte dat de reden werd getoond,

Waarom hy deugdlyk tot betaling was verbonden.

Men kende, was zyn taal, men kende hem te wel,

Om immer in 't begrip te raken,

Dat hy de waarheid zou verzaken:

En, voer hy voort, men weet waar ik myn roem in stelf.

Ik wilde nooit met lui, die valsche gronden leeren,

En spotten met de Kerk, verkeeren.

Ik stond hunn' handel nimmer voor.

'k Heb hem, wien ik hier thans als myn berigter hoor,

Nooit in myn leven toegeesproken,

Dan toen ik hem om tienden vroeg.

Myn onschuld blykt dus klaar genoeg.

Zyn eisch is valsch: ó Ja! hy heeft de wet verbroken.

Men straff' hem, die een' eerlyk man

Zoo snood en schelmsch verklagen kan.

Ik eisch dit, en de wet zal mynen eisch doen klemmen.

Het antwoord, dat de Kwaker gaf,

Kwam

Kwam kortlyk hierop uit: eer my de Regter straf,
 Eer allen, die hier zyn, ten mynen nadeel stemmen,
 Moet ik gehoord zyn in de zaak.

De vriend zegt dat ik door myn' eisch my schuldig maak,
 Maar 'k zal myne onschuld klaar betoogen, zou ik hopen:
 Myn winkel staat voor ieder open;

Ik scheer elk, wie 't my vraagt: dat is myn daaglyksch werk:
 Ik eisch, met zo veel regt, dat elk my zal betalen
 Voor myn geredheid om den baard hem af te haalen,
 Als deze tienden vraagt van een', die nooit ter Kerk
 Verschynt om hem te hooren preeken.

De Regter vonnist door den Kwaker vry te spreken.

DE BESCHIEDENE VROUW.

Een Dame, die haar hart en hand
 Had aan een braaf gemaal verpand,
 Die eerlyk was van aart en onbevlekt van zeden,
 Maar zwak van doorzigt en van reden,
 Werd door haar Zusters man bespot.
 Hy noemde haren man een' onbeschaafden zot,
 Wiens dwaasheid elk in 't oog moest loopen,
 Ja daar nooit goed van was te hoopen.
 Hoe, sprak hy, was 'er mooglykheid
 Dat zulk een lieve en schrandre meid,
 Waarvoor elk een u kende in 't ongetrouwde leven,
 Zich met zo groot een' gek kon in den egt begeven?

'k Heb

'k Heb nooit geweten, sprak de Vrouw,
 Dat ik myn Zuster om haar huwlyk moest beklagen.
 Zy heeft, ik merk het nu, by 't aangaan van haar trouw,
 Haar dierbre vryheid aan een' Kwibus opgedragen.
 Een man van oordeel is bedagt
 Om tusfchen vrouw en man vertrouwen aan te kweeken.
 't Maakt myn geluk niet uit, dat ik myn' lief veragt,
 En 't is de dwaasheid zelf die 'k uit uw mond hoor fpreken.

HET SLEGTE WEER.

Graaf B***, met lieflyk weer, reed eens langs buitenwegen,
 Slegts op een fukkeldrafje voort;
 Maar naauwlyks was hy ruim een uurtje van de poort,
 Of een betrokken lugt voorspelde een' zwaren regen.
 Hy keerde fpoedig naar de Stad,
 En poogde voor de bui nog onder dak te komen;
 Doch wat hy fpoeden mögt, hy had
 Zyn' weg te ver van huis genomen.
 Een stortvraag overviel hem op een' open pad.
 Juist onder 't rennen om de bui tog ras te ontwyken,
 Zag hy een' man, die onbeweeglyk op den grond,
 En naast een moedig paard, in wind en regen stond.
 Graaf B*** beklagt den man; doch hoeft niet lang te kyken,
 Of kent hem voor zyn eigen knegt,
 Die om een boodfchap was naar 't naaste dorp gezonden.
 Hoe, fprak hy, wat is dit? Wat wordt hier uingereg?

Gy staat gelyk een paaf? uw paard is vastgebonden?
 De lompert zegt : myn Heer! ik wagt hier met het paard,
 Tot dat de regen wat bedaart.
 Uw goedheid zal gewis my geen gemak benyden.
 't Is nu geen weer om door te ryden.

 DE PHISIONOMIEKENNERS.

Een Aartsbedrieger, in wiens wezen
 Men list en valsheid klaar kon lezen,
 Werd voor den Regter sterk betigt,
 Dat hy een Paard of twee had uit het Land gestolen.
 De Regter zag hem pas, of sprak : men kan niet doolen :
 Men zie hem aan; men ziet den schelm in dat gezicht.
 Heer, zei de Gaauwdief, 't is of 't in myn ooren dondert.
 Ik staa ten uitersten verwonderd.
 'k Wist nooit voorheen dat myn gelaat een spiegelglas
 Van zulk een hooge waarde was,
 Als nu ik hooren moet, en gaarne wil vertrouwen,
 Dat gy, myn Regter, daar u zelv' in kunt aanschouwen.

 DE PORTUGEESE JOOD.

Een Jood, niet vroom van hart en wandel,
 En gantsch niet eerlyk in zyn handel,
 Werd door een' Koopman, om zyn streken, wát gegispt :
 Hy kon 't verwyf bezwaarlyk hooren,
 Of moest zich tegen hen, door wien hy werd berispt,
 Om zulk een vry gedrag verstooren,
 En toonen een vergramd gelaat.
 Wat zegt ge, sprak hy, durft ge een man van mynen staat
 Voor eerloos, voor een schelm verklaren?
 'k Zeg niet, zei de ander, dat ge een schelm of eerlooszyt,
 En bid u ernstig op dien toon niet voort te varen,
 Opdat ge u zelv' niet haast uw dwaas gedrag verwyf.
 Hoor hoe ik over u durf denken !
 Ik wil u honderd ryders scheaken,
 Zoo ge iemand op de beurs van Amsterdam aanschouwt,
 Die op uw woord u als een' eerlyk man vertrouwt.

 OORZAAK VAN DE ENGELSCH E SCHOON-
 HEID.

Een Marokkaansch Gezant, in Engeland gekomen,
 Had daar voor de eerste maal een sneeuwbus waargenomen :

S s

Hy

Hy zag de kinders, in dat land,
 De sneeuw vergaren in de hand.
 Nu weet ik hoe dit volk zyn schoonheid heeft gekregen,
 Riep onze vreemdeling uit. Men vroeg hem uit de grap
 Naar reden van zyn wetenschap.
 Hy geeft ze, en zegt: men wascht zich hier met witten regen.

 DE BELOONDE KUNST.

Aan Alexanders Hof verscheen, op zekren tyd,
 Een man, die door zyn zorg en vlyt,
 Schoon meest besteed aan beuzelingen,
 In zyne kunst met regt mogt naar den eerprys dingen,
 Doch wiens behendigheit maar sober werd betaald.
 Hy gooide een tarwengraan door 't oog van eene naald;
 En (de Oudheid zegt ons dit in haar getuigenissen)
 Zulks deed hy, zonder ooit te misfen.
 Aan Alexanders Hof vertoonde hy zyn kunst,
 En wagte, wyl hy veel in zyn geboortestreken,
 Van 's Konings mildheid hoorde spreken,
 Een ryklyk loon van 's Vorsten gunst.
 Hem was ook 't hoog geluk beschoren,
 Dat hy, uit 's Konings mond, den grootsten lof mogt horen.
 'k Laat, sprak de Vorst, het werk, dat heden is vertoond,
 Aan dezen man niet onbeloond.
 'k Wil jaar aan jaar den knaap een zak vol tarw vereeren;
 Zoo heeft hy, al begint de Karel 's morgens vroeg,

Al scheidt hy 's avonds uit, voor 't leven, tarw genoeg;
En zoo hy werken wil, 't zal aan geen stof mankeren.

DE SNAAKSCHE ADVOKAAT.

Een Vrouw, wier Egtgenoot voor andre Vrouwen blaakte,
En zich, gelyk het meer in onze dagen gaat,
Als Overfpeler schuldig maakte,
Ging naar een' fchrander' Advokaat,
En bad hem dat hy haar den besten weg zou melden,
Dien zy had in te slaan tot vordring van haar regt.
Myn trouw wordt slegt beloond, ja, zegt ze, byster slegt!
Ik wil d' ontrouwen man zyn snood bedryf vergelden.
De Praktizyn, die deftig zat,
Vroeg, wat bewyzen zy voor haar betigting had,
En of zy tyd en plaats kon zeggen,
Waarin men wist dat hy by andren was gaan leggen.
Ja, riep zy uit, dat kan ik doen, als 't noodig is.
Ik weet voorzeker en gewis
Dat ik getuigen van myn zaak hebbe in myn bureu.
Op gistren ging de vent omtrent ten negen uren
Des avonds uit, en kwam den gantschen nacht niet t' huis.
Ik weet waar hy den tyd met krotten heeft gefleten.
Achl mogt ik 't maar zoo wel niet weten!
Dan had ik geen gevoel van zulk een lastig kruis.
Hy ging zyn lievertje bezoeken, hoorde ik zeggen;
En toen myn klok in huis van ogtend zeven sloeg,

Zei my een Buurvrouw (en de vrouw had blyks genoeg)
 'k Denk dat myn Heer nog wel by zyn Bruinet zal leggen.
 De Praktizyn rees op, en zei: myn tyd is kort,
 Mevrouw: ik merk nu klaar waaraan 't uw liefste schort.
 Indien ge op 't zeggen van uw Buurvrouw moogt vertrouwen,
 Dan moet men uwen man vast voor een luiaart houwen.
 Zoo laat te leggen? foei! 't is waarlyk geen fatsoen,
 Meer antwoord geef ik niet: 'k weet u geen' dienst te doen.

 AFGEDWONGENE LIEFDEVERKLARING.

De schrandre Elizabeth, die groote Koningin
 Van 't magtig Albion, kreeg ongemeenen zin
 Om eens op zekren tyd een steekspel by te wonen.
 Men rigt 'er een te Louden aan;
 Meer dan een Spaansche Don kwam daar zich zelv' vertoonen,
 Vertoonen? . . Neen: naar d' eerprys staan.
 't Gelukte een van de Dons, door edelaartig poogen,
 Door vuur, door vlugheid en beleid,
 En wonderbare handigheid,
 Dat hem Elizabeth, met veel beduidende oogen,
 Aanschouwde, en hem een lofspraak schonk,
 Die elk als grootsch in de ooren klonk.
 Zy sprak hem, na het Spel, en zei: 'k heb u geprezen:
 Gy hebt myn' lof verdiend: maar 't kan niet mooglyk wezen,
 Dat u de liefde niet bezielde in dezen stryd.
 Men kan dit, uit uw wezenstrekken,

En

En houding en gelaat ontdekken:
 Ik wensch te weten wie ge uw liefde hebt gewyd.
 De Spanjaard antwoordt , op dit vragen:
 Mevrouw! gy eischt te veel; hoe kan uw Majesteit
 My vergen myn geheim te wagen?
 'k Ben egter thans verplicht tot onderdanigheid.
 Uw wil is my een wet: 'k zal 't antwoord u bezorgen.
 Doch geef me, bidde ik, tyd tot morgen,
 En staa my toe, Vorstin! dat ik haar' naam verzwyg',
 Mids dat ik u haar beeld naar 't leven doe aanschouwen.
 Het antwoord was: wanneer ik dat van u verkryg,
 Dan moogt gy haren naam wel voor u zelve houwen.
 Des andren daags zond haar de Don
 Een toegezegeld Pakje, en naauwlyks was het open,
 Of Englands Ryksvorstin zag wie het hart verwon
 Van hem, die wist dat hy geen weermin had te hopen;
 Zy zag juist in een spiegelglas
 Dat zy 't beminde voorwerp was.

EEN AMBASSADEUR VAN LOUIS † † † †.

Louis gaf aan een Heer, dien hy als Afgezant
 Naar zeker Hof benoemde, om voor het Vaderland
 En 's Konings waar belang te waken,
 Deez les: uw voorzaat heeft me in 't zorgen niet voldaan.
 Denk dat al myn belang op u alleen blyft staan.
 Volg tog uw' voorzaat niet: gy moet het beter maken.

De schrandre man had antwoord klaar.
 Ó Sire! zei hy, 'k zal uw raad indagtig wezen:
 En neem ik mynen post naar myn genoegen waar,
 Dan is 'er, stel ik vast, geen reden om te vrezen,
 Dat uwe Majesteit, in dergelyk geval,
 By hem, die na myn' tyd deez' post bekleeden zal,
 Een' raad, die my myn' pligt getrouw zal doen betragten,
 Voor haar belang zal noodig agten.

 DE MINNEBRIEF.

Men zegt ons dat een jongeling,
 Die lang van liefde kwynen ging,
 En 't voorwerp van zyn min niets dorst te kennen geven,
 Aan haar, die hem zyn besten schat,
 Zyn vryheid, gantsch ontnomen had,
 In 't eind dit Briefje heeft geschreven.
 Ik lyde eene onverdraagbre smart;
 'k Moet als een martelaar myn dagen droevig slyten:
 Ik meende, in myne jeugd, my van myn' pligt te kwyten,
 Door wel te passen op myn hart.
 Maar ach! ik heb dat hart verloren.
 Ik zoek het overal, en 't komt niet weder t' huis.
 Ó Fillis, hebt ge 't ook genomen by abuis?
 'k Bid, laat myn vraag u tog niet stooren;
 Zy komt by myn verlies, zoo immer, wel te pas.
 Ik heb myn hart niet kunnen vinden,

Sinds

Sinds dat ik laatst, by heufche vrienden,
ô Schoone! in uw gezelschap was.

DE VERSTANDIGE WYSGEER.

Een Heer van staat, doch weinig wys,
Was naast een' Filozooft aan eenen difch gezeten,
En zag den wyzen man, met groot genoegen, cten
Van de afterfmakelykfte fpyf.
Wat zien we, fprak de Vriend, al raars in onze tyen!
Een Wysgeer tast naar lekkernyen!
ô Ja, zei de ander op dat woord,
De Wysgeer wil het goede fmaken.
De Hemel gunt hem dit. Geen mensch heeft ooit gehoord
Dat gekken maar alleen gefchikt zyn voor vermaken.

PROEFNEMING.

Tryn ging ter markt, en koft van Maai,
Voor weinig gelds, een jonge Kraai:
De Kooi had ze op den koop genoegzaam toe gekregen.
Zy ging naar huis, verheugd van geest,

Niet weinig in haar schik met dit gekogte Beest.
 Juist kwam haar op den weg een oude kennis tegen:
 Die hield haar staande, en zei: wel Tryn, vind ik je hier?
 Ik heb een Kraai gekogt, zei Tryn, 'k moet schielijk loopen;
 Jan wagt me: de andre sprak: waar toe een Kraai te koopen?
 Wat doe je met zoo'n lelyk dier?
 'k Zal, was het antwoord, u de reden kortjes zeggen,
 Myn man en ik zyn lui, gesteld op onderzoek:
 Wy houden beiden veel van zaken uit te leggen.
 Wy lazen onlangs in een Boek,
 Met Grootvaars eigen hand al lang geleén geschreven,
 Dat Kraaijen, naar 't getuigenis,
 Wel zevenhonderd jaren leven.
 Wy willen zelve zien of dit ook waarheid is.

DE ADVOKAAT G

Een Advokaat, wiens hoofd een groote waan bezat,
 Maar die geen kunde of oordeel had,
 Had met een lang Pleidooi des Regters hoofd gebroken,
 En voor der Wezen regt gesproken,
 In een zeer slegt geval, waarin der Voogden wil
 Verschilde van de keus en zin van hun Pupil.
 Na 't einde van het Pleit, een stukje vol gebreken,
 Ging onze Cicero, met andren, uit de zaal.
 In 't wandlen naar zyn huis, gebeurde 't menigmaal

Dat

Dat hy een woord bestond te spreken
Met deez' of geenen Heer, die in de Regtbank zat.
Dit was ook nu 't geval, hy liet niet na te vragen,
Of hy, want nimmer kon zyn werk hem zelf mishagen,
De harten niet getroffen had?
Ik, was het antwoord, ben, wat my betreft, bewogen,
Uw taal heeft me aan het hart geraakt;
Doch denk, zoo deze lof u wat hoogmoedig maakt,
Dat gy het voorwerp waart van al myn mededogen.

DE STAATZUGTIGE.

Een Geestlyk Heer, die, lange jaren,
Op 't Kardinaalschap hoopte, en, wat men voor hem deed,
In deze hoop zyn dagen sleet,
Totdat hy, hoog bejaard, ter starren is gevaren,
Sprak deze taal, op zekren dag,
Tot eenen Vriend, dien hy gezond en vrolyk zag:
Wat doet gy tog, myn Heer! om zoo vermoegd te leven?
Ik hou, zoo wel als gy, myn rust,
'k Eet mede daaglyks wat ik lust,
En egter ben ik nooit van zorg en smart ontheven.
Ik vind het waar genoeg niet:
'k Ben bleek en mager als gy ziet:
De slaap ontwykt myn oog: 'k tel 's nagts de sleepende uren.
Waar ik verpoozing zoek, myn hartleed blyft duren.
Hoe kom ik zo te ontvreên, en gy zoo welgemoed?

Myn

Myn Vriend, was 't antwoord, 'k zal u de oorzaak kortjes
 (zeggen :
 De hoed maakt u in 't hoofd : hy blyft daar steeds in leggen ;
 Maar ik, 'k wensch tot uw nut, dat gy dit vast gelooft,
 Hou mynen hoed wel op, doch heb hem nooit in 't hoofd.

'T HUWELYK DER ZON.

De Zon verbond zich om te trouwen :
 't Besluit werdt ras bekend in water, veld en stad.
 Zy noodigde al wat adem had.
 De trouwdag moest gevierd : men zou dan bruiloft houên.
 De blyde voorfinaak van de vreugd
 Deed vele fchepzels vrolyk zingen.
 Der kikkren heir was meê verheugd :
 Reeds zag men jonge kikkers springen :
 Zy haakten naar het feest en niemand was belet,
 Een oude breedfmoel zag de pret,
 En kon dat woest gewoel niet lyden.
 Zy sprak met deffigheid : ó groengekoufte fchaar,
 Ó Jonge beulingen, voorziet gy geen gevaar?
 Hoe kunt ge u toch zoo dom verblyden?
 Gy kent het nadeel niet dat ons de Zon verwekt,
 Wanneer ze, uit poelen en moerasfen,
 Het heilzaam water door haar' gloed naar boven trekt,
 En velden maakt van diepe plassen.
 Eén Zon maakt onze woning droog,

Zy

Zy trouwt : gy viert haar feest : uw vreugd ryst waarlyk hoog.

Maar zal uw blydſchap duren konnen?

Ligt zien we, in plaats van eene, eerlang verſcheiden Zonnen.

De kikkers waren dwaas : maar is de mensch niet blind,

Die heil verwagt van iets waarin hy ſchade vindt?

VERZOEK VAN DE MAAN AAN JUPITER.

De Maan begaf zich naar Jupyn,
 Om een beleefd verzoek op 't nedrigst voor te dragen :
 Myne armoê, ſprak ze, doct my klagen.
 Ô Jupiter, 'k moet naakt, 'k moet zonder kleeren zyn.
 Is 't billyk dat ik, gantsch berooid,
 En als een ſchoofter, ongetooid,
 Voor 't oog der waereld moet verſchynen?
 Heb ik geen kleed verdiend, daar ik het menschedom ſtreel',
 't Myn' invloed ryklyk mededeel,
 En 't aklig duifter van de nagten doe verdwynen?
 Ei gun my dan myn' liefſten wensch :
 Laat, laat een kleed myn naaktheid dekken :
 Zoo groeit myn aanzien by den mensch;
 Zoo zal ik meer ontzags verwekken.
 Jupyn kon op die vreemde taal
 Zich zelv' van lagchen niet bedwingen.
 Hoe, ſprak hy, zyt ge zot? wat 's dit weer voor gemaal?
 Val my niet laſtig met uw dwaze beuzelingen.
 Leende ik aan uw verzoek het oor,

Dan

Dan mogt ik wel voor oproer vrezē.
 De fryders zouden haast, gaf ik uw beē gehoor,
 Bestormers van den Hemel wezen.
 Daar 's niemand, die op myn bevel,
 Een kleed voor u zal willen maken.
 Men kan het ook niet doen : gy kunt 'er nooit aan raken,
 Al gunde ik 't u zelfs nog zoo wel.
 Denk slegts, ó Maan! hoe gy, voor 't oog der sterfelingen,
 Steeds bloot staat voor veranderingen.
 Nu zyt gy klein, dan weder groot :
 Gy toont u somtyds als een kloot;
 Dan dik, dan dun, dan krom gewasfen.
 Wie maakt een kleed, dat u zal pasfen?
 Elk, die iets wenscht, moet eerst beziē
 Of 't geen hy wenscht wel kan gefchiēn.

EEN HONGERIG PROCUREUR, IN DE GE-
 DAANTE VAN GERECHTIGHEID.

Twee Reizigers, die 't lang aan voedsel had ontbroken,
 Zien juist een' Oester op het strand :
 Terstond wordt onder hen een vuur van twist ontfoken,
 En de eensgezindheid wykt voor hev'ig misverstand.
 De een raapt den Oester op, door 't wyzen van den ander :
 Elk zegt dat die hem toebehoort :
 Elk blyft hardnekkig by zyn woord,
 Misgunnende den visch malkander.

De een zegt, hem die een zaak ontdekt,
Zal elk gewis den vinder noemen.

Ik zag den Oester 't eerst: dit heeft me een regt verwekt:
Elk moet de billykheid van myn begeerte roemen.

Maar de ander zegt, met veel verstand,
Ik heb den Oester in de hand;

En dus behoort hy my: dus moet men 't regt beslegten.

Men maakt zich vaardig om te vegten,

En 't eind van dezen twist te zoeken door geweld.

Terwyl vast elk onzinnig scheldt,

Komt juist Geregtheid, voorzien van schaal en degen.

Zy had het groot geschil gehoord.

Men sineekt haar ieders regt te weegen:

Elk wil zich schikken naar haar woord.

Stel, sprak Geregtheid, uw' Oester in myn handen.

Opdat ik u ten eersten help'.

Zy breekt hem open met haar tanden:

Zy slokt hem in, en geeft den twisters elk een schelp.

DE GEZONDE OUDERDOM.

Een, die grys, doch wel te pas
In 'zyn hooge jaren was,
Wien geen ziekte of pyn deed klagen;
Wien men telkens vrolyk vond;
Vroeg men: hoe nog zoo gezond
In uwe afgeleefde dagen?

't Ant-

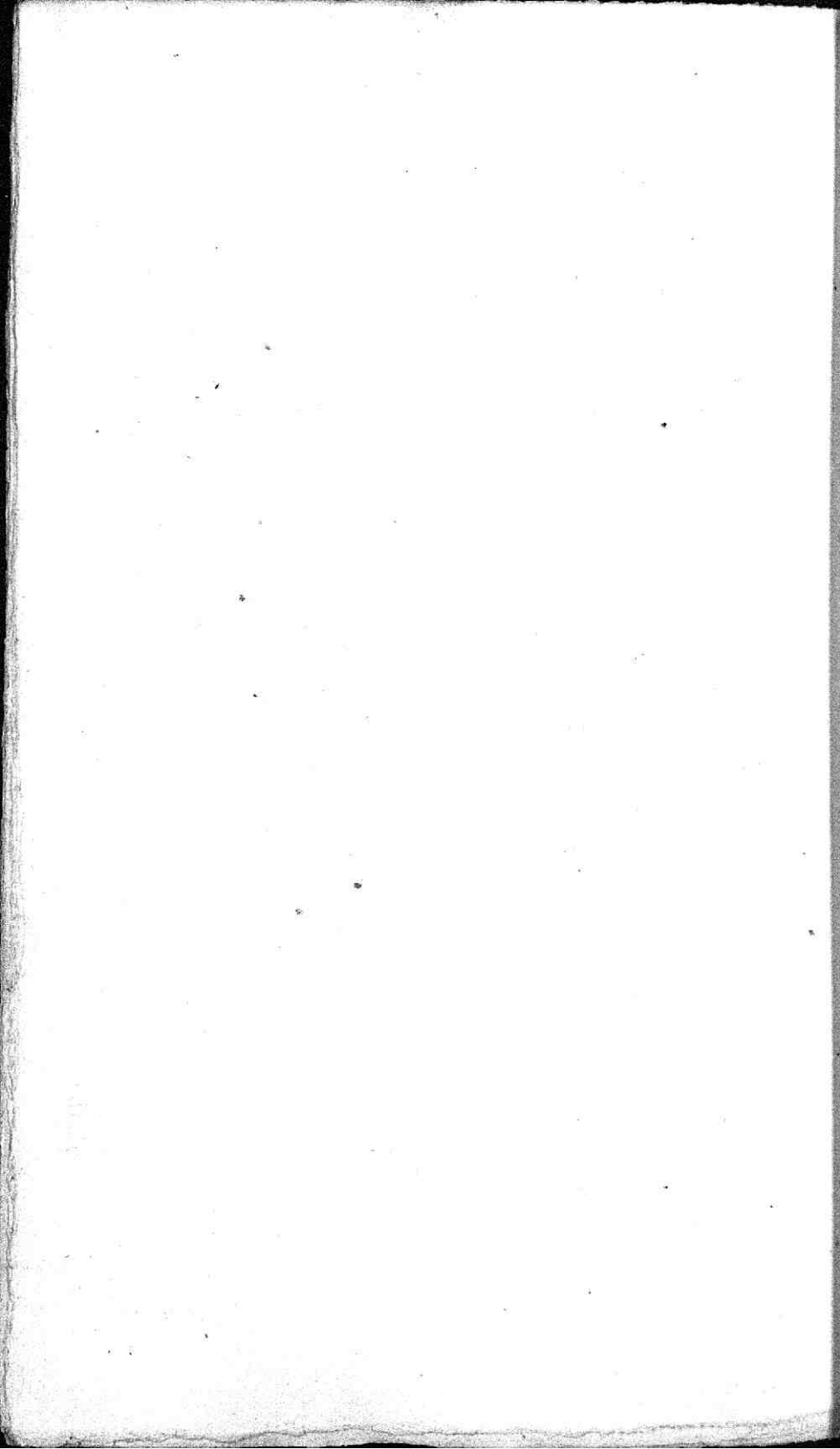
't Antwoord was ten eersten klaar :
 Weet, zoo spreekt de Bestevaër,
 Dat ik hou van matig eten :
 Dat ik steeds myn kopstuk dek,
 Klompen aan myn voeten trek,
 En door geene zorg wil zweeten.

 L I G T E N E E L .

Een man, die van zyn wüste vrouw,
 Slechts weinig weken na de trouw,
 In meer dan een geval, met regt, zich mogt beklagen,
 Vond zich gedrongen door zyn' pligt,
 Tot vordring eener zaak van 't uiterste gewigt,
 Een reis te doen van weinig dagen.
 'k Bid, sprak hy tot zyn' Egtgenoot,
 Dat ge u voorzigtig draagt: stel toch u zelv' niet bloot
 Aan strikken, die verleiders spannen.
 Ik kreeg dan hoornen op myn hoofd;
 En 't wordt in 't algemeen geloofd,
 Dat die niet mooi staan voor de mannen.
 Hoe hoornen! zegt ze, lief! die moeten lelyk staan.
 Keer weer, zoo als gy zyt gegaan.
 Hy gaat: hy komt te rug: Zyn spoed heeft haar bedrogen.
 Zy groet hem; zy bekykt hem naauw:
 Zy vindt hem ongetroond, en zegt, doch met een graauw,
 Foei kind! wat hebt gy grof gelogen.

GEZANGEN.

T

V E C H T Z A N G .

o Vechtstroom, met uw blanke zwanen,
Uw vogels, visfchen en geboomt,
Wat zyn uw lommerryke laan,
Alom met welig gras bezoomd!

Gy toont my lustige landsdouwen,
Waar 't zuiverst water tusfchen speelt;
Ik zie hier trotsfche veldgebouwen:
'k Word nu verrukt, en dan gestreid.

Gy toont my, onder 't spelevaren,
Uw vrugbaar' akkers op een ry,
Versierd met gouden korenaren.
Wat zet gy my genoegen by!

Ik zet m' aan uwen oever neder,
En spiegel m' in uw helder nat.
Myn vreugd, myn leven keert hier weder,
Byna verloren in de stad.

Ik voel myn geesten door den gorgel
Van uwen nagtegaal gewekt;
Terwyl de klank van 't levend orgel
Myn ziel, verrukt, naar boven trekt.

Ik hoor een aangenaam gefchater
Van duizend vogels onder een;

De galmen rollen over 't water,
En langs uw groene paden heen.

Zy vliegen over bloem en kruiden
Van Nieuwerode naar den Dom;
Van Goudestein naar 't slot van Muiden:
En d' Echo kaatst den galm weerom.

Ik zie de spartelwischen springen,
En dansen op uw kristallyn.
Wie zal zyn blydschap toch bedwingen
Daar zelfs de vischen vrolyk zyn?

Het vee staat hier met luitrende ooren,
Het schept behagen in 't gesluit:
't Schynt dat Arion is herboren,
En Orfeus met zyn blyde luit.

Uw vloeiend zilver hoor ik bruischen,
Gelyk een zagten waterval.
Daar eik en populieren ruischen,
Mengt dat geluid zich by 't geschal.

Het westwindje blaast violen,
En strooit my rozen in den mond.
O Vecht! gy hebt myn hart gestolen;
Ik trek niet weder van uw' grond.

* * *

* *

A V O N D S T O N D.

Zyt welkom, gunstig' Avondstond!
Die met uw sluyer my komt dekken,
Opdat ik, met myn Rozemond,
Gerust mag trekkebekken :
Terwyl geen dag, ó duifternis!
My zoo bekoorlyk is.

Uw kleed, daar ik de zilvren maan
En gouden starren op zie blinken,
Trekt gy, voor 't nydig oog, my aan,
Als ik myn pint gaa drinken :
Terwyl geen dag, ó duifternis!
My zoo bekoorlyk is.

Verzaad van vocht, en moê gekust,
Als of de ziel my wil begeven,
Geniet ik d' aangenaamste rust,
Om weer op nieuw te leven :
Terwyl geen dag, ó duifternis!
My zoo bekoorlyk is.

* * *
* *

 DE DRONKENSCHAP.

Kom Zangster, help my nu vertoonen
 De vrugten van de vrolykheid;
 Daar breidelooze Bachuszonen,
 Zich moorden door hun onbescheid:
 Maar gaa hun Apery
 In dit Tafreel voorby.
 Begreep gy z' in uw' zang,
 Dan viel die veel te lang.

Geen pen beschreef, of kan beschryven,
 Wat kinderlyke zotterny
 De dronk bedreef en kan bedryven.
 Ik zwyg dus van zyn razery;
 Van zyn gewoel, gepraat,
 En dartel wangelaat.
 Het is niet mogelyk
 Dat die in s'chriften blyk.

De Dronkenschap verzwakt de leden,
 Misvormt het wezen en gezigt,
 Maakt zugt en ziek' en strammigheden,
 In armen, beenen en gewrigt.
 Zy maakt de slappe maag
 Tot eten zelden graag:
 Zy maakt de menschen s'chor,
 En kaal en heesch en dor.

De dronk bederft verstand en zinnen,
 Maakt kuischheid tot een geilen brand,
 En doet gantsch onbehoorlyk minnen,
 Dewyl hy d' eerbare schaamte bant.
 Hy zet tot ontugt aan :
 Doet menschen overslaan
 Tot daden, waar de wet
 Zich billyk tegen zet.

De dronk doet dobbelen en spelen,
 Den mensch veraarden in een zwyn ;
 Doet vloeken, razen en krakkeelen,
 Ja vegten, die geen vegters zyn.
 De dronk brengt aan den dag
 't Geen lang verduisterd lag :
 Men ziet hoe 't zagst gemoed,
 In dronken vlagen, woedt.

Hoe velen heeft de dronk doen sneeven,
 Verdelgd, verdronken en gefmoord,
 En schandelyk gebragt om 't leven,
 Verworgd, mishandeld en vermoord ;
 Door beulen 't licht ontroofd,
 Gehangen en onthoofd.
 Dat elk dan, wie hy zy,
 De dronkenfchap verny.

* * *
 * *

V R E D E Z A N G.

Waartoe het Harnas aangetogen
 Verwoede Mars, alom gevreesd,
 Daar gy, door Venus minzaam' oogen,
 Zyt reis op reis gefnuikt geweest?
 Wat baten al die Lauwerieren,
 Door u zoo menigwerf behaald?
 Hoe kunnen z' uwe kruin versieren,
 Als Venus telkens zegepraalt?
 Laat dan uw overmoed bedaren,
 Wyl gy voor hare schoonheid knielt :
 Zy schrikt van wreede krygsgevaren,
 En woont niet daar men fel ontzielt,
 De liefde schuwt het menschenmoorden,
 En haat het bloedig krygsgeschil.
 Zy buigt, door vriendelyke woorden,
 De koele harten naar haar wil.
 Laat af van land en volk te plagen :
 Het gantsch heelal verlangt naar rust.
 Uw min zal Venus meest behagen,
 Als gy haar mond in vrede kust.

* * *

* *

DE LIKKEBROERS ZANG.

Maakje klaar, maakje klaar,
De Kalfskop is al gaar :
Ei hoor hem maar eens kookken.
Myn graagte groeit op dat geluid ;
De Kop springt (hier ten ketel uit :
Ik heb den geur geroken.

Dat 's 'er een, dat 's 'er een,
Ter waereld schooner geen,
Als ieder moet belyen.
Ontgin hem : 't doet het beest geen zeer.
Bedenk dat w' nit eens anders leer
Ligt riemen kunnen snyen.

Was 'er maar, was 'er maar,
Een fret of avegaar,
Om d' oogen uit te booren ;
Maar deze lepel is ook goed ;
Houd op uw tafelbord of hoed,
Kan u 't gezicht bekooren.

Dit 's de tong, dit 's de tong,
Daar 't Kalf muziek mee zong,
Terwyl zyn makkers dansten.

Wat dunkt u van dit kakebeen?
 Daar zit de beste knap om heen
 Die wy ons leven fchranften.

Wie zou niet, wie zou niet,
 Als hy 't verhemelt ziet,
 Een stukje daarvan wenschen?
 Wat zyn de harfens hagelwit!
 Zie of 'er ook geen kei in zit,
 Als in de meeste menschen.

Blank en mals, blank en mals,
 Is hy, gelyk de hals
 Van een bevallig meisje:
 Men roem' de blankheid, roep vry, schrik!
 Hy tart de schoonste zwezerik.
 Ik bid u, proef een reisje.

Eele kost, eele kost,
 Uit Spanje versch gelost,
 Kan hier niet tegen weegen.
 Indien Spekjan de lugt maar rook,
 Hy zou gewis zyn lap en pook
 Aan deezen kop verveegen.

D' Indiaan, d' Indiaan,
 Liet al zyn kruiden staan,
 Indien hy mee mogt eten:
 Hy schonk aan ons zyn gocheltas;
 Zyn pifang en zyn ananas
 Zou hy welhaast vergeten.

Gans en kip, gans en kip,
Kapoen en watersnip,
Wie zou meer naar u talen!
Geen pluimgedierte, wild of tam,
Geen osfentong, geen hanenkam,
Kan by den kalfskop halen.

Hy is op, hy is op;
Die smakelyke kop
Is in ons lyf begraven.
Komt laat ons, met den koelen wyn,
Zyne uitvaart nu gedagtig zyn
En onzen dorst eens laven.

Beste maat, beste maat,
Ei hoor eens hoe hy blaas,
Om muskadellen droppen.
Ik ben pas aan myn tweede fles.
Kom doen wy nog een teug of zes
Ter eere van de koppen.

o Hoe zoet, o hoe zoet,
Verheugt de wyn het bloed
Der vriendelyke suaken!
Maar hoe! . . . wat hoor ik voor gewoel?
Of druipt 'er iemand door den stoel?
My dunkt de sporten kraken.

't Is geen nood, 't is geen nood,
De man is nog niet dood:
Hy staat weér op zyn beenen:

Maar

Maar zagt . . . wie is hier buiten aam?
 Wie spreekt hier woorden van een Vaam?
 Ik hoor zoo byster steenen.

Laat ons gaan , laat ons gaan ,
 Het heerschap is voldaan ,
 En 't maantje schynt nog helder:
 Nu vrienden, 'k wensch u goeden nagt.
 Voorzigtig: neemt u wel in agt,
 En valt in stoep nog kelder.

D E E R.

Eer is aller menschen luister,
 Daarin moet het al bestaan.
 Zonder eer is alles duister,
 Als de nagten zonder Maan.
 Alles is dan als 't gezigt
 Niet geholpen door het licht,
 Kragtig moet 'er zyn gestreden,
 Yvrig moet 'er zyn gewaakt,
 Ernstig moet 'er zyn gebeden,
 Als men in verzoeking raakt:
 Want verliest men eens zyn eer,
 Nimmer krygt men deze weer.
 Schande zal de plaats bezetten,

Die

Die onz' eer slegts eens begeeft;
Schande zal den mensch befinetten,
Die voor d' eer geen agting heeft;
Schande, die of Vrouw of Man,
Door geen zorg verdryven kan.

Ligter zou men Pokkenfteden
Van een' gryzen Bestevaar
Met een gladde huid bekleeden,
Of ontgraauwen al zyn hair;
Dan zich iemand, Man of Vrouw,
Van de schande zuivren zou.

Yder is de wagt bevolen;
Yder hebbe d' eer steeds lief:
Die slegts eenmaal heeft gestolen,
Houdt geslaag den naam van dief.
Wat hy doe, of waar hy zy,
Eeuwig blyft die naam hem by.

Heeft een Dogter zich vergeten,
Ging zy eens een' kwaden gang,
Telkens wordt zy Hoer geheten.
Dus heet z' al haar leven lang.
Schoon de tyd de drift verkoelt,
Smet wordt nimmer afgespoeld.

Smeult een kool al wat in d' aschen,
Ligtlyk toont zy weder gloed.
Zy, die op hun eer niet passen,
Zien dat smaad hen volgen moet.

Dikwyls wordt een oude zaak
Gantsch vernieuwd door samenpraak.

Wegens hen, die 't schelmsch verkerven,
Wordt in 't algemeen gezeid
Dat z' als schelmen zullen sterven:
Doch dit is onzekerheid:
Maar zyn schelmen uit den tyd,
Vrienden hooren nog verwyt.

Leenwen kan men wel ontvlieden,
Maar geen' vyand wederstaan:
En all' eervergeten lieden
Kunnen nimmer schand' ontgaan:
Schande, die hen nooit verlaat,
Is de schaduw van hun daad.

Eer en deugd zyn 's levens luister,
Daarin moet het al bestaan.
Zonder die is alles duister,
Als de nagten zonder Maan:
Of als 't oog, ontbloot van licht,
Zonder nut is voor 't gezigt.

O P E E N V R E K.

Gy zyt, ó Rykaard! ryk van goed,
Maar arm, bekrompen van gemoed;

Dat

Dat ziet men aan uw flaven,
Uw zweeten en uw draven.

Gy hebt veel zilver en veel goud:
Gy hebt een ryke Vrouw getrouwd;
Nog hebt gy veel verworven,
Dat u is aangeflorven.

Een fchat hangt u nog boven 't hoofd,
Waarom u dan zoo afgesloofd,
Dat g', om nog meer te rapen,
Geen' nagt gerust kunt slapen?

Gy hebt een onwaardeerbaar land,
Rondom met houtgewas beplant;
Het geeft u overvloedig,
Nog agt g' u niet voorfpoedig.

Gy hebt veel huizen in de Stads-
Maar telkens kwelt u dit of dat.
Schenkt d' oogst u ryklyk Koren,
Het geldt niet naar behooren.

Uw Schepen komen vol uit Zee,
En brengen groote winften mee:
Doch kunnen, hoe geladen,
Uw hebzugt niet verzaden.

Hoe ryker winst u 't Oosten geeft,
Hoe minder gy in ruste leeft:
Gy moest, om 't lot te pryzen,
Uw winst nog meer zien ryzen.

Hoe

Hoe zeer gy rent' op rente gaart,
 Nog wordt gy armer dan gy waart.
 Hoe lang volhardt g' in 't ploegen?
 Wanneer zult g' u genoeg?

Toen gy maar pas de helft bezat
 Van uw' opeengehoopten schat,
 Toen waart gy bly en lugtig,
 Toen scheent gy min schraapzugtig.

Te voren ging uw por te vuur:
 Nu schynt u alles haast te duur:
 Nu koopt gy doode platvisch,
 Die slegter is dan katvisch.

Uw zuivel is beschiimmeld finout,
 Uw garstig spek veel jaren oud:
 Steeds laat gy scharbier brouwen,
 Om zuinig huis te houwen.

Het vuur, dat gy des winters stookt,
 Vlamt weinig, schoon 't geweldig rookt.
 Uw Turf wil nimmer vonken:
 Hy'snat, ja haast verdronken.

Gy koopt dien om een leur of zeur:
 Hy duurt, al brandt hy juist niet deur.
 Dus frydt g' aan alle zyen:
 Nog kunt gy niet bedyen.

Het goed heeft u, maar gy geen goed;
 Dus zyt g', ó Vriend! een arme bloed.

Had God u min gegeven,
Dan zoudt gy ruimer leven.

D E W A A N W Y Z E .

Der wyze menschen spraak
Baart aangenaam vermaak ;
Behaagt aan ieders ooren.
De zot integendeel
Praat , wat hy zegg' , te veel :
Hy 's walglyk om te hooren.

Wanneer een domme gek,
Niet vurig naar gesprek,
Zyn tong slegts wist te hoeden,
En hield zyn mond in 't slot ,
Al waar hy nog zoo zot,
Geen mensch zou zulks bevroeden.

Gelyk men aan de Vrugt,
Door proef en geur en lugt,
De bloemen kent en kruiden,
Zoo kent elk een eerlang,
Door weinig omnegang,
En wyze en zotte luiden.

Want elk verwaande gek
Heeft dag aan dag 't gebrek
Van mild te zyn in 't kallen.

V

Door

Door opgepronkten schyn
 Lykt de aanvang wat te zyn,
 Maar 't slot is niet met allen.

Al wat hy ergens las
 Brengt hy verwaand te pas,
 Hoe weinig 't ook moog' pasfen.
 Hy geeft zich zelv' den lof
 Dat in zyn eigen hof
 Die bloemen zyn gewasfen.

Maar als een schrander Man
 Den dwaas beschamen kan,
 En hem het zwygen leeren;
 Dan staat hy gantsch verftomd,
 Als d' Exter, die, onomd,
 Pruilt zonder Paauwenveeren.

De dwaas brengt voor den dag
 Al wat hy hoord' of zag:
 Wat aarügs, naar zyn meenen.
 Doch 't is flegts lymery
 Van kindfche zotterny.
 Wie zal 'er 't oor aan leenen?

Ook lacht hy in 't gemeen
 Om ongezouten reën,
 En allerzotfte vragen.
 Zyn eigenliefd' is sterk.
 Het fpreken van zyn werk
 Kan hem het meest behagen.

Hy baart zyn eigen leed,
Eer hy het zelf nog weet:
Hy valt in ongenade,
Omdat zyn los gemoed
Het kwaad befchouwt als goed,
En zin krygt in het kwade.

Is d' onbedagte ryk,
Hy zal gefladiglyk
Van zynen fchat vertellen:
En, met een Koekkoeks lied,
Van 't-geen hy heeft of niet,
Het oor gedurig kwellen.

Hy roemt zyn waardigheid,
Hy pryst zyn aardigheid;
Men hoort hem telkens kallen,
Hoe huis en hof en land
En vindingryk verftand
Hem zyn ten deel gevallen.

Der wyze menschen spraak
Baart aangenaam vermaak,
Behaagt aan ieders ooren.
De zot integendeel
Praat, wat hy zegg', te veel:
Hy 's walglyk om te hooren.

 O N G E L Y K E B R O E D E R S .

Ongelyk zyn steeds de Nooten,
 Schoon gegroeid aan eenen Boom.
 Kinders van één bed gesproten,
 Zyn niet altyd even vroom.
 't Is maar zoo, gelyk men leest,
 Overal van ouds geweest.

Kinders, door dezelfde Moeder,
 Aan dezelfde borst, gezoogd;
 Kinders door den zelfden hoeder,
 Die hun aller heil beoogt,
 Op het pad der deugd geleid,
 Dragen blyk van onderscheid.

Somtyds ziet men broërs, die deugen,
 d' Ouders, in hunn' ouderdom,
 Door een braaf gedrag verheugen;
 Andren ftooten alles om:
 Andren leven wild of boersch,
 Gantsch ontaard van hunne broërs.

Egter zyn 'er vele menschen,
 Die, t' onvrede met hun lot,
 Al te sterk naar kinders wenschen.
 Schoon het heuglykst heilgenot
 d' Egt verzell', in blyde dagen,
 Kinderloozen hoort men klagen.

Maar schoon z'al geen zoet beleven,
Zy beleven ook geen leed.
Daar is weinig aan bedreven,
Waar het erigoed wordt bekeed.
Hy, wien dit bekommert, voedt
Dwaze zorg in zyn gemoed,

Dikwerf zal men 't goed bewaren
Tot der Erfgenamen schaê.
Hen, die al te zuinig sparen,
Volgen kwaê verteerders na:
Die, in weeld' en overvloed,
Onheil vinden voor 't gemoed.

Ongelyk zyn steeds de Nooten,
Schoon gegroeid aan eenen Boom.
Kinders van één bed gesproten,
Zyn niet altyd even vroom.
't Is maar zoo, gelyk men leest,
Overal van ouds geweest.

GOEDEN MOET MEN GOED LATEN.

d' **O**ndervinding maakt ons wyzer;
Zy is waardiger dan goud.
d' Ondervinding leert hoe 't yzer,
Schoon van aart als ys zoo koud,

Als het vuur de hette voedt,
Blaakt met d' allersterksten gloed.

d' Ondervinding zal ons toonen
Hoe een koel bezadigd Man,
Lang vermoeid door tergend hooten,
Ook geweldig woeden kan,
Zyn gelaat, gebaar, gefchreeuw,
Maakt hem vreeslyk als een Leeuw.

Is het koele bloed aan 't zieden,
Is 't aan 't bobbelen geraakt,
Dan moet hy, die tergde, vlieden,
Eer hem ongeluk genaakt;
Wyl de gramfchap fterker vlamt,
Als men zich niet ras vergramt.

Wagt u, Spotter! van te flennen
Op eens mans zagtmoedigheid:
Al te lang daar mee te deunen
Is te menigwerf befchreid.
Want daar is geen mensch zo goed,
Of het tergen wekt zyn' moed.

Wagt u, Snorker! met uw blazen,
Met uw tarten op het mes,
Zoo de goede raakt aan 't razen,
Geeft hy agt op vyf noch zes,
Noch op degen, noch op knyf;
't Kost zyn leven of uw lyf.

Wagt

Wagt u, Twister! met uw schelden:
Want een vyand van krakkeel
Komt gewis al komt hy zelden,
En zyn zeiden is te veel.
Wordt de kop eens Engels kroes,
Dan wordt d' Engel haast een droes.

Snoer uw tong, ó Agterklapper!
Zwyg , ó snoode Leugenaar!
Houd uw mond, ó valfche Snapper!
Wees geen eerdief, Babbelaar!
Zoo gy 't koele bloed ontfteekt,
Is het vreeslyk als het wreekt.

Gy, die spreekt als waerelddwinger,
Wagt u van den goeden bloed,
Dien g', op 't wenken van uw' vinger,
Zoo gy meent, verschrikken doet.
Zulk een krygt ligt Samfons magt,
Als de gramfchap hem verkragt.

Wagt u spytige geburen,
Die geflaag uw buurman kwelt;
Schoon hy goed is t' aller uren,
En een vyand van geweld;
Schoon hy goed is jaar aan jaar,
Eens valt hem de hoon te zwaar.

Terg, ontrust dan nooit den goeden,
Laat hem fteeds in vrede gaan.
Anders zal u, uit zyn woeden,
Al te groote ramp ontfaan.

In uw leed wordt g' , op uw klagt,
Niet getroost , maar wel veragt.

Niemand zal uw lot mishagen ,
Schoon gy sterft, gedrukt door leed ;
Aller mond zal hem beklagen ,
Wiens geduld gy lang befreedt :
Al wierd zelfs de man ontzield,
Om het moorden van een' sielt.

d' Ondervinding maakt ons Wyzer ;
Zy is waardiger dan goud.
d' Ondervinding leert hoe t yzer,
Schoon van aart als ys zoo koud,
Als het vuur de hette voedt,
Blaakt met d' allersterksten gloed.

S C H Y N B E D R I E G T.

Uw naam en d' opslag van uw oogen,
't Gefronste voorhoofd en uw baard,
Rudolphus! hebben my bedrogen:
Ik dagt dat gy een ander waart.
Al gaf de wysheid u een teeken,
Gy spreekt als een der lompe Leeken.

Uw gang , uw afgepaste treden,
Uw zwart , aanzienlyk , sulpen kleed ,

De vorming van uw lyf en leden,
 Belooven dat gy alles weet.
 Maar gaf u wysheid zulk een teeken,
 Gy spreekt als een der lompste Leeken.

Wanneer gy zwiert langs markt en straten,
 Zegt elk : „ men spoed' zich aan een' kant,
 „ Daar wandelt een der Heeren Staaten,
 „ Daar komt de wyste man van 't Land".
 Maar gaf u wysheid zulk een teeken,
 Gy spreekt als een der lompste Leeken.

Gy peinst, gy houdt het hoofd gebogen,
 Als hing 'er veel aan uw beleid :
 Ik zag, Rudolphus! in uw oogen
 Een' man van groote schranderheid.
 Maar gaf u wysheid zulk een teeken,
 Gy spreekt als een der plompste Leeken.

Want let men op uw doen en werken,
 En op uw taal, die weinig sfigt,
 Zoo kan men naauwlyks anders merken,
 Dan dat g' een lamp zyt, zonder licht.
 Al gaf de wysheid u een teeken,
 Gy spreekt als een der plompste Leeken.

*k Heb uit uw daden kunnen leeren,
 Dat g' anders zyt dan g' u vertoont;
 Dat onder starelyke kleeren
 Een onbeschaafde buffel woont.
 Al gaf de wysheid u een teeken,
 Gy spreekt als een der plompste Leeken.

Vaak schuilt 'er, onder 't sneerig hoedje,
 En onder 't kaal gesleten stof,
 Een man, die geen onnozel bloedje,
 Maar 't waardig voorwerp is van lof.
 Wieas staat, gelaat en nedrig leven,
 Niet veel belooft, maar veel kan geven.

Laat Sokrates om zyne leden
 En boersch gelaat toch onbespot.
 Inwendig was hy schoon van zeden,
 Versierd, gelyk een aardiche God.
 Zyn staat, gelaat en nedrig leven,
 Belofde niets, schoon 't veel kon geven.

Antisthenes was van gelyken
 Voor 't menschlyk oog berooid en kaal,
 En dagt zich ryker dan de ryken.
 Hy was vernoegd met stok en maal.
 Zyn staat, gelaat en nedrig leven
 Heeft niets beloofd, maar veel gegeven.

Diogenes werd hond geheten,
 En Epictetus hinkepoet.
 Zy waren beiden laag gezeten,
 Doch beiden door hun gaven groot.
 Hun staat, gelaat en nedrig leven
 Heeft niets beloofd, maar veel gegeven.

* * *

* *

HOOGMOED KOMT VOOR DEN VAL.

Geen Zee gaat u te hoog,
Geen Land is u te droog,
Geen duurte, pest of krygen
Vermindren uwen moed.
Nooit ligt gy uwen hoed :
Gy wilt voor niemand zwygen.

Gy hebt, naar uw vermoën,
Op 't hooge drooge groen
Uw Schapen en uw Bokken.
't Is met u voor de Jap :
Uw zeilen, vol en schrap,
Staan in den top getrokken.

't Is met u, ziele rust :
't Is, hartje, wat 's uw lust,
En mond, wat uw begeeren ?
Verkies al wat gy mint.
't Is met u voor den wind :
Geen onheil kan u deeren.

Maar Hooghart, weet gy niet
Dat blydschap aan verdriet,
En juichen grenst aan treuren ?
Geluk en ongeluk,

En

En vrolykheid en druk,
Zyn niet van een te scheuren.

Een al te groote moed
Was nooit voor menſchen goed :
De val komt na 't verheffen.
Het blikſemenae weer
Zal hooge toorens eer
Dan lage hutten treffen.

Hoe veilig waan zich keurt,
Zy wordt te ras betreurd.
De vloed raakt licht aan 't ebben :
Het is onzekerheid.
't Is wel en wys gezeid :
Bewaar 't geen gy moogt hebben.

Ziet eens het wanklen aan
Van die verheven ſtaan.
Laat Creſus val u leeren.
Het zelfde kan men zien,
Als 't lot geringe liën
Of Burgers maakt tot Heeren.

Hoe menig reed, met vaart,
In rytuig of te paard,
Die nu wel moet voeteren!
Hoe menig lekkerbek,
Die walgde van het ſpek,
Moet nu zelfs peen ontbeeren!

Stort iemand van de rots,
Om opgeblazen trots,

Geen

Geen mensch zal hem beklagen ;
Maar valt een buigzaam hart,
Dan zal elk een de finart
Van zulk een onheil dragen.

Had ooit het Roomfche Ryk
In grootheid zyns gelyk,
Van hoogmoed en vermogen,
Eer 't woedend Oorlogsdier,
Met zyn vernielend vier,
Het neder had gebogen ?

Door vrugten van den kryg,
Die 'k om de korthed zwyg ;
Door brand of rooveryen,
Of andre plagen meer,
Raakt dwaze hoogmoed neer,
En valt in bitter lyen.

Heft dan uw hart en oog
Met ootmoed naar om hoog,
Vernederd in den zegen.
Misbruikt geen heilgenot,
Want hoogmoed staat en God
En alle vroomen tegen.

 K A R A K T E R V A N A

Uw naam is Govert, is 't zo niet?
 Eerst meend' ik dat gy Grovert hiet;
 Uw lyf is grof en wat 'er aan is.
 Gy zyt een regte Grovianis.

Waar g' u bevindt, of zyt geweest,
 Daar meldt men van uw' groven geest;
 Van al uw onbefchofte ftrecken,
 En van uw lomphheid in het spreken.

Uw ooren zyn van Midas stof,
 Wat groot en lang, wat dik en grof:
 Zy willen nooit naar reden hooren;
 Hen kan geen lieflykheid bekooren.

Waar wyze luiden zyn by een
 In onderhandeling getreên,
 Daar kunt g' ó plompert, niet verdragen,
 't Geen fchrandre geesten moet behagen.

Belagchelyke Koekkoeks taal
 Verfchrikt den fieren Nagtegaal,
 En gy, ó Held! doet van gelyken
 Een Cicero en Plato wyken.

Ik zeg niet dat gy fchrandre spot,
 Want daartoe zyt gy veel te zot,

Maar

Maar door uw onbeschaafde zeden
Verbant gy alle wyze reden.

Een ongeleerde, is hy niet gek,
Hooft gaarne naar een wys gefprek,
En toont verftand door zedig zwygen,
Opdat hy kennis moog' verkrygen.

o Goovert ! zoo gy dit begreep,
En uw verftand en zinnen fleep
Om door het hooren iets te leeren,
Zoo zoudt gy in een mensch verkeeren.

DE VERGENOEGDHEID.

Geen pragt van Koningryken,
Hoe fchoon z' in 't oog moog lykén;
Geen Vorftelyke floet
Haalt by 't vernoegd gemoed.
De vergenoegde is waarlyk groot:
Zyn rogge fchenkt hem wittebrood,
't Geen hem verzaadt,
Trots Prinfelyk gebráad.

In arbeid mag hy rusten:
De Hoop ftreelt al zyn luften,
En balfemt hem in fmart:
Dies zingt hy in het hart

Tot

Tot eer der hoogste Majesteit,
 Die, nooit volroemd in eeuwigheid,
 Zyn ziel vervult
 Met diep befef van schuld.

Met ongemeen vertrouwen
 Gaat zulk een Bouwman bouwen,
 Of hoeden 't zachte Vee,
 In ongestoorden vreed.
 Zyn kommerlooze rieten hut,
 Door leemen wanden onderstut,
 Verruild' hy niet
 Voor 't uitgefrektst gebied.

Wanneer de morgenrozen
 Aan d' Ooster-kimmen bloozen,
 Roemt hy de bron van 't licht,
 Die telkens hem verpligt.
 Hy dorscht en want en egt en ploegt;
 Hy eet en drinkt, geheel vernoegd.
 Hy leeft alszins
 Geruster dan een Prins.

Geen noodeloos begeeren,
 Geen vrekheid kan hem deeren.
 Schoon God hem 't aardfche goed
 Verieent in overvloed,
 Hy stelt daarop noch hart noch zin;
 Is veel of weinig zyn gewin,
 In groot of klein
 Is hy geheel te vreedn.

Hy

Hy zegt, wanneer hy 't woelen,
Het zwoegen en krioelen,
Van d' onverzade liën
Of Vrekken komt te zien:
Wat zyn die aarden vaten broos;
Wat zyn ze lek en bodemloos!
Wie veel begeert,
Ziet dat hy veel ontbeert.

Die arme ryke fchrapers,
Die rustelooze rapers,
Die nimmer zyn voldaan,
Zyn juist als d' Oceaan,
Die kostbaar goed en goud verdelgt,
En duizenden van froomen zwelgt;
Die veel verflindt,
En geen genoeg vindt.

Vaart wel met al uw loopen,
Met fchat op fchat te hoopen;
Verzamelt goud by goud,
Dat u de rust onthoudt:
Ik houde zagties mynen draf;
'k Vernoege my met een Herdersftaf.
Den rykften mensch
Mislukt wel eens zyn wensch.

Geen pragt van Koningryken,
Hoe fchoon ze in 't oog moog' lyken;
Geen Vorstelyke floet
Haalt by 't vernoegegd gemoed.

De vergenoegde is waarlyk groot:
 Zyn rogge fchenkt hem wittebrood,
 't Geen hem verzaadt,
 Trots Prinfelyk gebraad,

BRUILOFTSLIED VAN AMINTAS.

ô Gy Vrekken! ô gy Slaven!

Die u zelven hebt begraven,
 In 't vergankelyk Metaal:
 Als uw klood is uitgelopen,
 Kunt gy nimmer 't leven koopen
 Voor uw fchatten al te maal.

Al uw zweeten, al uw ploegen
 Dient tot mindring van 't genoegen.
 't Is gelyk het fpreekwoord zeidt:
 Veel bezit zal ons doen haken
 Om aan grooten fchat te raken:
 Rykdom weert geen gierigheid.

Dus myn Zangfter, laat ons wyken
 Van de Hoven, van de Ryken,
 Van de steedsche praal en pragt:
 Laat ons, met de Boerenknaapjes,
 Looven 't hoeden van de Schaapjes,
 En ons dekken met een vagt.

Laat

Laat ons klimmen naar de hoogte,
 Brengt met my, in blyde droogte,
 't Witgewolde en zagte Vee,
 Daar de welgeboren zielen,
 Die de wolven overvielen,
 Wonen in gewenschten vree.

Daar zy wonen met genugten,
 Vry van kommer, vry van zugten,
 Vry van lyden en gevaar:
 Zelfs de slegtste hunner dagen
 Zoude een' Koning wel behagen,
 Zoo hy slegts te koopen waar'.

Hierom Herders van de Heiden
 Die bemint de breede weiden,
 En den nagt voor Zonneshyn,
 Moet ik uw gezelschap myen.
 Zal ik best myn vee bevryen,
 'k Moet in hooger weiden zyn.

'k Moet ter regterhand gaan dryven,
 En op 't smalle paadje blyven;
 Zoo verdooft men niet zoo ligt.
 Maar alear ik tree wat verder,
 Moet ik groeten eenen Herder,
 Die hier by woont in het Stigt.

Wel wat zie ik ginder woelen?
 Wel wat is 'er te krioelen?
 Men verbant 'er allen druk:
 Ô! Hoe vrolyk zyn die menschen!

't Gaat 'er lustig op een wenschen :
 Bruid en Bruigom veel geluk !

Ik behoef hier niets te vragen.

'k Zie een maagd een krausje dragen,
 En getooid met jeugdig groen ;

'k Zie haar wangen lieflyk bloozen ,
 Even als twee roode Rozen :

Dat zyn vrugten van 't gezoen.

't Baart my geen gering genoeg ,

'k Mag my by 't gezelschap voegen ;

'k Heb het waarlyk net gepast.

Zulke waters, zulke vischen :

Op een Bruijloft moet men disfen :

Wakker moet 'er zyn gebrast.

BRUILOFTSZANG.

Spaar nu geen snaar of lustig kweelen,
 Maar trouw de stem aan de eedle Luit :
 De Zang, vereenigd met het spelen,
 Beelde af hoe Bruidegom en Bruid,
 Vereenigd door verliefde zinnen,
 Regt leven zullen door het minnen.

De ouderdom, van 't groen ontwend,
 Voelt nu een nieuwe Lent.

Dees

Dees ongemeene vreugd
Schenkt Bes en Bestevaar
Vernieuwing van hun jeugd,
In spyt van 't gryze hair.

Dartle ziertjes, moedige schaapjes,
Zyt gegroot!
Lenkende, vonkende, wulpsche knaapjes
Vol van gloed,
Drinkt eens om,
In den drom!

Geeft zoentjes met geluid:
Vergeet geen Bruid!

Heft op uw stemmen, hart en handen,
Lokt heiligheid ten Hemel af:
Smeekt dat deez' twee in liefde branden,
Gezegend leven tot aan 't graf;
En dat zy bovendien
Kindskindren mogen zien,
Met lust getrouwd, gekust,
Tot beider zielen rust.

Spaart nu geen snaar of lustig kweelen,
Maar trouwt de stem aan de eedle Luit;
De zang, vereenigd met het spelen,
Beelde af hoe Bruidegom en Bruid,
Vereenigd door verliete zinnen,
Regt leven zullen door het minnen.

 VAARWEL AAN DE MEISJES.

'k Laat nu varen 't booze goed,
 Dat de ziel met zorgen voedt,
 En verleidt een wys gemoed.

'k Zal van 't malle vryen

My voortaan wel myen.

'k Haat voortaan het snood geflagt,
 Dat my heeft in nood gebragt.

Ach! hy dwaalt, die Vrouwen mint,

Want haar gunst is enkel wind:

Zoo veel meisjes als men vindt

Zyn niet dan Sireener,

Die, hoe droef zy weenen,

Inderdaad gantsch anders zyn

Dan in niterlyken fchyn.

Dat dan elk myn raad onthouw',

En geen maagden meer betrouw'

Eer het hem te laat berouw'.

D' eeden, die zy zweeren,

Zyn als ligte veeren:

Want zy laten Mars wel gaan,

Maar zy houden 't met Vulkaan.

Haar bedrog is toovery,

't Brengt 'er menig in de ly.

Die door een looze pry

Zieh

Zich eens laat belesen,
 Wordt niet ligt gesezen.
 Zulk een is als omgekeerd,
 En geheel getransformeerd,

Als de makkers van Ulis
 ('t Geen ons dunkt dat wonder is)
 Die hun gantsche beeltenis
 En gestalt verloren,
 Omdat zy hun ooren
 Leenden aan de zotterny
 Van vervloekte toovery.

Maar die als Ulises zyn,
 En niet drinken van den wyn,
 Die gemengd is met fenyn,
 Dat de Vrouwen geven,
 Mogen vrolyk leven :
 Vluchtende het snood serpent,
 Telkens vrugbaar in elend.

Leer dan hier, ó domme Jeugd!
 Hoe g' u daaglyks spieglen meugt,
 Zoek een onbesproken vreugd :
 Laat de Meisjes varen
 Wyl zy onlust baren.
 Vlied het Vrouwvolk, 't ligt gespuis,
 Dikwerf pesten van een huis.

* * *
 * * *

By

By de Drukkers van dit Werk zyn nog eenige
exemplareen te bekomen van

De Mityleners, Treurspel, door s. STYL, 8vo *f* :-7-:

De Opkomst en Bloei van de Republiek der Vereenigde
Nederlanden; door s. STYL. Tweede Druk. — In
dit werk heeft de Schryver zig inzonderheid toegelegd op
waare en uitvoerige afbeeldzelen van de Karakters der door-
lugtige Persoonaadjen in onze Historie, onder anderen van
Willem den I., den Graaf van Leicester, Prins Maurits,
den Prezident Jeannin, van Oldenbarneveld, en den Raad-
pensionaris de Wit. — Deeze Tweede Druk is vermeer-
derd met eene Voorrede, ter beantwoording van den Heer
PIETER PAULUS, nopens de onzekere begrippen van de Op-
permagt der vereenigde Staaten; — beneffens een
SLOTZANG ter liefde van het Vaderland. — In gr. 8vo.
f 3-:-:

VAERS op den roemruchtigen Zeeflag tegen de Engelschen,
den 5 van Oogstmaand 1781, 4to. :-3-:

VAERS aan Neêrlands *Erfstadbouder*, 4to. :-5-8

ZES OOST-INDISCHE GEZIGTEN, zynde de Reede
van Batavia, de Diestpoort van buiten, 't Kasteel langs
het Hek van 't Laboratorium, het Gouvernement, de
Markt te Batavia, en het Eiland Onrust. Door de ver-
maarde Konstenaars wylen HENDRIK KOBELL Junior en
MATHIEU SALLIET. *Allen naar origineele tekeningen
op de plaatsen zelve vervaardigd in den jaare 1772.* De prys
is *f* 3-12-:
Van de groot papieren. 4-6-:
Van de Proefdrukken. 6-:-:

Platte grond der Stad en 't Kasteel van BATAVIA; waarop
de sterkte der Vestingen, beneffens alle de Straaten en Grag-
ten dier Waereldvermaarde Stad, naauwkeurig zyn afgebeeld,
Atlas formaat *f* 1-10-: